

Tử Tâm Thế Thân

Contents

Tử Tâm Thế Thân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	9
5. Chương 5	15
6. Chương 6	20
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	44
11. Chương 11	50

Tử Tâm Thế Thân

Giới thiệu

Editor: Tiểu Vũ Thế loại : Đam mỹ tiểu thuyết, cổ trang, ngược tâm, thế thân, BE. Ta yêu thương Tần Dịch nhưng y ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tam-the-than>

1. Chương 1

Phong tuyết cuồng loạn tràn vào căn phòng vốn chẳng mấy ấm áp, thổi tắt đi nguồn nhiệt duy nhất toát ra từ ánh nền trong phòng... Nháy mắt, không gian trở nên hắc ám, rét lạnh.

Ngồi bên song cửa sổ, ta men theo mà đứng dậy, nghĩ muốn đón phong tuyết kia, mong chúng thổi đi chút lo lắng trong lòng.

Thế nhưng...gió tràn vào lạnh đến thấu xương khiến ta không nhịn được mà phát run, nhưng mà...ta vẫn muốn đứng bên khung cửa sổ ấy.

Phong tuyết lãnh liệt...nhưng sao có thể sánh bằng cái lạnh trong tâm đã chết của ta.... Tâm lạnh đến đau đớn mà co rút, ta nghĩ không ra trên đời còn gì có thể lạnh bằng chân tâm này của ta.

Tập Dịch người biết không? Sáng nay... chính cuộc nói chuyện với người đã khiến lòng ta đông lạnh đến như vậy.

“Thực... Người nghe ta nói... Ta phái người đi tìm... Ở ngay gần Niếp phủ có một thôn trang nhỏ, có tin báo Kỳ đang ở đó.”

Bộ dạng người lúc ấy mi phi sắc vũ (hơn hở vui mừng), đến bây giờ vẫn còn in đậm trong tâm trí ta.

“Hừ... Tốt lắm, các người cứ cười đi! Cốc Ngạn yên tâm giấu Kỳ ở nơi nào đó, rồi khờ dại cho rằng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ tìm ra bọn họ! Đáng tiếc chính là... Hắn không biết ta đã phải bao nhiêu người đi tìm, cũng không biết ta đối với Kỳ có bao nhiêu cố chấp... Càng không biết ta vĩnh viễn sẽ không buông tha cho Kỳ.”

Bộ dạng người thực kiên quyết, chữ “Kỳ” kia người nói ra chứa biết bao nhiêu thâm tình, bao nhiêu yêu thương, khiến lòng ta thực chua xót a...

Thế nhưng... Lúc ấy ta vẫn trưng ra khuôn mặt cao hứng tươi cười...mà chúc mừng người.

“Tối nay... Kỳ sẽ trở lại Niếp phủ, ta cuối cùng cũng đã chờ đợi được đến giây phút này.” Sau đó là những lời này... Người hưng phấn nắm chặt lấy tay ta trên bàn..... Tay người thực ấm áp... Ta cảm nhận được nó chỉ trong giây lát thôi... Nhưng cái ấm áp ấy lại làm trái tim ta đập thực nhanh... Dù ta biết rằng nó sắp không thuộc về ta nữa rồi.

“Thực, tất cả đều phải cảm ơn người, nếu không có người ở bên cạnh khích lệ ta... ta đã không thể kiên nhẫn mà chờ đợi được cho đến thời khắc này.”

Cuộc nói chuyện này... lập tức khiến ta muốn rời đi... Khi đó ta nói ra những lời khích lệ trái với tâm ý của chính mình... Trong lòng tràn đầy ủy khuất cùng không cam nguyện, không thể nói ra tiếng yêu...

“Đây là việc Thực phải làm... Thiếu gia không cần cảm ơn.” Ta vẫn là trái với tâm mà trả lời người như vậy.

Sau đó... Ta nhìn người vui sướng hướng nội điện rời đi nghênh đón bóng dáng Kỳ mà người yêu thương... Ta chỉ biết một mình thu lại nỗi đau trong tâm, kết thành một khối.

Rất đau... Tâm ta đã đau thật nhiều lần... Thế nhưng đến giờ khắc này vẫn phát đau...

Đau lòng là vì... ta vẫn phải cười chúc phúc cho ái tình của người, vẫn luôn phải ở cạnh người khi người cần đến... Người chỉ cần khuôn mặt ta, khuôn mặt tương tự với ái tình của người, đem đến cho người những an ủi giả dối. Nhất định... Ta nhất định phải che giấu tình cảm bản thân dành cho người thật tốt, không bao giờ nói ra cho người biết.

Biết là nhất định phải như vậy... Thế nhưng trong lòng ta, vẫn là một cỗ đau lòng đến lạnh giá...

Mà... Người vĩnh viễn cũng sẽ không biết.....

“Khụ khụ ” Thực không xong rồi..... Ta trong lòng nghĩ, miệng ho mạnh.

Có lẽ... là do gió lạnh tràn vào khiến bệnh tình chưa ổn định của ta trở nên nặng hơn.

Thế nhưng... Ta không muốn rời khỏi khung cửa sổ, những ngọn gió này quả thực thoải mái..... Mỗi lúc trong lòng trống rỗng như lúc này, ta luôn muốn tự ngược thân thể vốn đã gầy yếu của bản thân...

A... Có lẽ chỉ cách này mới có thể làm dịu đi nỗi đau đón thống khổ trong lòng ta...

Đêm nay...người vẫn chưa tới Cầm Các này, bởi vì giờ trong mắt người chỉ có Kỳ... Người yên tâm rồi, vậy nên đã muốn không cần ta.

Quả thực ta đã sớm hiểu được... Ta chỉ là thay thế phẩm của Kỳ, ở lại bên cạnh người, xua đi tịch mịch trong lòng người, nghe theo mệnh lệnh mà đáp lại tiếng yêu của người, để người tùy ý đùa bỡn thân thể ta như một kẻ thay thế.

Hơn nữa ta còn là kẻ không biết cái gì là đau lòng, không biết đố kỵ vì mình chỉ là thể thân...cho dù ta yêu người, thậm chí so với Kỳ còn có phần sâu đậm hơn... Yêu đến mức vì khoái hoạt của người mà không để tâm đến thống khổ của bản thân.....

Không sao... Ta vẫn chỉ là một kẻ thể thân a!

“A ” Ta cười tự giễu... Trong lòng tràn ngập đau đớn, cứ vậy càng phiếm đau lên.....

Đến cuối cùng... ta vẫn muốn nhìn thấy người hạnh phúc bên cạnh người mà người yêu thương.

Chính phẩm...đã trở về trong vòng tay người, còn ta một thay thế phẩm...giờ phải đi đâu đây?

Đêm tối... ta một mảnh bi ai buồn bực...không thể chìm vào giấc ngủ.

2. Chương 2

Cầm Các hiện tại không giống lúc trước quanh quẽ ít người, mà ngược lại không ngừng có người tới tới lui lui đến thăm.

Ha hả..... Kỳ thực là do ta bị bệnh thôi.

Đại phu cùng nha hoàn tới chiếu cố ta... Lo lắng lật tới lật lui thân thể nóng rực của ta.

Ngay lập tức châm những cây kim thực dài lên huyết đạo trên lưng ta, lên đại huyết trên đỉnh đầu ta. Đáng tiếc chính là.....nhiệt độ vẫn không hề giảm xuống.

Ta như tỉnh như mê, khẽ mở mắt, nhận ra một đoàn người hỗn loạn trước mặt.

Thân thể này... Ngay từ nhỏ đã không được khỏe mạnh, hơn nữa ta còn chính mình muốn tự ngược mình... Xem ra trụ được lâu đến thế này cũng đã là kỳ tích.

“Khụ khụ ”Ta nhịn không được ho mạnh... Có chất lỏng nóng ẩm ngọt ngọt trào ra khỏi miệng, mọi người bên cạnh đều đồng thời phát ra tiếng thét chói tai.

A... Ta đột nhiên muốn cười... Đây đâu phải là lần đầu tiên ta nôn ra máu, này đã sớm thành thói quen, không nghĩ là khi bị phát hiện lại trở thành hiện tượng kinh người, chính là...ta đã quên mất chẳng có mấy người biết được chuyện này... Ngay cả Tập Dịch cũng không có biết.

Chuyện này... chắc chắn không bao lâu sau mọi người trong phủ đều sẽ biết hết đi...

“Đại, đại phu... Thực công tử có nói... nếu hần bị bệnh như vậy... thì cho hần dùng cái này.”

Người đang nói chuyện chính là... phụ trách chiếu cố cuộc sống hàng ngày của ta — Thư Nguyệt.

Trong mê man... ta nhìn thấy nàng đưa đại phu đồ vật này nọ, tay chân đầy luống cuống.

“Đây là.....” Đại phu sắc mặt thoáng chốc tái xanh. “Này không phải là cánh hoa ‘Nhất khắc hoa’ sao... Là hoa mang độc tính thậm liệt a.”

“Đúng vậy..... Đại phu, đây là Thực công tử dặn dò ta.” Thư Nguyệt đem đôi mắt mở lớn nhìn ta không lượng giải.

Ta biết... Độc tính cực mạnh của ‘Nhất khắc hoa’ sẽ khiến thân thể hoàn toàn bại hoại này của ta không thể cứu chữa được nữa.

Chính là... ‘Nhất khắc hoa’ là loại cây tối kịch độc, đóa hoa tuy chứa kịch độc nhưng không khiến người ta chết ngay trong một thời gian ngắn.

Hơn nữa... dùng ‘Nhất khắc hoa’... Toàn thân so với không trúng độc cũng không có gì khác thường, mà giống như dùng thuốc khiến tinh thần mệt mỏi (?), rồi sẽ bất tri bất giác xâm nhập cơ thể con người đem toàn bộ bại hoại, khiến họ bất tri bất giác chết đi.

Mà... Chỉ dùng đóa hoa này đối với ta, tuy rằng trúng độc...nhưng thân thể ta lại chính vì độc tính mà tràn ngập sinh khí.

Ở lại “Niếp phủ” nổi tiếng giang hồ về độc dược đã hơn ba tháng... Ta hóa ra cũng học được không ít thứ tốt a..... Để chuyện xảy ra thế này là hạ sách... nhưng ta lại không có chút hoảng hốt... Nhân sinh có thể nào cũng đến thời điểm cuối cùng thôi...

“Công tử thân thể hần thật sự là..... Ai..... Lão hủ đã biết, liền theo lời công tử là làm đi.” Đại phu nhìn nhìn đóa hoa trong tay, rồi quay sang nhìn ta...nhận mệnh nói.

“Người giúp ta nâng hần dậy...” Đại phu một mặt nói với Thư Nguyệt, một mặt đem giã nhuyễn đóa hoa, hòa vào trong chén thuốc mới chừ người hầu vừa bưng lên.

Thư Nguyệt nâng thân thể mềm nhũn của ta dậy, tựa vào trên người nàng. Đại phu bắt đầu đem chén thuốc ghé đổ vào trong miệng ta, một bên dùng khăn bố chà lau để thuốc không tràn ra khỏi miệng.

Thế này thật không khỏi làm ta nghĩ đến... Trước kia, thời điểm ta phát bệnh, Tập Dịch cũng là như vậy đem ta đặt trong lòng ngực, không ngừng truyền chân khí vào trong ngực ta, đem thân mình mang bệnh hàn của ta tăng thêm nhiệt độ. Trên mặt hần vẫn tràn ngập nét ôn nhu như thường lệ không hề thay đổi, làm trong lòng ta dấy lên không ít thương yêu.

Mà hần cũng sẽ tự mình tiên được, tự mình uy được, không để người khác đụng tay tới... Hần sẵn sàng hạ mình, hạ thấp thân phận cao quý, cả ngày ở lại Cầm Các chăm bệnh hảo cho ta.

Đáng tiếc... Giờ khắc này hần sẽ không đến, cũng sẽ không thấy so với trước kia bệnh tật càng nghiêm trọng hơn đã khiến bộ dáng ta trở nên xấu xí thế nào.

Với hần mà nói... Ta chỉ có thể là một thay thế phẩm thỏa mãn hần thể hiện ra nét ôn nhu của mình. Hần đối tốt với ta...lo lắng cho ta... Tất cả đều là bởi vì ta lớn lên bộ dáng thật giống Kỳ. Hiện tại hần đã có Kỳ...còn ta liền trở thành chẳng là gì với hần.

Mí mắt rớt cuộc chống đỡ không được..... Đến cuối cùng ta nghĩ, không cần đau xót vì chuyện này thêm một chút nào nữa.

Nhắm mắt lại... Bên tai không còn nghe thấy âm thanh ồn ào tràn khắp phòng, tất thấy đều là yên lặng.....

Trong đêm này... ta có một giấc mộng.

Trong mộng ấy... Ta toàn thân mặc hỷ phục mới cùng trang điểm, điểm tuyết ngọc châu, giữa một biển đỏ tươi sắc hoa...trong lòng rộng mở, vui sướng tươi cười.

Ta cười thật thoải mái... Người chung quanh cũng vui mừng chúc phúc cho ta.

Nhưng... Cuối cùng..... Trong mộng này ta lại không đợi được tân lang đi vào.

Vẫn là một mình,..... ta khóc.

3. Chương 3

Ngày thứ ba..... Có khách quý bước vào Cầm Các này.

Hiếm khi có khách quý đến...khiến ta vừa mới phục hồi liền không khỏi động thân mình, xuống giường vì hần đánh đàn.

Ngồi phía trước cây đàn... ta không nén được run rẩy thủ xoa cảm huyễn, từ từ gảy lên âm thanh.

Ta đem nỗi buồn bực trong lòng khắc vào trong đàn âm, mà gảy một khúc “Nan ai.”

Nan ai... ta đánh khúc này, đau thương trong nội tâm hòa vào tiếng đàn cùng nhau vang lên.

Chính là ta gảy đàn chất chứa đau thương... Làm người nghe tựa hồ không hề hứng thú.

“Thực ca ca... Ta nghe thể này thật phiền, người, người đừng tái đánh khúc này nữa!” Kỳ cuối cùng nhin không được nhảy dựng lên khỏi ghế.

“A... Lâu ngày không thấy, người vẫn nôn nóng như vậy... Cùng đầu gối Cốc Ngạn sao lại giống nhau thế chứ?”

Dù sao khúc này cũng sắp kết thúc... Ta dừng lại, thu hồi lại đôi tay quá mức run rẩy vì hoạt động quá độ, ngược lại thấy thật may mắn.

“Ta... Ta nào có a.....” Nói chuyện với ta làm cho mặt Kỳ hiện lên một tầng phiếm hồng.

Hần cúi đầu xấu hổ... Nghĩ đến... Hần là tưởng niệm đến người trong lòng.

“Có muốn ở bên cạnh hần hay không?” Ta thật ra đã biết vẫn còn cố hỏi. Kỳ thật... Lòng ta cũng giống hần đều nghĩ muốn ở bên cạnh chỉ một người.

“Ân... Muốn, ta đương nhiên muốn..... Thực ca ca lúc đó chẳng phải tối hiểu được tư vị tưởng niệm hay sao?” Không lường trước được hần sẽ hỏi ngược lại ta, ta dao động, cả người ngáy ngẩn.

“Thực ca ca..... Người chẳng lẽ vẫn muốn tiếp tục giấu tâm ý mình đối với hần, không nói ra sao?” Kỳ biết ta có tâm ý với Tập Dịch, hần liền như thế hỏi ta... Ta không kinh ngạc, chính là... hần hỏi vấn đề này khiến ta không biết nên trả lời hần như thế nào.

“Ta... ta chỉ là một tiểu quan do hần mua về.....”

Nguyên lai chính là như vậy... Ta biết rõ chính mình không xứng với xuất thân cao quý của Tập Dịch, không xứng nảy sinh tâm ý với hần... Nhưng ta không có nói ra.

Khi chưa gặp Tập Dịch... ta ở trong “Tiểu quan quán” nổi tiếng nơi kinh thành, chỉ là một tiểu quan mặc cho người ta đùa bỡn...

Vẫn nhớ rõ đêm cạnh tiêu khai cúc* của ta ... Tập Dịch xuất hiện trong đám người náo nhiệt, nhân thần thể tại tất đắc (tình thế bất buộc @@) hạ giá cho đêm khai cúc của ta. (*này như là đấu giá đêm đầu tiên của ếm á, cơ mà ừ biết nói kiểu rỳ _ _ _”)

Hần bộ dáng khí phách lãnh ngạo... Làm cho ta đui mù, hồn liền như thế bị hần câu đi.

Khi hần ôn nhu ôm lấy ta nằm trên giường ấm... Mềm nhẹ âu yếm kia, giống hệt như động tác tinh tế đối đãi với tình nhân, làm ta nghĩ đến kiếp này ta có thể hoàn toàn dựa vào hần, ta liền như thế ngốc nghếch dâng lên cho hần tấm lòng cam nguyện của ta.

Ta rơi nước mắt nhịn xuống cơn đau nhức nơi hạ thân, cam nguyện tiếp nhận hần tiến vào... Một tiếng lại một tiếng tình dục từ trong miệng hần thoát ra, chỉ một tiếng “Kỳ”, liền hung hăng đem tình cảm mà ta dâng lên cho hần... một khắc rơi xuống vỡ nát... Nguyên lai tình cảm thâm tình trong mắt hần, không phải là dành cho ta...

Ngày đó... Ta lần đầu tiên yêu thương một người nam nhân, thân thể lần đầu tiên tiếp nhận một người nam nhân, cũng là lần đầu tiên biết cái gì là... đau lòng.

Sau đó... Không lâu sau hần mua ta về “Niếp phủ”... Ta mới hiểu được..... từ đầu đến cuối ta vẫn chỉ là giả phẩm thay thế cho “Kỳ”.

Buồn cười chính là... Lòng ta vẫn không chịu buông tha tình yêu đầy tuyệt vọng không bao giờ thay đổi này! Chỉ có thể như thế yêu thương hần trong tuyệt vọng.....

Mà ba chữ “Thay thế phẩm” này... liền như thế... như thế làm nhục ta trong khối tình tuyệt vọng... Không hề ngừng nghĩ.....

“Thực ca ca... Hần đêm qua nói với ta... mười lăm ngày này muốn nhanh chóng lấy ta làm vợ.” Hần không chút biểu tình nói... Trong lời nói tràn đầy bất đắc dĩ.

Ta không dám tin ngẩng đầu, không khỏi trừng lớn hai mắt. Lời kia của Kỳ... ngạnh lại trong ngực ta, đè lên tâm ta.

“Mười... Mười lăm?” Chỉ ba ngày sau... Nhanh như thế...

Hần...liền vội vàng như vậy sao? Vội vàng muốn cùng với Kỳ song túc song phi..... Vậy ta sẽ đi đâu? Hần hội xử lý kết cục của ta thế nào? Trong đầu toàn là câu hỏi... làm ta cảm thấy một trận đau nhức.

“Thực ca ca... Ta không muốn gả cho hần! Ta, ta muốn cùng với Cốc Ngạn! Ta không cần gả cho hần a!” Kỳ kiêu mạng lắc đầu, tiến lên kéo lấy tay của ta, dùng sức kéo tay ra thật đau quá.....

“Thế nhưng... Hần lại dùng tính mạng Cốc Ngạn ra uy hiếp ta..... Ta thật sự không cần a.....”

“Cốc Ngạn sẽ không có việc gì... Hần nguyên là một sát thủ, thiếu gia cho dù dụng độc cũng không nhất định có thể bắt giữ hần, người yên tâm đi.....” Chịu đựng đau đớn dâng lên trong lòng, ta luận sự an ủi hần, dù sao cũng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

“Ân... Nói cũng đúng, ta sẽ tin tưởng Ngạn.” Hần đưa tay lau đi những giọt lệ lo lắng nơi khóe mắt, sau đó nói: “Thực ca ca... Có chuyện này ta thỉnh cầu người...”

“Nói đi... Ta có thể giúp.....” Đối với biểu tình khẩn cầu của Kỳ... ta giống Tập Dịch bình thường không thể cự tuyệt.

Tuy rằng chúng ta lớn lên giống nhau... nhưng ta vẫn không thể học được bộ dáng khiên người ta triu mến này của hân.

“Giúp ta... khuyên Tập Dịch buông tha ta cùng Ngạn được không? Cầu người... Thực ca ca.”

Hân chân thành nói với ta... mà ta lại thấy trái tim đầy bang giá.

Khuyên hân... Sao có thể như vậy... Ta vì muốn làm hân cao hứng, cam nguyện nhần nhịn đau đớn làm bộ bản thân mình là người... Để cho hân ôm, để hân nói hết những lời yêu thương, để cho hân cố gắng làm tất cả những việc mà hân chưa thể làm với người.

Khuyên hân buông tha cho các người... Không phải là muốn ta dùng hai tay đẩy hân vào địa ngục thống khổ hay sao?

Chính là... Ta vẫn luôn mềm lòng không thể cự tuyệt được hân. “Ta... chỉ có thể giúp các người làm được ít bấy nhiêu, còn lại... các người phải tự giải quyết cho tốt!”

“Cám ơn người! Thực ca ca tốt nhất!” Hân làm nũng ôm lấy ta, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi vô tư thật là tốt.

Tính tình biến hóa thật nhanh... Vẫn là ta không sao bắt chước.....

Kỳ thực... Chúng ta hai người căn bản trừ bỏ khuôn mặt bên ngoài, không có một điểm tương tự... Bất luận là thân hình vẫn xuất thế... nhưng vẫn không giống nhau.

Chính là... Người nọ lại cứ như vậy không thấy rõ, hết thấy không hề giống nhau.

“Không cần nói tạ ơn... Người cũng đã đi ra ngoài một hồi lâu vậy..... mau trở về đi! Ta cũng có chút mệt mỏi rồi.” Ta chậm rãi đến bên giường, thân thể bởi vì nhiều ngày trước lâm bệnh nặng, đến nay vẫn là cảm thấy tinh thần mệt mỏi, có khi từ giấc ngủ tỉnh lại ý thức vẫn còn chưa rõ ràng, ta không ngừng dùng “Nhất khắc hoa”, miễn cưỡng duy trì tinh thần.

Xem ra bệnh tình vẫn tiếp tục đi xuống... Thân thể này cũng sắp không được rồi.

“Thực ca ca!” Kỳ đi đến trước cửa, bỗng nhiên quay đầu gọi ta đang nằm trong chăn ấm.

“Ta sẽ không làm vợ của Niếp Tập Dịch, hôn lễ mười lăm ngày nữa sẽ không thành, Thực ca ca người cứ yên tâm! Ta vĩnh viễn là người của Cố Ngạn.”

Bỏ lại câu này khiến lòng ta đảo loạn, Kỳ biến mất sau cánh cửa đóng kín.

“A.....” ta cười khẽ.....

Tiểu tử này sao có thể tin tưởng mà nói ra những lời kia?

Nếu ta... có thể ngang hàng mà tin tưởng nói rõ, ta còn có thể phủ nhận hiện tại này, đâu phải bây giờ nhần nhịn đau lòng?

“Hai”

Ngày thứ năm.....

Nội viện không khí ồn ào, làm ta chẳng có lòng dạ nào ở Cầm Các nghỉ ngơi dưỡng thân.

Mại khai cước bộ... Ta hướng về nơi cạnh Cầm Các, bình thường cũng giống như nơi ta ở rất ít bóng người qua lại, hoa viên.

Ở thời khắc cận đông này... Hoa ở đây vẫn khoe sắc mềm mại, xinh đẹp mà nở rộ.

Bởi vì những đóa hoa diễm lệ này, đều là hoa mang độc tính kịch liệt a! Chúng mang độc tính mãnh liệt... nên sinh mệnh cũng mãnh liệt.

Bất luận xuân hạ thu đông... chúng đều có thể nở rộ đầy sinh khí như thế.

Đứng giữa biển hoa xinh đẹp, ta chợt chứng kiến chuyện thú vị phát sinh cách đây không xa a.

Hoa tiền nguyệt hạ..... Tình nhân ôm nhau, thật khiến kẻ khác rất hâm mộ a.....

“Ai ở nơi đó? Đi ra!”

Ai nha..... Ta bỗng trở thành kẻ phá hư rồi. “Tại hạ là... Đỗ Thực. Ngạn huynh không biết ta?”

Không nhìn vào ánh mắt muốn giết người của Cốc Ngạn... ta có ý tiêu sái bước vào tiểu thế giới của riêng họ.

A... Gặp qua Cốc Ngạn vài lần, mỗi lần đều thấy cá tính cương trực công chính của hắn, làm ta thật muốn trêu đùa người này một chút.

“Đã gặp qua rồi! Hóa ra là nam sủng của Niếp Tập Dịch!”

Ai ai..... Những lời này thực khiến người ta đau lòng, nhưng đều là sự thật... Ta cũng không muốn phủ nhận, bởi vì ta đều nhận thức được.

Dù sao, ta chỉ là.....

Ta không có phản bác...chỉ là cười khẽ, nhưng... biểu hiện này của ta đối với tính cách nóng nảy của Kỳ, là vô cùng bất đồng.....

“Ngạn —— người sao có thể nói như vậy!” Kỳ ở trong lòng hắn, nhảy dựng lên, đập lên chân Cốc Ngạn... Đây mới hoàn toàn là tính tình của hắn.

Khiến người ta kinh ngạc chính là... Cốc Ngạn lại hết như đầu gỗ mặc cho Kỳ quyền đâm cước đá đùa nghịch... Cuối cùng Cốc Ngạn lại đem Kỳ đang cúi đầu ôm vào trong ngực, nhỏ giọng trấn an.

Ha hã..... Thật là một đôi giai nhân hòa hợp nha. “Kỳ... Người lại đây một chút. Ta có lời muốn nói với người.....”

Ta tiến về phía trước... kéo Kỳ ra khỏi lồng ngực Cốc Ngạn, không nhìn đến ánh mắt muốn giết người ngay bên cạnh của ai kia.

Mỹ nhân bên cạnh mà ôm còn chưa được ấm, xem như... trừng phạt Cốc Ngạn một chút đi a.....

“Thực ca ca... Đêm khuya như vậy, người sao còn chưa đi nghỉ ngơi, thân thể người.....”

“Không cần để ý đến chuyện này... Ta hỏi người, sao Cốc Ngạn vẫn còn ở Niếp phủ?” Ta ngồi trên ghế đá nơi hoa viên, ý bảo hắn ngồi xuống cùng ta.

“Ta, ta... Kỳ thật..... Cốc Ngạn vẫn luôn theo bên người ta.” Kỳ áy náy cúi đầu, không dám đối mặt với ta.

“Các người... Có khi là vì lo giải được “Huyết lạc” cuối cùng mà cố ý để cho thiếu gia tìm được đi.....” Nói xong, ta nghe thấy tiếng hắn hít thở mạnh. Ta biết ta nói đúng rồi.

Ngày Kỳ bỏ trốn cùng Cốc Ngạn... vì hành tung bại lộ mà lọt vào vòng bao vây tập kích của Tập Dịch, Kỳ bởi vậy bị Tập Dịch đau lòng mà xuống tay, hạ độc “Huyết lạc”.

Người trúng “Huyết lạc”... đầu tiên toàn thân sẽ trở nên nóng rực, ngoài da chậm hiện ra từng vết thương chảy máu, vết máu cứ dần dần trở nên lớn hơn, biến thâm, nếu không có giải dược... người trúng độc sẽ toàn thân bị vết thương ăn mòn, cuối cùng là —— tử vong!

Nhưng.. Tập Dịch cùng Kỳ đều là do một sư phụ dạy dỗ... tự nhiên biết làm thế nào mới giải được “Huyết lạc”, chính là... để chữa khỏi hoàn toàn, trên đời cũng chỉ có đan dược do chính Tập Dịch tinh luyện mới có công hiệu.

Kỳ... hắn chỉ có thể dùng công lực của mình đem vết máu tạm thời đè nén xuống... không cho nó tái phát..... Bởi vậy cuối cùng bọn họ vẫn phải trở về lấy giải dược Huyết Lạc.

“Yên tâm... Ta không nói thiếu gia sẽ không biết.” Ta cầm bàn tay mềm mại nhỏ bé của hắn, cảm thấy như được trở lại mấy tháng trước đây... thường cùng Kỳ trải qua những đêm trắng.

“Thật ca ca ——” Kỳ như muốn nói cái gì đó... nhưng ta lập tức ngắt lời hắn.

“Ta vốn đáp ứng người... phải khuyên thiếu gia quên đi ý niệm yêu thương người, chính là..... Ta đã quên... mình bị hạ lệnh không thể bước vào nội viện.” Ta vừa nói vừa tự giấu cười.

Mà hạ lệnh cũng chẳng phải ai khác... chính là Tập Dịch. Nguyên nhân... có thể... là không muốn tân khách đến chúc mừng hân biết có một người như ta từng tồn tại.

“Thực ca ca..... Thật xin lỗi, đều là tại ta... làm hại người.....” Kỳ nghẹn nghẹn nói... rồi liền như thế ôm lấy ta, trong ngực khóc nức lên.

A... Ta có thể cảm giác được phía sau có người đang lấy ánh mắt muốn cắt người thành từng khối từng khối nhìn ta.

Kỳ ở trong lòng khiến ta nghĩ tới đoạn thời gian trước kia ở “Tiểu quan quán”... Cũng vẫn là một đứa nhỏ thích khóc nháo..... luôn trốn ở hậu viện mà trộm khóc, mà ta... cũng sẽ giống như hiện tại ôm hân trong ngực trấn an.

“Không phải lỗi của người..... Là chính bản thân ta không nên xa vọng quá nhiều.....”

Vân vê sợi tóc mềm mại của người đang dựa vào trong ngực mình..... ta lúc này mới phát hiện... ta đã lâu rồi không được cảm thụ cái ấm áp này.

“Thực ca ca... Cùng chúng ta rời đi có được không? Như vậy... người sẽ không phải thống khổ như thế này nữa...”

Ánh mắt trong veo kia... đối ta khẩn cầu. “Không... Ta không thể..... Ta không yên lòng thiếu gia.....”

Ta không đi... bởi vì ta không nghĩ sẽ rời xa Tập Dịch, dù người hân cần hiện tại không phải ta... Ta cũng không muốn cái gì..... Ta chỉ muốn dùng đoạn thời gian cuối cùng này... đặt hình ảnh của hân chặt chẽ ghi tạc trong lòng.....

“Nhưng mà ——”

“Không nói chuyện này nữa... Người rời nội điện đi bao lâu rồi?” Ta nói lảng sang chuyện khác... để mình không vì mềm lòng mà đáp ứng hân cùng nhau rời đi.

A... Ta cũng không muốn bị cái người nào kia ẩn ẩn oán hận ta đến chết đâu!

Kỳ cúi đầu suy tư trong chốc lát... Nói: “Ta cũng không rõ lắm... Cũng khá lâu rồi.....”

Lâu rồi? Kia... Nội viện huyền ảo thế kia tám phần chắc chắn là do Tập Dịch phái người đi tìm Kỳ rồi. “Người cùng Cốc Ngạn trước tiên mau tới Cầm Các trốn đi! Sáng mai ở chỗ này chờ ta.”

“Thực ca ca người.....” Kỳ trừng lớn hai mắt, không dám tin.

“Ta đã nói rồi... Có thể giúp người được bao nhiêu ta liền sẽ cố gắng giúp hết sức, nếu... ta không thể giúp người khuyên can thiếu gia, thì người... ít nhất ta cũng có thể giúp người lấy được “Huyết Lạc” giải được.” Buông Kỳ đang ở trong ngực ra, ta đưa hân về phía sau, hướng vào trong lòng thân ảnh cao lớn nọ.

“Thực ca ca... Thế này không phải là người phản bội Tập Dịch sao?” Hân khó hiểu hỏi.

Phản bội...? Không... không phải phản bội, mà là ta muốn.. trả thù!

Có lẽ là trả thù hân... vì hân không thương ta đi...

“Nhanh đến Cầm Các đi... Nơi đó rất an toàn, sẽ không có người đến khám xét đâu.”

Không đợi bọn họ trả lời, ta xoay người hướng ánh lửa nhấp nháy nơi nội viện đi đến.

Cầm Các... là nơi bị người cố ý quên lãng đi, chỉ khi ta phát bệnh mới có người ngoài lui tới... Bình thường luôn là một tòa nhà chỉ có ta cùng Thư Nguyệt cô độc.

Nhìn thân ảnh cô đơn ấy rời đi, Kỳ nơi khoe mắt không nhận được có thứ gì đó dâng lên, nóng ẩm.

4. Chương 4

“Ngạn... Ta thật sự nợ Thực ca ca, thật nhiều... nhiều lắm... đến mức không thể bù trả được.” Kỳ nhanh chóng dựa vào tấm lưng tin cậy của tình nhân, lời nói tràn đầy áy náy.

“Không phải ngươi sai.....” Cốc Ngạn quay lại ôm lấy hắn, cấp cho hắn chút sức mạnh. “Sai là tại... hắn quá giống ngươi, rồi lại yêu thương người yêu ngươi – Tập Dịch, bi kịch này vẫn không có hồi kết, mà cũng mãi không buông tha.”

“Nhưng hắn đối đãi với ta, coi ta như đệ đệ ruột thịt... Hắn đối với ta mà nói là thầy tốt bạn hiền, ta thật không đành lòng nhìn hắn ngày càng đau khổ như vậy.....”

Bản thân vẫn còn nhớ rõ, vài tháng trước... Tập Dịch lôi kéo ta đi trên phố, nói là muốn giới thiệu cho ta biết một người.

Người kia... chính là Thực ca ca.

Khi ta thấy diện mạo của Thực ca ca cùng ta giống hệt nhau... trong lòng dâng lên cảm giác khiếp sợ.

Nhưng mà... Cũng chính vì nguyên nhân này mà chúng ta hai người nhất kiến như cố (vừa gặp đã thân thiết), mà Thực ca ca vì lớn hơn ta ba tuổi, nên ta gọi hắn là ca ca, bản thân cũng không để ý đến thân phận tiểu quan của hắn... bởi vì chuyện đó cũng không phải do Thực ca ca tự nguyện muốn làm.

Không bao lâu sau... Tập Dịch đem Thực ca ca ra khỏi “Tiểu quan quán”, đưa hắn về Niếp phủ, ta lúc đó nghĩ Tập Dịch thay ta đối Thực ca ca thật tốt, hắn thay ta vì ca ca chuộc thân, trụ tiền Niếp phủ làm bạn với ta.

Ta biết Tập Dịch là vì yêu ta nên mới làm chuyện này, lúc ấy... ta quả thực bởi vì chuyện này mà tâm tình cũng không còn quá xa cách hắn như trước nữa.

Nhưng... cũng không lâu sau, ta mới biết được... hóa ra Tập Dịch lại đem Thực ca ca trở thành thay thế phẩm của ta! Làm tất cả mọi chuyện với Thực ca ca... những chuyện mà hắn không dám làm với ta.

Tập Dịch đối xử với Thực ca ca thật tàn nhẫn... Làm cho trái tim ta đối với hắn càng trở nên băng giá, hắn không biết hắn đối xử với Thực ca ca, người yêu hắn thật lòng như vậy khiến ca ca trầm trọng thương tổn như thế nào... Hết thấy chỉ là vì ham muốn cá nhân của chính hắn mà thôi.

Hắn càng không biết... ta mỗi đêm cùng Thực ca ca thật lâu nói chuyện này, Thực ca ca từ đầu đến cuối vẫn luôn nhẫn nhịn không muốn để những giọt lệ chua xót tràn mi, nói rằng hắn tuyệt không hối hận...

Thế nhưng... cũng bởi vì sự tồn tại của ta... mà Tập Dịch hắn sẽ vĩnh viễn không biết ở phía sau hắn luôn có một người yêu thương hắn. Tập Dịch không bao giờ buông tha tình yêu đối với ta, mà Thực ca ca cũng sẽ mãi yêu thương hắn, dù cho tâm có chết đi.

Cho dù... hiện tại lòng này đã vĩnh viễn thuộc về Ngạn, cái kết này vẫn như cũ, mãi không giải được.

“Kỳ... Ta không cho phép ngươi hối hận vì đã theo ta rời Niếp phủ! Ngươi cho dù có không đi... thì sự tình cũng sẽ chẳng có gì thay đổi cả.” Tâm tình Kỳ ở trong lòng Cốc Ngạn trở nên bất an, khiến hắn không khỏi trở nên khẩn trương.

Ai... Ta đã quên, trước mắt ta bây giờ cũng chính là người ta yêu thương. “Sẽ không... Ta sẽ không bao giờ hối hận! Ngươi đừng sinh khí.....”

Cũng giống như Thực ca ca không bao giờ hối hận vì đã yêu thương Tập Dịch, ta cũng sẽ không hối hận... vì đã cùng hắn đi. Kỳ ngẩng lên, cùng hắn mặt đối mặt, để hắn thấy ánh mắt tràn ngập quyết ý của mình.

“Sự tình sẽ không có gì chuyển biến... Nhưng... có lẽ người thì có thể.” Không đầu không đuôi... Cốc Ngạn bỗng nhiên bật ra câu này.

Đúng vậy..... Hy vọng là như vậy.

Biết ý tứ của hắn, Kỳ cười khẽ, cũng không trả lời... Vùi đầu vào lồng ngực hắn, thầm nói những lời này.

Đứng trên con đường nối Cầm Các với nội viện..... ta đón đợt gió lạnh, chờ đợi Tập Dịch nhớ tới Cầm Các, nơi chưa từng được đổi dời công bằng...

Chân... có chút đau nhức. Gió tựa hồ như ngày càng thổi mạnh hơn.....

Thông lộ này... bên cạnh có một tiểu thác nước, thoát nhìn như một hồ nước lớn, bên trên xây một cây cầu toàn bộ bằng đá trắng, ta đứng trên cây cầu, một mặt như có như không thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ, một mặt chờ Tập Dịch đi tới.

“Khụ khụ ——” Ta đột nhiên ho mạnh. Đầu óc trở nên choáng váng... khiến ta chợt nghĩ ra... bản thân chưa ăn chút “Nhất khắc hoa” nào.

Thân thể này... cũng thực sự đã đến giới hạn rồi..... Lấy ra một đóa hoa còn tỏa hương, ta ngậm vào.

Lúc này... Ánh lửa từ phía trước nghênh diện mà đến, tiếng người ồn ào huyên náo, ta biết... ta đã chờ được người đến đây.

“Kỳ.....” Tập Dịch mang theo vài người... khí thế mãnh liệt mà đến, thật giống như trước đây gặp ta... thuận miệng mà bật lên tiếng “Kỳ” kia.

Ta vẫn không nói gì... lúc ấy có cơn gió nhẹ nhàng thổi qua giữa chúng ta, rồi tựa hồ hần phát hiện ta không phải “Kỳ” của hần... lập tức về mặt cùng bộ dạng vừa mang theo nét vui sướng trở nên lạnh lùng.

“Thiếu gia, Thực có thể hay không nói chuyện với người một lát...?”

“Ân...” Hần nhẹ giọng đáp lại, cũng ra ý cho người hầu phía sau tự tản ra tìm kiếm.

“Người có thấy Kỳ ở đâu không? Ta——”

Mở miệng ra đầu tiên vẫn là tìm Kỳ, ta nghe được trong lòng dấy lên chua xót.

“Đi... Chúng ta ra Cầm Viên nói chuyện.” Ta ngắt lời hần, tiến về phía trước nắm lấy bàn tay to của hần, kéo hần đi về Cầm Các... đến khu vườn nơi hần hay mở yến tiệc chiêu đãi khách quý.

Tay hần... thực ấm áp, tuy to nhưng thật thon dài làm ta luyến tiếc, vĩnh viễn không muốn buông ra.

Ta không muốn buông, nhưng... hần muốn. Khi chúng ta vừa đến Cầm Viên... hần rút tay về, cực nhanh... giống như người lạ gặp mặt nhau không nên có bất cứ va chạm nào. Lòng... nổi lên một trận đau đớn.

“Người... muốn nói cái gì với ta?” Hần một mình... ngồi lên ghế đá trong vườn, thái độ lạnh lùng kia vẫn như trước không thay đổi.

“Thiếu gia... Ngài mai ngài muốn thành hôn.....?”

Ta hướng hần nói... đại não hướng ta ngồi lên đùi hần.

A—— hai mặt đối nhau, ta xem thấy con ngươi đen thẫm lãnh ngạo của hần nhìn ta hiện lên một mặt kinh ngạc.

“Ân.....” hần cũng không đẩy ra thân thể dần dần kề sát của ta, thần sắc trên mặt vẫn không chút thay đổi nhẹ giọng nói.

“Kia... thật chúc mừng người.....” Ta đưa môi mình mơn trớn trên đôi môi hần, thấp giọng nói.

Bản thân biết rõ... giáp mặt hỏi hần chuyện này chỉ làm tình cảnh của ta càng thêm khổ sở, thế nhưng ta vẫn làm...

Có lẽ... đây gọi là chưa thấy Hoàng Hà chưa chết tâm.....

“Thực? Người.....”

Ta ngồi lên người hần, đưa hai chân khóa lại hai bên hông hần, hai tay ôm lấy bờ vai của hần. Hần lúc này mới cảm thấy ta quả thật đang có ý đồ bất lương.

Giơ tay lên... Hắn muốn đẩy ra thân thể đang tựa cả vào trên người hắn của ta, nhưng chính hành động này lại càng giúp ta thuận lợi giữ chặt tay hắn đặt lên hông ta.

“Một lần cuối cùng..... Để ta hầu hạ thiếu gia ngài một lần cuối cùng... được không?”

Cởi bỏ vạt áo bên hông, cởi bỏ hàng cúc trên vạt áo trong, ta không biết thẹn thùng nắm lấy bàn tay to đặt bên hông ta của hắn, để hắn xoa lên khuôn ngực không che đậy của ta.....

Tay hắn... mang đến từng trận lo lắng chạm vào ta, thực ấm áp.....

Nắm lấy tay hắn... ta bỏ đi tất cả trói buộc trên người, rồi lại hôn lên đôi môi mím chặt của hắn, thông thả... thật thông thả... hôn hắn.

Cuối cùng..... Hắn không chịu nổi cũng bắt đầu cuồng liệt hôn ta, hai tay lúc trước bị động cũng bắt đầu đáp lại dụ dỗ của ta.

Đây không phải lần đầu tiên giữa chúng ta phát sinh loại chuyện vượt ra khỏi phép tắc này... Cùng hắn giao hợp nhiều lần... ta biết phải làm như thế nào mới khiến hắn mất đi khống chế của bản thân.

Môi lưỡi triền miên... thân thể kề sát không phân, hết như có tình cảm mãnh liệt... Ngay cả những cơn gió lạnh đêm đông cũng không thể làm nguội bớt.

“Ta là Thực..... xin người đừng quên.” Môi ta ở trên môi hắn nhẹ nhàng nói ra.

Hiện tại... ta chỉ muốn hôn lên đôi môi của người, không cho người nói ra những câu tổn thương ta. Ôm chặt thân thể của người... không còn chút cảm giác rét lạnh nào nữa. Ta muốn dùng toàn bộ thân thể này của ta nhớ kỹ hết thấy về người... ở nơi đây, tại thời khắc... cuối cùng này.

Đêm đông cuối cùng này... ta chỉ đơn thuần là một người yêu thương người, không hề sắm vai thể thân cho người người yêu, ta chỉ là ta..... Đây là thời khắc ngăn ngừa ta quay về làm chính mình..... không phải bắt cứ ai khác.

Cũng xin người... xin người có thể quên đi người người yêu.....

Đáy lòng trống rỗng nối tiếp trống rỗng làm cho thời gian ngăn ngừa của ta dừng lại.

Ta sẽ không xa vọng người sẽ nhớ rõ hết thấy về ta.....

Chỉ là xin người... Có thể khi ta rời đi cuộc sống của người... người sẽ ngẫu nhiên nhớ tới có một người như ta từng tồn tại.

Ngẫu nhiên là tốt rồi.....

Ta sẽ chúc phúc cho hạnh phúc của người, để báo đáp.....

Ngày mười lăm giữa tháng... là thời khắc cuối cùng ta cảm nhận được sinh mệnh chân chính này.

“Công tử... Thư Nguyệt đã theo lời người phân phó, đích thân tiễn Kỳ thiếu gia hai người bọn họ ly khai.” Ta nằm trên giường, quay lưng về phía cửa, nghe tin tức Thư Nguyệt mang về.

“Ân..... Đồ ta bảo người... đã giao cho bọn họ chưa?” Ta cố gắng phát ra thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Thân thể này từ tối qua khi quay về đã bắt đầu trở nên nóng rẫy như bị thiêu đốt, có lẽ là do lúc ấy trải qua kích tình mãnh liệt mà tiêu hao nhiều thể lực, thân thể không thể chống lại được bệnh tật.

Những ngày ta sống chẳng còn lại nhiều, ta cơ hồ có thể cảm nhận được thân thể này càng sa sút.....

Ít ra... đêm qua ta cuối cùng cũng có thể cảm nhận những giây phút ngăn ngừa tốt đẹp, vậy là thỏa mãn rồi.....

“Rồi ạ, Kỳ thiếu gia có kêu ta nói lại với người câu cảm ơn.”

“Ân... Ta biết rồi... Khụ khụ —— khụ!” Đột nhiên —— cảm nhận được có dòng nhiệt dịch dâng lên trong cổ họng, làm ta nhìn không được kịch liệt ho mạnh.....

“Công tử!”

Thư Nguyệt tiến lại gần nâng thân thể không ngừng rung động của ta, lo lắng từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn mặt, để ta dựa hẳn vào người nàng.

Nàng dùng khăn mặt trong tay, lau đi khóe miệng không ngừng tràn ta ô huyết của ta.

“Công tử... Người sao lại tự làm khổ mình? Trong đêm lạnh đầu đông mà toàn thân xích lửa cùng đại thiếu gia giao triền..... cũng chỉ vì giúp Kỳ thiếu gia ăn cắp giải dược, chẳng lẽ... Người không biết làm như thế đã tổn thương chính mình như thế nào sao?” Thư Nguyệt nhăn đôi mày thanh tú, khổ sở chỉ trích ta.

Ha hả... Mỗi khi ta tự tổn thương chính mình, Thư Nguyệt luôn có biểu tình như vậy.

Thư Nguyệt nàng là người thứ hai biết ta đối với Niếp Tập Dịch ôm ấp loại cảm tình nào, mà vẫn không từ bỏ lễ nghi đối đãi với ta... thật là một người hiểu lẽ.

Thư Nguyệt từng khuyên ta đừng tiếp tục yêu Tập Dịch nữa, không phải vì nàng xem thường thân phận tiểu quan của ta.

Mà bởi vì... Nàng biết ta dù có yêu thương hẳn nhiều thế nào... hẳn vẫn sẽ không yêu ta..... Nguyên nhân này quả thực không ai rõ ràng hơn ta, thế nhưng ta chỉ là chưa bao giờ muốn thừa nhận..... Cho dù nàng nói đến đau miệng, ta cũng sẽ không chịu thừa nhận.

Thế là kệ chuyện gì xảy ra..... Nàng cuối cùng cũng buông tha, ta cùng Thư Nguyệt tuy mặt ngoài là chủ tớ, mà nàng cũng không đi theo Kỳ... ở lại bên ta cùng nhau rơi lệ, cùng nhau chia sẻ bí mật như bạn hữu.

Thế nhưng... nàng cũng không ngăn ta tiếp tục yêu Tập Dịch, bởi vì nàng biết trong đôi mắt tuyệt vọng của ta... là tình cảm đến chết cũng không thay đổi.

Ta bệnh tình ngày càng nghiêm trọng, nàng lại là người biết rõ nhất. Nhìn thấy ta dần dần gầy đi, thân thể ngày càng suy yếu, Thư Nguyệt nàng... nội tâm khổ sở, luôn tránh đến nơi ta không thể nhìn thấy mà len lén gạt lệ.....

Nếu... ngộ nhỡ ta có xảy ra chuyện gì, thì nàng là người thân... là bằng hữu ta không yên lòng nhất.

“Người thành toàn Kỳ thiếu gia... Vì sao không thành toàn chính mình, để tâm chính mình tự do?”

Nhẹ nhàng buông ta ra, Thư Nguyệt cẩn thận thay cho ta chiếc áo ngủ bằng gấm để giữ ấm thân thể, tuy rằng... độ ấm trên người ta vẫn không ngừng giảm xuống... nhưng áo ngủ này vẫn làm ta cảm thấy thực ấm áp.

Thư Nguyệt đem khăn mặt đã hoàn toàn nhiễm đầy ô huyết bỏ vào trong thủy bồn (chậu nước) không ngừng vò xát... Nước hóa thành một mảng hồng sẫm.

“Ta... không nghĩ đến... Bởi vì ta thực thương hẳn... Đã quyết định sẽ yêu hẳn đến khi chết đi.” Khi nói chuyện thế này... không khỏi khiến ta cảm nhận được hơi thở hạo mông manh của ta nha...

Thời gian của ta trôi qua nhanh như vậy sao? Như thế mau...

Ta đã từng... tự nhủ với chính mình, chỉ cần ta sống ở đây suốt đời này... ta sẽ không ngừng... không ngừng yêu Tập Dịch, bất cứ chuyện gì cũng không thể làm ta tuyệt vọng.

Nhưng... Nếu ta rời bỏ thế gian này... Tất cả những yêu thương kia sẽ đóng lại chỉ một khắc ta nhắm mắt... tất cả sẽ chấm dứt.

Cho nên... Đối với cái chết, ta chỉ nghĩ nó như một loại giải thoát.

Giải thoát khỏi yêu thương Tập Dịch... sẽ không còn cảm thấy đau lòng cùng khổ sở nữa.

Thế nhưng... ta vẫn muốn nhìn Tập Dịch giải quyết hôn lễ không có tân nương trưa nay như thế nào... Trò hay cũng sắp diễn ra rồi, ta nên cảm thấy hưng phấn mới phải.....

Tay phải về lại... những đóa hoa trái rộng khắp giường, ta ngậm vào trong miệng.

Hương thơm thật ngọt ngào..... tẩy sạch đi mọi hỗn độn tràn đầy trong đầu óc, ta phải luôn nhớ kỹ thời khắc cuối cùng này.

“Công tử... Chẳng lẽ người mỗi đêm đều ăn “Nhất khắc hoa” sao?” Thư Nguyệt nhìn ta... trong thanh âm có chút điểm run rẩy.

“Ân..... Ta nghĩ người nên biết rằng trong những tháng ngày cuối cùng của cuộc sống này không nên hoảng hốt vì bất cứ chuyện gì nữa.” Đứng dậy đi xuống giường... ta không còn cảm thấy thân thể quá mức mềm nhũn vô lực nữa.

“Công tử người ——”

Ngắt lời nàng, ta ra vẻ thần bí nói: “Hư..... Có người đang đến đây. Chuyện này dừng lại ở đây thôi!”

Đất dật —— tiếng bước chân dồn dập, ngày càng tiến đến gần Cầm Các... Kêu người tới châm một ly trà, ta ngồi đợi người kia trên ghế đầu!

“Thực!” Cửa mở toang, người tới đứng như ta sở liệu... Là Tập Dịch.

Hắn một thân hỉ y đỏ tươi, làm ta thật chói mắt.

Trong giấc mộng của ta... chưa từng có tân lang hiện hữu, nếu... người có thể xuất hiện trong giấc mộng của ta... thì tốt biết bao..... tốt biết bao.

“Người mau thay y phục này vào...” Nói xong hắn ra hiệu cho nha hoàn phía sau cầm y phục tới trước mặt ta, chỉ một câu ngắn gọn, không một lời giải thích.

Đó là một bộ... cùng bộ của người đều là hỉ phục. Sắc hồng hoàn toàn che phủ lấy mắt ta..... Tâm ta không nhận được nhảy lên.

Đây chính là bộ hỉ phục trong mộng của ta..... hai bộ giống nhau như đúc.

Cố gắng đem ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào bộ y phục đỏ sắc của mình dời đi, “Vì sao?” Không giống như trong quá khứ lúc nào cũng thuận theo ý tứ của hắn, ta hỏi lại.....

Mà hắn tựa hồ không biết trước được biểu hiện này của ta, có điểm chần chừ.....

“Kỳ... Kỳ đã bị Cốc Ngạn mang đi.” Trong lời nói của hắn... là tràn ngập cô đơn.

Nhưng mà cô đơn này của hắn... chính là do ta tạo thành, nghĩ đến điều này trong lòng ta không khỏi cảm thấy thống khoái a!

Người cũng có thể cảm thấy cô đơn sao? Ha ha..... Cái này so với nỗi đau người đem đến cho ta nào có là gì.

“Thế nên... Thiếu gia muốn ta thay thế Kỳ cùng ngài báỉ đường, rồi ngay sau đó ngài sẽ đi tìm Kỳ về.....” Nhìn người, lòng ta chợt phỉm đau.

Trong mắt người... ta đến cuối cùng vẫn chỉ có thể dùng làm kẻ thay thế, người thà rằng mãi mãi tiếp tục biến ta trở thành thể thân của Kỳ, cũng không chịu mở lòng mình rõ ràng nhìn xem ta là ai.

Lâu dần... Ta biết ta cũng bắt đầu chán ghét, đau lòng cũng tê dại đi, chỉ vì yêu thương người... nên ngay từ đầu ta đã cam nguyện không cần là chính mình, nên ngay từ đầu đã cam nguyện... cái gì cũng nhẫn nhịn.

Bởi vì sâu trong lòng ta đã từng ảo tưởng quá nhiều... ảo tưởng rằng người đối với ta..... có lẽ cũng có chút tình cảm gì đó, vậy nên ta không muốn rời khỏi người... chính là hy vọng một ngày nào đó... người có thể thấy ta.....

Biết rõ người sẽ không đáp lại những yêu thương của ta... mà ta vẫn sẽ yêu thương người không ngừng nhưng mà... ta vẫn muốn hỏi người, người có thể cho ta cảm nhận được một chút tình cảm mà ta luôn xá vọng kia hay không?

“Thỉnh cầu thiếu gia ngài nói cho ta biết, khi đã tìm được Kỳ trở về... ngài sẽ xử lý ta như thế nào?” Tiến lên phía trước... ta ép xuống hết thấy đau lòng đối mặt với hắn hỏi. Ta không đoán cái gì... chỉ cần người chính mình nói ra cho ta biết.

“Người..... Phía nam Niếp phủ ta ở có một biệt viện, người có thể ——”

“Biệt viện..... Biệt viện.....!?” Nghe được những từ này... lòng ta chợt băng giá!

Người muốn ta rời đi... rời đi bên cạnh người!

Tâm như bị giáng một đòn nghiêm trọng... đau đến không nói ra lời.

Thật không nghĩ tới... ta cho người tất cả không cầu hồi báo, cũng không oán trách, chỉ hận vì sao người không thương ta.

Mà người cũng không hề do dự nói ra dự định mà người đã sắp xếp tốt cho ta, người đối ta... chẳng lẽ thật sự không có một chút tình cảm nào... không có sao.

“Thực ——”

“Chính ta đã để cho Kỳ trốn đi.”

Ta kiên quyết nói ra hết thấy, vừa dứt lời..... lập tức vang lên một tiếng thanh thúy.

“Ba ——”

Lực đạo thật mạnh... vô tình dội lên mặt ta không có chút phòng bị.

“Công tử!” Thư Nguyệt cố gắng chạy tới đỡ lấy ta, nhưng nàng đã chậm một bước rồi.

Lực đạo mạnh... Thân thể vô dụng này của ta căn bản không thể chống đỡ, cả thân mình đập lên cầm tòa, một trận hỗn loạn nổi lên... tiếng hét chói tai hòa cùng thanh âm giận dữ quát mắng.

“Người biết rõ Kỳ rất quan trọng với ta, vì sao người còn làm như vậy? Vì sao?” Hấn lớn tiếng rống lên, trong lời nói tràn ngập tràn ngập đau thương.

“Bởi vì bọn họ yêu nhau!” Cố gắng nhẫn nhịn cơn choáng váng trong đầu đến muốn rên rỉ khổ sở... ta cãi lại.

Ta bất quá cũng chỉ là thành toàn một đôi tình nhân yêu nhau... Là ta làm sai nên người đánh ta? Hóa ra ta chỉ đơn giản là thành toàn cho người người yêu thương... mà không thành toàn cho người, thế nên ta đã sai lầm rồi!!

Không... Ta không có làm sai! Bởi vì hấn không thương người, đúng là như vậy!

Ta không làm sai!!

“Yêu nhau?! Người thì biết thế nào là yêu nhau?”

Người hỏi ta yêu nhau là như thế nào?

Đừng hỏi ta...

Cùng với cơn đau tê dại trên mặt, cơn đau nhức nhối trên lưng bị đánh lên cầm tòa, còn có đau lòng! Người có biết chút nào hay không?!

Đánh ta... không hề chần chừ như vậy, người đối ta... quả nhiên không hề có chút tình cảm nào!! Không có chút tình cảm... như vậy ta cũng không biết như thế nào mới là yêu nhau.....

Ta đương nhiên không biết! Bởi vì ta yêu thương người nha... nhưng mà ở bên người ta chỉ cảm thấy đau lòng! Nhưng mà ta vẫn cứ như vậy tuyệt vọng... mà yêu người...

Yêu nhau là thế nào? Ta không biết.....

Ha hả —— thật buồn cười!

Ta để Kỳ chạy trốn mà không để cho người thú hấn về mới thật là cao hứng a... Hấn đi rồi, người thực đau lòng! Người cuối cùng cũng có thể giống ta biết thế nào là đau lòng a.....

“Ha ha ha ——” Ta đau đến đến vô lực bò lên trên cầm tòa, ở tư thế nan kham khổ sở mà đưa tay xoa nhẹ lên cơn đau tê dại trên má, không ngừng bật cười.

Tất cả những chuyện này... ngay từ đầu đã là một trò hề thật khôi hài.

Người muốn kết hôn với một người nam nhân, (ở thời đại này loại sự tình trên... chỉ là chuyện vô cùng bình thường), nhưng người mà hắn yêu lại không phải người... Hắn chạy trốn, người lấy ta làm kẻ thế thân cho hắn... nhưng thật mỉa mai làm sao, là ta lại yêu người!

A... Trò hề quá mức khôi hài này cũng nên kết thúc thôi.

“Người cười cái gì?” Hắn túm lấy vạt áo của ta, thô lỗ kéo ta lên.

Xung lượng quá lớn... Tinh nhiệt (chất lỏng nóng ẩm tanh nồng) chậm rãi từ khóe miệng đang cười của ta chảy ra.....

“Cười cái gì ư?? Cười ta... sắp chết a.....”

Thấm lên vạt áo của ta đang bị tay người túm chặt, huyết lưu... không ngừng... không ngừng... chảy ra từ thân thể của ta không hề đình chỉ, ta nghĩ vạt áo này cũng đã thấm đẫm sắc đỏ tươi hết như sắc đỏ trên bộ hỉ phục kia. Cảnh tượng này mà cũng có thể làm cho người ta sợ hãi đến không ngừng hít mạnh, mà không ngờ cũng có thể làm cho đôi tay giết người vô số của người... liên tục run rẩy nha.

“Ta không hề sai... không hề.....”

Cuối cùng cũng sắp không thể nhìn rõ thân ảnh của người trước mắt, thanh âm bên tai... cũng không còn nghe thấy, khí lực cũng không ngừng không ngừng biến mất đi.....

Chết không phải cái gì quá đáng sợ... Ít nhất thì ta cũng đã được giải thoát rồi a..... Bởi vì tình yêu của ta đối với người chỉ có cái chết mới có thể chấm dứt.

Rốt cuộc cũng chẳng thể nhìn rõ gương mặt người, mắt dần khép lại.....

Thời khắc cuối cùng này..... Yêu người... ta vẫn chẳng thể nói nên lời..... Bởi vì người, đã làm ta thật đau khổ.

“Thực? Thực ——”

5. Chương 5

Đỗ Thực cả người ngã vào cánh tay của Niếp Tập Dịch, bất luận Niếp Tập Dịch lay động, lớn tiếng như thế nào..... Đôi mắt nhắm chặt vẫn không mở ra.

Chính mình thấy thân thể dần dần trở nên băng lãnh của Đỗ Thực không ngừng tràn ra máu tươi... làm hắn lần đầu tiên biết được cảm giác toàn thân phát lạnh là như thế nào.

Không có khả năng... Người không thể... liền như thế.....

Không thể kiềm chế được sợ hãi trong lòng, Niếp Tập Dịch đưa tay kiểm tra trên khuôn mặt tái nhợt..... rồi đình trụ.

Vẫn còn hơi thở!

“Mau! Mau đi tìm Thất Dĩnh đến đây!”

Niếp Tập Dịch một mặt không biết làm sao liền cấp rống người hầu, một mặt dùng song chưởng nâng thân thể bất động trong lòng lên.

“Thư Nguyệt, mau đem thấp bó đến đây.” (*thấp bó: vải bó được thấm ướt)

Hắn dặn dò Thư Nguyệt, cũng nhẹ nhàng đem Đỗ Thực trải lên giường.....

Đột nhiên—— một hương thơm quen thuộc tràn vào trong hô hấp của hắn.

Hắn hơi ngẩng đầu, mắt thấy chính là... trên giường gần đây những đóa hoa đỏ tươi.

“Nhất khắc hoa.....”

Loại hoa độc nhất trong Niếp phủ, sao lại xuất hiện trong phòng của Kỳ? (*Ế? Đang ở phòng tiểu Thực mà???)

Tiếp nhận thấp bó Thư Nguyệt mang đến, hần nhẹ nhàng lau đi vết máu nơi khóe miệng Đỗ Thực, không thể nào nghĩ ra đã từng thấy hần đã che dấu những thứ này.

“Thư Nguyệt... Người phụ trách chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Thực, hần người phải biết Thực lấy “Nhất khắc hoa” làm gì... Không cần giấu diếm ta, mau nói...” Hần khẩu khí ngưng trọng hỏi.

“Này... Công tử hần là... là...” Thư Nguyệt chần chừ không biết có nên nói ra hay không.

Đã từng... Công tử đã từng cầu ta, ngàn vạn lần không thể để lộ chuyện hần ăn “Nhất khắc hoa”, nhất là với thiếu gia.

Bởi vì hần muốn cho tất cả mọi người nghĩ đến, hần chỉ đơn thuần là bị bệnh nặng.

Chính là bản thân hiểu thật rõ tâm tình của công tử... biết... công tử ngoài miệng nói bởi vì không muốn mơ hồ sống đến qua thời khắc cuối cùng, nhưng trong lòng cũng muốn sớm một chút ly khai thế giới này... cho nên mới ăn “Nhất khắc hoa”, gia tăng gánh nặng lên thân thể.

Tất cả những điều này đều là vì Tập Dịch thiếu gia... gây ra quá nhiều thống khổ cho công tử, nhiều đến mức... công tử khó có thể thừa nhận... khó có thể đối mặt...

Hiện giờ... ta có nên nói ra hay không?

“Công tử ăn “Nhất khắc hoa” ... bởi vì công tử muốn... muốn... sớm một chút ngủ yên...” Dù trong lòng vẫn không ngừng lo lắng... nhưng Thư Nguyệt vẫn cắn chặt răng đem sự thật nói ra.

Công tử, thực xin lỗi... Ta đã không tuân thủ ước định, nhưng mà... ta cũng chỉ là vì muốn giúp người mà thôi.

Muốn... Thực?! Nghe vậy, động tác chày lay trên đỉnh đầu Thực của Niếp Tập Dịch dừng trụ.....

Người muốn chết!? Nhìn khuôn mặt tái nhợt trên giường... hần vẫn không nói gì.

Các người đều giống nhau... Hần không thể ly khai ta thật xa.

Kỳ đã đi... Người cũng muốn như vậy?

Đôi mày nhanh chóng chau lại... Niếp Tập Dịch đưa hai tay xoa nhẹ lên đôi má không nhiệt độ, ngón tay thon dài chậm rãi vẽ lên mi gian* trơn bóng, lên sống mũi cao thẳng... cùng đôi môi tựa cánh hoa mềm tái nhợt đem hôm đó chủ động hôn hần... (*Mi gian: là khoảng giữa hai hàng lông mày á:3 mình nghĩ cái này ai cũng biết hết trơn rồi luôn:3*)

... Cuối cùng... Ngón tay dừng tại hồng ấn.

Người biết không? Các người thật giống nhau..... từng nơi đều cơ hồ không có một chút sai lệch.

Nhưng... Người đã từng cho ta một lời thề mà ngay cả Kỳ cũng chưa từng lập với ta..... Người nói sẽ mãi ở bên người ta.

Nhưng người... thời gian trôi qua, ta vẫn nhớ rõ giờ đây cách thời điểm người nói ra lời ấy còn chưa đến ba tháng... Người muốn phá hủy lời thề của chính mình! Cũng thật giống với Kỳ — rời bỏ ta!! Vì ta đã đánh người hay sao!? Cũng là vì người đùa giỡn mà nói dối ta!?

A! Đừng có nói giỡn!

Người cho rằng mình có thể chết như bản thân mong muốn hay sao!? Hay người cho rằng mình có thể giống Kỳ có cơ hội chạy trốn?

Không có khả năng! Ta sẽ không tái phạm bất cứ một sai lầm nào giống như thế nữa!

Người vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ có thể ở lại bên cạnh ta, đừng bao giờ nghĩ muốn giống Kỳ cùng với một kẻ đáng chết bỏ ta mà ly khai!

Thời điểm ta đem người cứu ra khỏi “Tiểu quan quán” thối nát kia... đã định rằng người chỉ thuộc về mình ta.

Hết thấy... hết thấy... đều là của ta! Nắm lấy bàn tay đặt trên giường... Suốt một đêm chủ động nắm chặt lấy bàn tay xương xương không rời... trong đầu cố chấp ý muốn chiếm hữu khiến hấn bất giác dùng lực nắm chặt không buông.

Ta sẽ không buông tha người! Vĩnh viễn cũng sẽ không! Dù Diêm La vương muốn bắt người đi... ta cũng sẽ không thả người!

“Ta sẽ không cho người giống Kỳ mà rời đi... Vĩnh viễn cũng sẽ không!” Đôi môi bạc tình... phun ra những lời thật kiên quyết.

Niếp Tập Dịch kiên định nói, ngữ điệu như ra lệnh, khiến Thư Nguyệt ở một bên nghe nhất thanh nhị sở không khỏi đau khổ lau lệ.....

Công tử... Người có nghe được hay không?

Thẳng đến cuối cùng... Người vẫn không thể thay thế bóng ma của Kỳ thiếu gia trong lòng người kia...

“Oa —— muốn làm cái gì vậy nha..... sao lại có một vũng huyết thể kia a? Là cái tên không sợ chết kia muốn biểu diễn cái trò học máu a..... Thần kinh!”

Trước cửa chợt xuất hiện một gã áo lam một thân công tử hoa phục, bộ dáng điệu nhân lap đường* cầm một cái giỏ nhìn không ra đồ vật này nọ gì bên trong, đi vào trong phòng. (*Đùa chứ mình chịu ko biết dịch thể nào luôn TT_____TT)

“Thất Dĩnh công tử.” Thư Nguyệt tiến lên tiếp nhận giỏ đồ trên tay người vừa tới, cung kính khom lưng.

Chỉ khi thiếu gia mời thì hấn mới đi, giải độc sư riêng mà Niếp phủ bồi dưỡng, đến vì công tử chữa bệnh.....

Thật sao... đối với công tử chẳng có chút tình phân?

“Ta nói a... ta đang muốn ngủ một chút sau khi ăn no, người không có việc gì sao bỗng dưng lại gọi người đến làm gì a?” Đi đến chỗ Niếp Tập Dịch, đứng cạnh giường, Thất Dĩnh bạch liễu tha nhất nhãn*, rồi ánh mắt dừng trên bộ dạng tái nhợt trên giường. (*bạch liễu tha nhất nhãn: lườm hấn một cái)

Ai... Sao lại trở thành thể này nhanh như vậy! Đỗ Thực a... Đỗ Thực... Người thật không muốn sống nữa chẳng?

“Cứu hấn.” Nhìn người trước mắt, hấn chỉ nói ra một câu ngắn ngủn này...

Sau một hồi lâu... Thất Dĩnh đều không có đáp lại, y nghiêng đầu có chút dăm chiêu nhìn biểu tình người trước mặt mình... là vẻ cô đơn khó thấy của Niếp gia thiếu gia.

Trong lòng có chút hứng thú muốn biết hấn là vì ai mà cô đơn như thế.....

“Ta không cứu!” Thực căn bản không muốn sống nữa! Y sao có thể làm hại người này, để hấn tiếp tục sống mà chịu mọi đau khổ.....

Không nói thêm bất cứ cái gì... Thất Dĩnh quay đầu bước đi.

“Đứng lại! Ta nói cứu hấn!” Niếp Tập Dịch phần nhiên đứng dậy, giữ chặt lấy Thất Dĩnh đang định rời đi.

Y bất quá chỉ là một giải độc sư nho nhỏ, trong phủ này cũng còn nhiều người có thể thay Y làm, nhưng nếu không phải bởi vì y tinh thông dược lý thì căn bản cũng không cần đến y.

“Hấn chính là không muốn sống nữa, ta vì sao lại phải cứu một cái xác trống rỗng!” Thất Dĩnh tỏ thái độ không hề lỗ mắng, ngược lại mặt mày dửng dưng thẳng cái lại người kia.

Thường tiếp xúc với Thực y sao lại có thể không biết được nguyên nhân khiến hấn không còn muốn sống? Chỉ có hấn, Tập Dịch... người duy nhất từng có mối quan hệ tối thân mật với Thực là không biết!

Hắn không biết Thực sống thật khổ sở, thật đau đớn, Thực hội biến thành như bây giờ tất cả cũng chỉ bởi vì hắn!

Hắn lại bằng cái gì mà có thể quyết định sinh tử của Thực.

“Ai nói hắn không muốn sống... Ta muốn hắn phải sống! Nếu hắn chết..... Ta cũng sẽ không sống nữa!”

Hắn nói ra những lời này... khiến người trong phòng không ai không khiếp sợ.

“Hắn chết... ta cũng không sống nữa.....” Niếp Tập Dịch lặp lại lời chính mình vừa nói ra... mà không biết tại sao.....

Vì cái gì khiến hắn nói ra những lời này? Vì cái gì..... Chẳng lẽ là vì bản thân không muốn thả hắn đi sao?

Niếp Tập Dịch vì nguyên nhân này mà khổ sở suy nghĩ... Ngay bản thân cũng không thể cấp chính mình một đáp án.

Công tử... Người có nghe được hay không? Thư Nguyệt vui mừng nhìn Thực từ đầu đến giờ không hề có động tĩnh.

Hừ! Nói là muốn hi sinh đi... vậy so với muốn Thực tự mình dâng hiến lên thì thế nào hả?

Nhìn kẻ đang thất thần trước mắt mình, Thất Dĩnh oán hận lườm hắn một cái, nói: “Được rồi! Cứu!”

Nếu hắn nói như thế... Có lẽ... Có lẽ trong lòng hắn đối với Thực cũng có chút tình phân đi!

Thực... Cho dù người đã bị tổn thương quá nhiều lần, nhưng... có lẽ người còn có cơ hội...

Đừng trách ta vì sao để người sống.....

Cầm giận đẩy chướng ngại vật đầy chướng mắt đằng trước, Thất Dĩnh tiến lên vén vạt áo của người nằm trên giường lên.....

“Sách! Sao lại gây đi đến thế này! Người không phải là người a... Không để hắn ăn uống còn đi đùa bỡn thân thể hắn! Người đồ con heo!”

Nhìn người trong ngực tái nhợt như tuyết mà thanh âm có chút ứ đọng... Thất Dĩnh vẫn phần nộ không tha, mở miệng mắng không ngừng.

Mà người bị mắng chính là Niếp Tập Dịch, khuôn mặt có điểm xanh mét.

“Thực hắn ăn “Nhất khắc hoa” bao lâu rồi? Mỗi lần phân lượng như thế nào?” Thất Dĩnh một mặt từ trong ngực lấy ra một lọ dược bình một mặt đem quần áo trên người Thực bỏ đi, miệng vẫn hỏi Thư Nguyệt.

“Công tử hắn...” Thư Nguyệt đưa mắt nhìn sượt qua Niếp Tập Dịch một cái... thấy hắn bộ dáng không có biểu tình gì... mới than thở nói: “Công tử hắn... ăn “Nhất khắc hoa” ước chừng khoảng hơn ba tháng... Mỗi lần đều chỉ ăn một đóa nhỏ.....”

Ba tháng? “Không đúng nha... đóa “Nhất khắc hoa” độc tính không mạnh như thân cây... hắn mọi người cũng đã rõ ràng! Nếu không dùng một lượng lớn... độc tính cũng sẽ tự tiêu tán..... Ba tháng cũng có thể cho là thời gian đủ để Thực tự làm độc tính lan ra khắp cơ thể. Độc tố có thể còn sót lại... nhưng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến thân thể. Nhưng vì sao thân mình của Thực lại càng ngày càng hồng bết thế này?”

“Hơn nữa... thân thể Thực tuy rằng vốn là suy yếu cũng như đã chịu qua phong hàn..... Mà cho dù bị độc tính của “Nhất khắc hoa” ảnh hưởng, cũng không thể đến mức nôn ra máu nghiêm trọng rồi hôn mê đến chỉ còn nửa mạng như thế này... Rốt cuộc người gốc Trung Nguyên này thế nào lại.....”

Thất Dĩnh nghi hoặc nói... Một mặt động tác hướng hạ thân của Thực kiểm tra...

Chợt phát hiện... bụng Thực có hiện tượng ứ sưng động máu, hai đầu gối có vết da non bị rách..... “Sao thương thế lại như thế này?”

Thất Dĩnh nghiêm khắc quay đầu lại trừng Niếp Tập Dịch, hiển nhiên là muốn hỏi hắn.

“Ta vừa mới đánh hắn... khiến hắn đụng vào cằm tòa.....” Ngắc ngứ chỉ có một câu này... Niếp Tập Dịch nói không chút cảm xúc, tựa như hắn chỉ đang kể lại một câu chuyện bình thường.

“Người này súc sinh!!”

Thất Dĩnh không nhịn nổi tức giận, xông lên phía trước — đối với Niếp Tập Dịch tung ra một trận quyền cước, đáng tiếc võ công của hắn không cao, nên Niếp Tập Dịch đều thoải mái tránh thoát.

Đánh không trúng được con người đáng giận kia, Thất Dĩnh cố gắng đè nén cơn giận hồ đồ trong đầu xuống, rồi theo Thư Nguyệt đang cầm cái giỏ mình mang đến trên tay hướng Niếp Tập Dịch, bất chấp tất cả tức giận mắng: “Người thật ngoan độc... Thực hắn đã làm cái gì để người đánh hắn mà không để ý đến tình trạng thân thể hắn hả!? Người chẳng lẽ không biết thân thể của hắn chỉ tựa như trẻ sơ sinh không chịu nổi một kích hay sao?!”

Thực trên bụng bị ứ thương, không cần tỉ mỉ kiểm tra... dùng mắt cũng có thể nhìn ra bên trong đã bị máu đọng! Hơn nữa hắn lại vừa ói ra một vũng huyết như thế... muốn hắn không chết cũng khó.

“Hắn không nên phản bội ta... tự mình bao che cho Kỳ trốn đi!”

“Thế nào lại kêu không nên?” Lời nói của hắn khiến Thất Dĩnh cảm thấy buồn cười, “Hắn để cho Kỳ chạy trốn là không nên... Kia dù là hắn yêu người nhưng chính là xứng đáng nhận được nha!!”

Yêu ta!? Nghe vậy, Niếp Tập Dịch đột nhiên ngừng đầu oán giận nhìn Thất Dĩnh.

“Cáp... người cuối cùng cũng đã biết đi! Đáng tiếc... người đã không kịp chứng thực nữa rồi!!” Thất Dĩnh cười khẩy người nam nhân nực cười trước mắt.

Hai tay đặt trên người Thực... rồi đặt lên chiếc cổ trắng nõn..... Lúc mọi người còn chưa phát hiện liên hung hắn mà bóp chặt!

“Công tử người đừng làm chuyện điên rồ a——”

“Đáng chết! Người làm cái gì vậy? Buông hắn ra!!”

Thư Nguyệt cùng Niếp Tập Dịch đồng thời phát hiện ra ý đồ của hắn, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Bàn tay đang bóp chặt cổ Thực bị Niếp Tập Dịch tiến lên vặn bung ra ngăn cản, Thư Nguyệt nhanh chóng kéo Thất Dĩnh đang kích động tránh xa khỏi Đỗ Thực.

“Hắn không thể sống tiếp được nữa, sống cũng chỉ bị người thương tổn thêm mà thôi! Yêu người vẫn luôn chỉ thấy thống khổ a! Người đối với hắn vô tình như thế, chỉ làm cho hắn thêm tan nát cõi lòng đến không chịu nổi! Hắn sẽ chết... Đều là vì người, Thực hắn không muốn sống nữa cũng chỉ vì người! Là người chính mình giết chết tâm của Thực, người vẫn luôn yêu người! Là người!” Thất Dĩnh mắt mở lớn... có bị có phần tất thấy lời ra chữ bối.

Một người có thể nhẫn tâm đến mức nào mà thương tổn tâm của người khác... Hắn đến hôm nay cuối cùng cũng đã tận mắt thấy rồi!

Câu nói của Thất Dĩnh... chỉ một câu tiến vào trong lòng Niếp Tập Dịch khiến tâm hắn dao động, làm hắn thật lâu không thể khôi phục.

Người yêu ta.....? Nhìn Thực nằm trong lòng mang hơi thở vì Thất Dĩnh thương tổn mà càng ngày càng yếu đi, hắn hỏi mà không thoát ra âm thanh.

“Ta nói cho người biết! Ta sẽ không cứu hắn, hắn từng nói... muốn ta khiến cho hắn cảm thấy an tâm tiêu sái, nếu không phải vì tai ta điếc mà đi tin tưởng lời người nói, hắn dù có chết ta cũng sẽ không cứu!”

Con người vô tình này xứng đáng chịu tội... Hắn thương tổn Thực nhiều như vậy... Y nhất định sẽ bắt hắn cả đời không cảm nhận được niềm hạnh phúc khi được yêu, sẽ giáo huấn hắn, bắt hắn phải bồi thường.

“Người không cứu vậy ta cứu!!”

Ta đã nói rồi, sẽ không cho người rời xa ta!

Người đừng có mơ tưởng... Khi chưa có sự cho phép của ta, có thể tùy ý nghĩ đến việc ly khai ta.

Tựa như ngay lập tức sau khi nói ra lời kia, Niếp Tập Dịch đem chân khí ngưng tụ thủ bộ, tập trung toàn bộ tinh thần, đưa tay để lên lồng ngực đơn bạc trong lòng mình, đem chân khí quán nhập cơ thể của Thực... duy trì sinh mệnh của hắn.

Thế nhưng... ngay khi hắn đưa chân khí vào trong không lâu, người trong lòng khỏe miệng lại không ngừng tràn ra máu tươi..... cùng với động tác quán nhập chân khí của Niếp Tập Dịch... máu vẫn chậm rãi chảy ra, mà khuôn mặt vốn không có huyết sắc dần dần chuyển thanh, chuyện này là như thế nào... Bất đắc dĩ Niếp Tập Dịch đành dừng phương pháp quán nhập chân khí này cho hắn.

Thế nhưng huyết vẫn không ngừng nghỉ mà tràn ra.....

“A... Ta nói cho ngươi đi! Thực hắn không hề có võ công, thân thể hắn lại bị nhiễm phong hàn... Ngươi lại muốn dùng chiêu này để duy trì sinh mệnh cho hắn, hiện tại làm sao có thể... Hắn là người sắp chết rồi, người như thế... chỉ càng đập mạnh vào gân mạch hắn, làm cái chết đến nhanh hơn mà thôi! Ha ha—”

Thất Dĩnh châm chọc cười nhạo hắn ngu dốt, thế nhưng trong lòng nghĩ đến Thực sẽ chết đi... mà lặng lẽ khóc.

“Đi ra ngoài! Các ngươi tất cả đều đi ra ngoài!”

Ảo não... Niếp Tập Dịch đuổi tất cả mọi người trong Cầm Các ra ngoài.

Hắn đóng cửa phòng, chốt then cài, đem Thư Nguyệt không ngừng khóc lóc cầu xin hắn chiếu cố Thực, cùng Thất Dĩnh không ngừng mắng chửi hắn không phải người, toàn bộ đều ngăn chặn ở ngoài cửa. Chỉ để lại Thực, người đang giáp mặt với tử vong, ở lại cùng hắn.....

Niếp tiên sinh cuối cùng cũng biết hi vọng ha ha.....

6. Chương 6

Ta thừa nhận khi trong nháy mắt liếc thấy thân ảnh của ngươi... trong lòng đích xác từng có một trận rung động.

Ở thời đại nam phong thịnh hành... nam nhân thích nam nhân, nam nhân cùng nam nhân bạch đầu giai lão, chuyện này cũng không phải cái gì khó nói mà đem che giấu với người khác.

Thế nhưng... Người ta yêu kia sẽ không tiếp nhận ta.

Hắn mỗi lần vừa thấy đến ta... không phải trốn ra thật xa thì cũng là ngậm miệng không nói lấy một câu, ta biết, đó là vì... hắn trong tâm đã có người khác.

Vì người hắn yêu không phải ta, nên vô luận ta đợi hắn lâu đến thế nào... hắn vẫn như cũ không muốn tiếp nhận ta, thất ý này... khiến ta mỗi ngày luôn chìm đắm trong lạc thú thói nát, mới có thể bừa bãi từ từ đè nén lại đau lòng.

Rồi sau đó... trong “Tiểu quan quán” danh tiếng nơi kinh thành đó —— ta gặp ngươi.

Không phải là một cặp song sinh nhưng lại có được hình dáng vô cùng giống nhau... Đây là chuyện ta đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến, nhưng ta lại lang thang nơi kinh thành hư hoa tìm hoan mà bất ngờ gặp ngươi.

Ngươi không chút biểu tình ngồi trên đài triển lãm hoa lệ, mắt lạnh nhìn xuống một đám mộ danh đến tìm hoan không ngừng tranh nhau trả giá.

Các ngươi thật quá mức giống nhau... khuôn mặt kia, thân ảnh kia, ở trong mắt ta... thân ảnh của Kỳ cũng sẽ không tự giác mà chồng chất hợp lại với nhau.

Thế là ta hết như trúng tà, không hề do dự ra một số tiền lớn, bao hạ đêm đầu tiên của ngươi, từ nay về sau chỉ tiếp đãi một mình ta, đơn giản chỉ là bởi ngươi lớn lên bộ dáng thật rất giống khiến ta cả đêm tưởng niệm, thống khổ nghĩ đến Kỳ.

Đối với ngươi... những thứ ta nói ra đều chỉ có tên Kỳ.

Ta không phủ nhận... người đối với ta mà nói, chỉ là thể thân của Kỳ mà thôi.

Từ đầu đến cuối... ta đều ích kỉ như thế.

Chủ chương độc chiếm một phần vô lâm giang hồ Niếp gia ta... chính là một nam nhân ích kỉ, mỗi một việc ta làm... đều là vì tư lợi mà thôi.

Nhẹ nhàng đem Đỗ Thực thân thể dĩ nhiên lạnh như băng đặt lên giường, Niếp Tập Dịch từ trong ngực áo lấy ra một chiếc lọ màu đỏ tinh xảo.

Ta... không tinh thông y thuật như Thất Dĩnh, nhưng phải dùng được làm như thế nào để có thể duy trì sinh mệnh cho một người, không cho người vì thân thể suy yếu mà chết đi, phương pháp ấy ta biết.

Cho dù... Phương pháp này sẽ làm người bị thương... ta cũng muốn cứu người.

Ta chính là một người bá đạo ích kỉ, ta đã muốn người, sự tình, sự vật, thì tất cả nhất định sẽ không thoát khỏi bàn tay ra, hướng chi... ta đã từng nói sẽ không buông tha người.

Hiện tại tuy ta còn chưa tìm được Kỳ về... nhưng hấn chính là ngoại lệ duy nhất.

Mà người...Sẽ không, không thể là người thứ hai như hấn!

Cả đời này... người phải là người của duy nhất một mình ta, ai cũng không thể mang người đi, mất đi người... ta biết ta sẽ hối hận vì đã buông người ra, không biết vì sao, ta khi nhìn thấy người giống Kỳ cũng rời đi mà hối hận nghĩ đến lời hứa của người, ta sẽ bắt người phải tuân thủ lời mình đã hứa.

Tuyệt đối! Sẽ không buông người ra!

Hấn nghiêng lọ nhỏ lấy ra vài viên thuốc màu đỏ, đem tất cả nhét vào trong đôi môi vô lực của Đỗ Thực.

Không bao lâu sau... được liệu trong cơ thể Đỗ Thực cùng phát huy tác dụng.

Chỉ thấy trên gương mặt nguyên bản không có động tĩnh gì của Đỗ Thực, sắc mặt từ từ trắng bệch, đôi mày đột nhiên nhíu chặt lại, đôi mi nhắm chặt liên tiếp rung động, trong miệng phát ra những tiếng thống khổ rên rỉ thật nhỏ, trong cơ thể bỗng sinh ra một cỗ đau đớn thật lớn khiến gân cốt hấn như bị bằm nát, toàn thân thống khổ cuộn tròn lại.

Không biết là loại thuốc gì... khiến một người đang hôn mê như Đỗ Thực trong thân thể nội sinh ra loại đau nhức như lột bỏ xương cốt người ta, huyết nhục đau, mà chi cốt cũng đau.

Hấn nhưng vẫn chưa vì đau nhức mà tỉnh lại, vẫn hôn mê mà đau đớn thét to, hét đến khản cả giọng, thống khổ giảo phá (cắn chặt) môi dưới, chịu đựng hết thấy đau nhức trong người, thể nhưng... cho dù chứng kiến hết thấy những đau nhức ấy, người kia vẫn bình thần đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn hết thấy một màn này.

Thất Dĩnh vẫn đứng ngoài cửa, nghe thấy tiếng kêu thê lương bi ai của Thực... vội vàng gõ mạnh lên cửa hét âm muốn giết Niếp Tập Dịch.

“Niếp Tập Dịch! Tên đáng chém ngàn đao kia mau nhanh mở cửa ra a! Người dám động đến một sợi tóc của Thực, ta liền chặt đứt một chân của người! Nhanh mở cửa nha ——”

Thất Dĩnh càng mắng càng kích động, Niếp Tập Dịch có nghe nhưng không hề để ý tới.

Hấn vô biểu tình nhìn thân mình cuộn tròn đau đến như bị cắt ra từng khúc trên giường, chăm rãi lật hấn lại..... đè lên rồi đem thân thể khinh gầy kia ôm lên đùi hấn, để đầu hấn mềm nhũn vô lực dựa vào đầu vai mình, một tay đỡ lấy lưng hấn một tay hơi hơi rung động nhẹ nhàng vỗ lưng cho hấn.

“Không có việc gì..... Không có việc gì.....” Niếp Tập Dịch một mặt trấn an người trong lòng, một mặt như đối với tình nhân ôn nhu nói.

Ôn nhu chậm trễ này... có lẽ là vì Niếp Tập Dịch sai lầm đem người đang thống khổ là Kỳ, vẫn luôn phát ra những âm thanh triu mến như thế kia... Hết thấy cũng chỉ có hấn trong lòng là hiểu rõ nhất.

Cúi đầu xuống... hấn nhẹ nhàng hôn lên trán Thực vì thống khổ mà mồ hôi lạnh chảy ròng, hương vị ngọt ngào len vào từng hơi thở... đồng thời cũng ẩn ẩn hương “Nhất khắc hoa.....”

Hắn đưa tay gạt sợi tóc mảnh tơ mượt... thấy từ đôi mắt nhắm chặt kia không ngừng rơi lệ.

Một trận khiếp sợ xẹt qua trong lòng Niếp Tập Dịch, còn có sự ghen tuông nổi lên tận đáy lòng.....

Lệ..... là thứ duy nhất người khác với Kỳ.

Kỳ rất thích cười... Mà người cười lại không bao giờ giống nụ cười sáng sủa kia của hắn, tựa hồ... Người chưa bao giờ thật sự vui vẻ mà cười, mà ta lúc nào cũng thấy là người giả bộ lạnh lùng che dấu hết thấy yếu ớt.

Khóc... khiến người càng khác với sắc đẹp của Kỳ.

Có lẽ... Người cùng Kỳ thật sự không hề tương tự.....

Ý niệm trong đầu này bỗng dừng tự trong lòng phát ra... Niếp Tập Dịch suy sụp tự hỏi rồi bất thành linh kết luận.

“Niếp Tập Dịch!! Người rốt cuộc nghĩ thế nào lại muốn tra tấn Thực như vậy, người vì sao không để hắn chết rồi quên hết đi!” Cuối cùng Thất Dĩnh phá tan cửa, áo không được cơn giận dữ trong lòng phần nộ chỉ hắn mắng chửi.

Niếp Tập Dịch mặt lạnh lẽo, ngay cả nhìn cũng không liếc mắt lấy một cái, vì thiên hạ trong lòng ngực mà lau đi vết máu trên môi hắn, không có trả lời.

“Người cho Thực ăn “Anh huyết” đúng hay không!?” Đi đến bên cạnh bọn họ, Thất Dĩnh nhìn sắc mặt hồng nhuận của Đỗ Thực... mà đoán.

“Anh huyết” là từ cỏ linh chi ngàn năm kết hợp cùng nọc độc của “Nhất khắc hoa” mà tinh luyện ra, xem như thể gian vô song linh dược.

Nhưng... tuy nói là linh dược nhưng nó vẫn là một loại độc vật.

Mà “Anh huyết” chính là loại nghiêm hình tra tấn Niếp gia chuyên cấp cho tù binh bắt hắn lộ ra cơ mật, người bị hạ nó sẽ không vì thân thể suy yếu mà chết đi. Bởi vì khó có thể tinh luyện, nên số lượng rất thưa thớt... Niếp gia nếu không gặp phải tình trạng cực kỳ cần tới, thì cũng sẽ không dùng đến nó.

“Anh huyết” lại mãi mãi ở trong thân thể của người dùng, làm chậm đi những thương tổn có thể khiến thân thể bại hoại.

Nhưng... cũng chỉ có thể duy trì thân thể không bại hoại cùng tinh thần thanh minh, cũng không thể cho người ta năng lực trường sinh, cũng vô pháp khiến người ta hoàn toàn không đau không bệnh, hơn nữa... sau khi ăn “Anh huyết” cơ thể chắc chắn sẽ đau đớn như trêu cốt huyết nhục bị ăn mòn, trừ bỏ lần đầu phát tác ra ngoài, từ nay về sau không chừng sẽ còn phát tác, chỉ khi chết mới có thể đình chỉ.....

Nếu... muốn cùng với “Anh huyết” trong cơ thể chết đi, nhất định phải... dùng cái chết phi thường thống khổ mới có thể chấm dứt sinh mệnh, là thống khổ nhiều đến thế nào Thất Dĩnh cũng không dám nghĩ đến... Kia thật khiến cho người ta sợ hãi... Cái chết kiểu kia thực tàn nhẫn, vì “Anh huyết” chủ yếu muốn làm cho người ta... sống mà như cái xác không hồn, cứ thống khổ giãy dụa mà sống... không thể dễ dàng chết đi.

Bản thân nhìn biểu tình cam chịu không tiếng động của Niếp Tập Dịch trước mặt, Thất Dĩnh không khỏi đau lòng chỉ trích hắn. “Nhất định phải nhẫn tâm đối với Thực như thế... người mới cam nguyện sao?”

Niếp Tập Dịch chỉ biết rằng phương pháp này có thể cứu Thực, cho dù dùng “Anh huyết” biết rằng Thực phải nhận thống khổ về mình... nhưng hắn vẫn làm như thế.

Mà hắn vì muốn y sống sót, không tiếc đem độc tuyệt không hai “Anh huyết” cho hắn dùng, thế nhưng... thế này có thể biểu lộ rằng hắn có tình ý hay không?? Nói không chừng... Hắn chỉ muốn Thực lấy đi đau xót vì mất đi Kỳ trong lòng hắn mà thôi.

Đối Thực... hắn cho tới nay vẫn chỉ có vô tình vô phân..... Chỉ vì Thực là một thể thân không đáng để hắn đau sao!?

“Ta làm chuyện gì... Người không cần can!” Mặt lạnh trừng trừng nhìn Thất Dĩnh một chút, Niếp Tập Dịch vì cơ thể thấp lãnh trong lòng ngực mà khóa thượng cảm áo rồi mới ôm lấy, cất bước rời đi.

“Chờ một chút! Người muốn đưa Thực tới chỗ đo?” Thất Dĩnh nhanh chóng chạy đến chắn trước mặt hắn.
“Tránh ra!” Niếp Tập Dịch trầm tĩnh liếc Thất Dĩnh đang chắn ở phía trước, lời nói tràn đầy sát khí lạnh lùng.

Nhưng... Thất Dĩnh cũng không để ý đến bộ dạng này của hắn. “Muốn ta đi phải chờ ta nói xong đã!”

“Ta trước đó đã cảnh cáo người —— Thực thân thể trời sinh yếu hơn người bình thường, “Anh huyết” đối với hắn mà nói.. là thuốc, hay là độc được..... Người và ta đều không thể xác định. Nếu người muốn hắn sống hảo hảo... vậy người tự lo cho chính mình tốt thì hơn!”

Có lẽ... Ăn “Anh huyết” sẽ chỉ khiến Thực nhận hết thấy tra tấn, sống... hắn sẽ thật thống khổ.

Mở mắt ra... không thấy khung cảnh quen thuộc khủng bố nơi địa phủ mà người ta sở thuật, đối Đỗ Thực mà nói... trong lòng không phải cao hứng cùng may mắn, mà là thất vọng.

Phi thường thất vọng.....

Thân thể đau nhức khó có thể di động đến một tấc, hắn đành phải nửa mở đôi mắt ử rử... thất thần chậm rãi đảo qua bốn phía vừa xa lạ vừa quen mắt.

Tứ phương trên xà nhà dán đầy song hỉ tự đỏ tươi... Trên mặt bàn trải vải đỏ đặt hai tòa nến cũng sắc đỏ, trước mắt tràn ngập sắc đỏ... làm hắn nhìn đến mệt mỏi.

Y toàn thân đang bị nhét vào trong lồng ngực ấm áp cũng mang sắc đỏ... hương vị quen thuộc kia, hắn chưa từng quên đi.

Ta... ở trong phòng Tập Dịch..... Người đang ôm lấy ta là hắn sao? Thực hỏi chính mình, hắn mặc dù không có dũng khí ngẩng đầu nhìn, nhưng hiểu được... là hắn.

Ta không chết... Bất quá nửa ngày... Cho đến bây giờ tỉnh lại ta nguyên tưởng rằng đã có thể thoát đi khỏi kẻ kia luôn làm mình đau lòng... đến một thế giới khác.

“Vì sao... phải cứu ta trở về?” Thân thể vẫn trong trạng thái chưa lành như cũ... Đỗ Thực dùng thanh âm khan khan nói.

Vì sao phải uống phí khí lực cứu ta, ta bất quá chỉ là một thay thế phẩm bé nhỏ không đáng kể, tìm người khác là được, lại cứu ta có tác dụng gì?

Chết, chính là cách giải thoát của ta, vì chết đi... ta đã không ngừng nhấn tâm tra tấn thân thể chính mình, chưa từ bỏ ý định yêu thương người cũng bởi vì biết chính mình có thể lấy cái chết đoạn tuyệt phân yêu này, cái chết có thể khiến ta đình chỉ yêu người... Đình chỉ tái yêu thương, sẽ không còn thống khổ nữa.

Nhưng... vì sao ta ngay cả tâm nguyện nho nhỏ này cũng không thể hoàn thành được?

Sống... ta đã chính mình thể nghiệm... là sự lắng nhục tối tàn nhẫn.....

“Ta nói rồi, nếu người chết ta sẽ không sống một mình, người sống vậy ta cũng sẽ sống!” Niếp Tập Dịch vòng tay ôm lấy hông Đỗ Thực, lại một nữa nâng khuôn mặt bất động trong lòng mình đối diện với mình, mặt ngưng trọng lặp lại những lời mới vừa rồi nói với Thất Dĩnh.

Kỳ thực những lời này chẳng qua là hắn đang muốn thuyết phục chính mình, thuyết phục Đỗ Thực, thuyết phục chính mình nhận thức được..... người này... hắn không muốn nghĩ đến nguyên nhân phải buông tay người này!!

Chỉ có thuyết phục... chỉ vì mục đích này thôi.

Người nói gì? Bị ép nhìn lên khuôn mặt tuần tú biểu lộ ra chút âu yếm của người kia, Thực cau mày hoang mang nhìn hắn, vì chưa hoàn toàn khôi phục lại trạng thái ổn định sau hôn mê mà không hiểu ra những lời hắn vừa nói.

Giờ là lúc nào... mà một thay thế phẩm như ta có thể may mắn khiến người nói ra những lời nhẹ nhàng như thế? Chỉ là hắn đang muốn nói với Kỳ đi..... Trên thế gian này cũng chỉ có Kỳ mới có thể khiến người hiền dâng tất cả như thế.

A..... Thật dã thương người, mất đi Kỳ... người liền điên cuồng đem ta hoàn toàn trở thành hắn... Cứu ta, nói không chừng cũng là vì người sợ lại một lần nữa mất đi hắn, sợ một lần nữa lại đau lòng đi.....

Nhưng người có biết hay không... Ta không phải hắn a! Người đối với ta như vậy, chỉ khiến ta sống càng cảm nhận được nỗi khổ sở..... cảm nhận được vô tình là như thế nào.....

Người có hiểu không? Người có rõ ràng thấy rõ hay không??

“Thiếu... gia, ngài hẳn là biết ta không còn sống được lâu... Bệnh cũ lại thêm độc tính của “Nhất khắc hoa”, muốn ta bất tử cũng khó... Đừng vì ta, níu kéo mệnh số, không đáng nha.....” Bình thần nói ra tất thấy, Thực buông rũ mắt xuống...

Không muốn nhìn đôi mắt như đang nhìn xuyên thấu qua mình, nhìn đôi mắt lãnh ngạo của người kia.

“Không! Người căn bản sẽ không chết, người chỉ biết “Nhất khắc hoa” có độc tính nhưng không biết điểm ảo diệu của nó, người nghĩ muốn dùng nó đạt mục đích của mình, nhưng sau khi ta đã cho người ăn “Anh huyết”... tất cả những gì người chuẩn bị đều hoàn toàn vô dụng.”

Chết tiệt... Ánh mắt bị thương vừa nãy của người, là có ý tứ gì!? Niếp Tập Dịch nhăn lại đôi mày kiếm... Thật không muốn nhìn thấy vẻ mặt cùng những lời cam chịu của Đỗ Thực, tất cả khiến hắn không hiểu sao trong lòng chợt co rút đau đớn.

Rất kỳ quái... Tâm hắn hiện tại chính là đau đớn.

Anh huyết!? “Ngài thật sao!? Ngài thật sự ——” Quá mức không dám tin, Đỗ Thực vạn phần kinh ngạc lại hướng về phía hắn hỏi.

“Đúng! Ta Niếp Tập Dịch đã làm gì đều không phải nói dối, thông minh như người... người hẳn phải biết “Anh huyết” có tác dụng gì, hiện tại người... không có khả năng chết đi nữa đâu.”

Niếp Tập Dịch gần từng tiếng rõ ràng nói ra, mà Đỗ Thực càng nghe sắc mặt càng trắng bệch, thân mình nhin không được run rẩy, hi vọng cuối cùng của hắn tất thấy hết như bị hung hang chặt đứt rồi rơi vào hố đen tuyệt vọng.

Biết... Ta sao có thể không biết đến “Anh huyết”...

Ở Niếp phủ tuy chỉ ngắn ngủi có mấy tháng, nhưng mưa dầm thấm đất... cũng coi như là tỉnh tỉnh mê mê biết đến một chút độc tính độc vật, cho dù ta không biết “Nhất khắc hoa”, nhưng chính người thân thủ tự mình tinh luyện ra “Anh huyết” ta như thế nào lại không biết??

Người... thật sự đem tuyệt vô cận hữu* trên đời này, đem “Anh huyết” người phí hết tâm huyết sở chế, dùng cho một phế nhân một lòng muốn chết như ta?? (*có một không hai)

“Thiếu gia... ta trước kia chỉ là một tên kĩ nam, một tôi tớ nho nhỏ, có cái gì khiến ngài phải coi trọng như vậy...” Đỗ Thực lộ ra một nụ cười khó coi, tự giấu mà vẫn không muốn nhận thức chuyện này.

“Thay thế gì đó... phá hủy rồi, sẽ có thể tìm lại..... Ngài không cần lo lắng như vậy..... không có khả năng.....”

Nếu là ta lúc trước, nhất định sẽ ngây ngốc mà tin tưởng người thực sự đem “Anh huyết” dùng trên người ta, rồi mới có thể vì thế mà khe khẽ tự vui sướng.

Thế nhưng, chính người không do dự xuất ra một chưởng, hoàn toàn đánh nát tâm tư trong lòng ta... Mà cứ cho là người đối ta giờ đây đang có chỉ chút chút tình phân ta từng vọng tưởng, thì ta cũng không bao giờ... nữa mà lại khờ dại tin tưởng, chỉ cần coi trọng chính bản thân nhỏ bé này là được rồi.

Đối với người... ta hoàn toàn chỉ có yêu trong đau khổ, trong sợ hãi..... thất vọng rồi.....

Dù cho có không chết được... thì tâm cũng đã chết.

“Ta nói người có ăn vào, đã ăn rồi! Không cần phủ quyết lời nói của ta.”

Người rốt cuộc là vì cái gì vẫn tự hạ thấp chính mình? Bộ dáng kia tuyệt nhiên lại là vì cái gì?? Nghi hoặc tràn ngập trong lòng Niếp Tập Dịch, bàn tay khỏe khoắn đang nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên bỗng chốc nắm thật chặt.

“Ta... không muốn sống ——”

“Người là của ta! Chết hay sống không tới người quyết định, là ta!!” Niếp Tập Dịch bá đạo tuyên cáo chuyện hắn mới nhận định.

Thật sự không nghĩ tới sẽ mất đi người... Ta biết, chỉ cần mất đi người... sẽ không thể nào tìm được một người thứ hai nữa. Có thể gặp được thêm một người nữa giống Kỳ như người... sẽ một người thứ hai như người? Còn có thể có lại cơ hội lần thứ hai sao?

Không có... ta sẽ chắc chắn sẽ không có.

Cho nên ta không thể phóng... không thể buông tay, dù thế nào ta cũng sẽ gắt gao không buông, vì chính ta..... dù thế nào cũng không buông tay.

“Ta không phải đồ vật này nọ..... cũng không cần ngài đến tuyên cáo.”

“Ta không hề nói người là ——”

“Ta không phải sao...?? Hai mươi vạn lượng mua tới ——”

“Không! Không phải, người vì sao cứ cố ý hỏi vấn đề này!?” Chết tiệt! Từ bao giờ...ta và người thế nhưng lại có lúc sẽ giương nỏ rút kiếm như thế này?!

“Vì cái gì!? Bởi vì —— ta luôn muốn hỏi, ta trong mắt người... là cái gì!? Ta rốt cuộc là cái gì!?” Đôi mắt thê lương cùng bi ái mạnh mẽ hướng đến người trước mặt mình, thanh thanh chất vấn.

Ta thật ra là cái gì... Người có hiểu hay không?? Hiện tại... dù là tâm đã chết như vẫn nhói đau nha....

Có lẽ... người chưa từng biết, cũng không thể hiểu nha.....

Niếp Tập Dịch không khỏi cau mày, “Người.....” Thực ép hỏi khiến hắn im lặng không biết nói gì để chống đỡ.

Người là cái gì? Người..... là.....

Nhìn xuống... đôi mắt tràn ngập bất an cùng kỳ vọng trong lòng, hắn mờ mịt suy tư...

Không muốn mất đi hắn! Nhưng trong đầu cũng chỉ tìm được duy nhất lý do này, chỉ có thể đem ra trả lời hắn.....

“Người là bằng hữu... của ta...”

“Bằng... hữu..... Chính là bằng hữu??” Chỉ trong chớp lát... Đỗ Thực cảm thấy như có một trận hàn ý so với đêm đông gió lạnh còn khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo hơn, lùi ra khỏi lòng hắn, thu lại thân thể, hỗn loạn buồn rầu cũng không cam lòng nháy mắt sở trào ra ngoi af.

Chúng ta... chính là bằng hữu!? Trong lòng người... ta cũng chỉ là bằng hữu của người!!

“Đúng vậy... người là bằng hữu ta có thể tới dựa vào.” Niếp Tập Dịch không muốn để ý những suy nghĩ mờ mịt trong lòng, không hề phát giác bộ dáng tuyệt vọng kia của Đỗ Thực, thần nhiên nói.

A! Chính là bằng hữu... “Ha hã..... chính là bằng hữu!? Chúng ta chính là bằng hữu!?” Bất lấy ống tay áo hắn, Đỗ Thực như thấy ruột gan đứt thành từng khúc mà cười thảm.

Người cuối cùng... vẫn chỉ biết tổn thương lòng ta!? Người không hiểu ta... không hiểu nha.....

“Thực?” Niếp Tập Dịch không rõ phản ứng kia của hắn là thế nào, cảm thấy thật kỳ quái... lại vẫn không biết là không đúng chỗ nào.

Người không phải muốn một đáp án hay sao!?

“Thiếu gia... Ngài đừng khờ dại như thế! Nếu là bằng hữu... Chúng ta sao lúc đó có thể có loại hành vi giao hoan vượt qua phép tắc như thế? Nếu là bằng hữu... vì sao ngài còn muốn ta mật vào hỉ phục, thể thân Kỳ gả cho người? Nếu là bằng hữu... ngài không cần dối trá mà nói với ta... ta là của người!!” Đỗ Thực kích động với lên vạt áo của hắn nhìn thẳng vào hắn, thê lương bi ai không ngừng chất vấn, đáp án này, hắn không phục!!

“Ta không tin tất cả những sự kiện này đều đơn thuần chỉ là cái tình bằng hữu từ trong miệng ngài nói ra, ngài sao lại xác nhận như thế, tất cả những điều kia đều đã vứt đi đâu??”

“Người đây là có ý tứ gì?” Bất lấy hai tay đang túm chặt lấy vạt áo mình, không rõ phản ứng kích động của người kia là gì, câu hỏi, Niếp Tập Dịch bình thường hay chất vấn hấn mà nói ra.

Người không phải muốn một đáp án sao? Ta cho người! Nhưng... người vì sao lại không hài lòng mà có bộ dáng phẫn hận như thế!?

Người rốt cuộc... là gì!?

“Người nhẩn tâm... hảo nhẩn tâm! Ý của ta... người không thể biết nha! Ta... chính là yêu người nha.....” Lần đầu tiên, Đỗ Thực đem nội tâm che giấu bấy lâu kia một câu, nói ra hết thảy.

Nhưng... nói thật nghẹn ngào, nói đến chực khóc. “Thật châm chọc không phải sao? Ta là thân phận gì chứ, chỉ là một tiểu quan... một tiểu quan để người ta tiết dục trên đầu, thế nhưng còn không biết nhục nhã mà yêu người. Trong lòng biết rõ người người yêu không phải ta, đối với người vẫn luôn là hy vọng xa vời... một ngày nào đó, người có thể... yêu thương ta. Nhưng mà... hôm nay, ta cuối cùng cũng biết... người sẽ không yêu ta, vĩnh viễn... cũng không thể!”

Một câu kia của Niếp Tập Dịch, khiến hấn hoàn toàn không muốn giấu diếm tất cả yêu thương kia nữa, cho dù hấn đã từng cái gì cũng không muốn nói ra, mà liền bởi vì nội tâm bất bình, không phục!

“A... ngài quả nhiên là hảo vô tình! Một người hảo nhẩn tâm, chính là dùng một câu nói đem tất cả những gì ta luôn không chịu buông tha mà hung hang đập nát!! Chính là một câu... một câu thật tàn nhẫn.” Trên mặt hấn tuyệt nhiên chỉ có trống rỗng, tâm chỉ có đau đớn.

Có lẽ... Người chưa bao giờ đối ta có tình, bởi vì... trong mắt người ta chỉ là một thay thế phẩm, lòng ta dù có nghĩ gì đi nữa... người cũng sẽ không hội phí tâm tư mà đi đoán ra, người tâm tư sắc bén, suy nghĩ sâu xa mưu lự, chỉ biết đi đoán hết... tất thảy tâm tư của Kỳ mà thôi.

Ta khờ... là ta rất ngốc, rất ngu dốt..... mới có thể chờ người đến tuyệt vọng, nghĩ đến người sẽ có ngày yêu ta mà mãi vẫn không thể buông tha tất cả những điều đó.

Hiện tại, người thật vô tình khiến ta đau khổ, làm ta thấy thật rõ “Người sẽ không yêu ta” mới là hiện thực.....

Dù sao... tâm cũng đã chết.

Ta là bằng hữu của người hay là cái gì đó cũng không còn quan trọng nữa..... tất cả đều đã không còn quan trọng.

Muốn chạy trốn?

Đúng vậy! Thật nên ly khai một người vô tình như người, đi thật xa... thẳng đến khi ta có thể không còn yêu người say đắm nữa.....

Yêu thương vô vọng này..... đã muốn... tuyệt vọng.

Tuyệt vọng.

“Thiếu gia, Thực nếu cứ tiếp tục lưu lại nơi này chỉ sợ không hợp lễ tiết, thứ Thực lui ra ngoài trước.....” Nhắm chặt đôi mắt cùng thu thập đi biểu tình bi thương tàn phá không chịu nổi, khôi phục lạnh lùng... Đỗ Thực lấy khẩu khí hoàn toàn xa lạ, hèn mọn nói.

“Người ——” mọi chuyện thình lình xảy ra, đã sớm khiến Niếp Tập Dịch sợ hãi không thể nào phản ứng tất thảy.

Mà Thực cũng không chờ hấn trả lời, liền đẩy ra cái ôm ấm áp kia, cho dù thân mình run lên vì đau xót vô tận, Thực vẫn như vậy cắn chặt răng tự mình xuống giường, bởi vì... hấn không muốn mình sẽ quyến luyến cái ôm ấm áp không thuộc về hấn kia.

“Người muốn đi đâu?” Niếp Tập Dịch giờ mới có phản ứng, đưa tay muốn đưa hấn ôm lại trong lòng, mới phát giác tay mình trầm trọng không thể nhúc nhích.

Chuyện này là sao?? Chuyện này rốt cuộc là sao??

“Cầm Các... là nơi ta nên quay về.” Ngữ khí như vậy, liền tự mở cửa đón lấy phong tuyết tiến vào..... tất cả đều rét lạnh giống nhau!!

“Đứng lại! Ta hỏi ngươi — ngươi... ngươi thật sự yêu ta!?” Niếp Tập Dịch thật cẩn thận hỏi ra, rất sợ... hắn sẽ đưa ra một án phủ định lại nó, không biết vì sao... hắn chỉ là không muốn nghe Đỗ Thực chính miệng phủ quyết chuyện này.

Rõ ràng nghe thấy câu hỏi của hắn, nhưng Đỗ Thực không quay đầu lại cũng không trả lời, hai tay nhanh chóng ôm lấy lồng ngực đau đớn đã lâu, lấy cước bộ điên cuồng từng bước lại từng bước ra khỏi cửa... đi khỏi nơi tràn ngập sự vui sướng đến chói mắt.....

Đối với người vô tình đã luôn tổn thương mình kia, đã mất đi lưu luyến vốn có.....

Đại hàn chi đông, cho dù trời đã dần sáng, nhưng phong tuyết kia vẫn như cũ không ngừng thôi.

Ngày hôm đó... Tiếng đàn bỗng vang lên, thê ai ưu sầu, trong đó trộn lẫn những bi, những oán, nhu nhược vô lực một hồi lại một hồi vang xa toàn Niếp phủ...

Sáng sớm.

“Lâu như vậy đã không bước vào nơi này... Ngươi này ngược lại càng ngày càng giống chuyện ma quái không đâu!”

Sáng sớm bước vào Niếp phủ là một vị khách quý áo trắng, nhàn rỗi đứng nơi cột trụ chạm trổ hoa văn mỹ lệ trên hành lang, ngoài miệng nói ra hết thảy suy nghĩ của y lần này đến thăm.

“Ân!? Nguyên lai Tiêu trước kia đã tới nơi này nha?” Ở một bên được y dắt đi là Ngữ Nhận thanh âm mềm mại, bộ dạng tò mò mở to mắt nhìn y hỏi.

“Đó đã là chuyện rất lâu trước kia, lần này nếu không phải vì muốn mang tiểu nô đến phía nam dạo chơi một chút, thuyền lại có đi qua “Phong hành cảnh” mà dừng lại một thời gian ngắn, có lẽ... ta còn không nghĩ sẽ có lúc lại bước nào nơi này đâu!” Nhìn nhất thảo nhất mộc trước kia từng quen thuộc nay cũng đã trở nên xa lạ, Bạch Tiêu trong lời nói có chút hoài niệm. “Niếp gia đại thiếu gia... là bạn tốt của ta hồi ta lông bông còn trẻ, nhưng rồi vì trước kia phải vội vã mở rộng sự nghiệp... mà mất đi liên lạc, chẳng biết hắn có còn mang bộ dáng lãnh như người chết không a!”

Ý muốn gặp lại bạn cũ ngày xưa, loại tình cảm hoài niệm kia hóa thành ý cười nổi lên trên khuôn mặt tuấn tú của Bạch Tiêu, Ngữ Nhận đứng bên cạnh nhìn thấy nét vui sướng trong mắt y liền cười nói, “Tiêu đang rất khoái nhạc! Niếp gia đại thiếu gia, nhất định là một nam nhân tốt lắm, cho nên khi nhìn thấy hắn Tiêu mới có thể khoái hoạt như thế. Đúng hay không?”

“Đúng vậy! Tiểu nô nói đúng, Niếp Tập Dịch này cho dù tính cách có chút quái gở, nhưng người cũng xem như không tồi! Tiểu nô thật thông minh! Tiêu quả nhiên không có thương tâm người a!” Thoải mái ôm lấy thân mình của thiên hạ nhỏ xinh kia vào lòng, Bạch Tiêu vui vẻ trêu đùa chớp mũi bởi vì rét lạnh mà có chút ửng hồng lên của hắn.

“Ha hã..... Bởi vì công khóa* của tiểu nô đều là Tiêu tự mình dạy bảo nha! Tiểu nô thông minh là vì Tiêu dạy thật tốt thôi!” Ôm lấy cổ Bạch Tiêu, Ngữ Nhận cũng ngọt ngào khen lại y. (*công khóa: bài tập về nhà, môn học)

“Nếu không phải tiểu nô thiên tư thông minh, Tiêu sao có thể thật sự dạy tốt như vậy?”

“Mới không có đâu! Tiêu mới là lợi hại nhất, vì Tiêu hiểu biết rất nhiều thứ lại dạy cho tiểu nô biết thật nhiều chuyện, tiểu nô chính là vì có Tiêu... nên mới không ngu ngốc thôi!”

“A! Tiểu nô nói thật là ngọt! Hôn một cái nào!”

“A a! Có người nha! Như vậy thật xấu hổ chết mất!”

Ngữ Nhận then thưng mặt đỏ hồng lên, hai tay cố gắng đẩy đôi môi khinh bạc đang trương ra kia, chính là cuối cùng vẫn là tránh không khỏi kiếp nạn này, hai má trơn mềm đành chịu khổ bị hôn lên.

Ngày đông tràn ngập gió lạnh, tiếng đàn của người nào vang vọng đầy đau thương sầu não, tựa hồ cũng không thể quấy rầy đến một đôi tình nhân khúc khích cười đùa đi trên hành lang gấp khúc kia!

7. Chương 7

“Uy! Niếp đại Thiếu gia, bản công tử ít khi đến thăm ngươi nha.”

Một cước đá văng cửa thư phòng chuyên dụng của Niếp Tập Dịch, Bạch Tiêu khẩu khí cuồng vọng tuyên bố chính mình đến thăm người, phía sau dắt theo Ngũ Nhận đang mang một đôi mắt to hiệu kì nhìn sự vật mới mẻ xung quanh.

Mà Niếp Tập Dịch nguyên bản chỉ ngồi trước bàn cúi đầu suy tư, chợt giật mình bởi âm thanh của người vừa vô lễ đến quấy nhiễu mình, đôi mày nhanh chóng chau lại, rồi hấn tức giận ngẩng đầu nhìn người vừa tới.

“Bạch... Tiêu?!” Sau khi thấy rõ người vừa tới... tức giận trong nháy mắt tiêu tán, Niếp Tập Dịch chỉ có kinh ngạc.

“Chính là tề nhân! Lâu như vậy không gặp nhau, ta nghĩ ngươi cũng đã chẳng nhớ ta là ai nữa đâu!”

“Ngươi sao lại đến đây!? Vì sao không cho ta biết mà đi đón tiếp, ngươi thật là....” Đứng lên rời khỏi chỗ bàn làm việc, Niếp Tập Dịch khó nén kích động trong lòng, tiến lên trước cùng người bạn tốt nhiều năm không gặp hào hứng vỗ tay hoan nghênh nói hảo.

“Này... còn không phải là ta biết ngươi là người bạn rạn sao, mà ta cũng biết đường, chính mình đi vào là được rồi.” Cho dù đã lâu rồi không gặp mặt, bọn họ vẫn là như trước vô cùng thân thiết, nhện không được trêu chọc.

“Nhiều năm không thấy, ngươi vẫn mang cái bộ dáng này không thay đổi gì cả.” Hiểu rõ cá tính cuồng vọng này của y, Niếp Tập Dịch một mặt bất đắc dĩ cười khê, một mặt xuất ra phong phạm của chủ nhân, mời bọn họ ngồi xuống một bên hảo hảo chiêu đãi.

Dám nói ta như thế! Nghe vậy, Bạch Tiêu dở khóc dở cười, “Ngươi cũng thế thôi, vẫn là cái loại biểu tình làm người ta cảm giác như bị thiếu nợ ngươi vậy. Quên đi! Mãi tranh cãi với ngươi, ta quên mất phải giới thiệu một người cho ngươi biết.”

Đem Ngũ Nhận đang ngồi một bên tò mò ôm đến đặt ngồi lên đùi, ôm lấy thân mình vẫn đang chăm chú quan sát bốn phía quay về đôi mắt với Niếp Tập Dịch ngồi bên cạnh, rồi mới đắc ý nói, “Hắn Ngũ Nhận, là vợ kiêm tiểu nô lệ của ta!”

“Ngươi... Nhi hảo!” Nghe thấy lời giới thiệu kia của Bạch Tiêu, Ngũ Nhận da mặt mỏng không khỏi hồng lên, bất quá... Niếp Tập Dịch cũng không quan tâm đến chi tiết nhỏ nhặt này, vì thế khiến hai người bọn họ thật xấu hổ.

“Uy! Huynh đài, tốt xấu gì ngươi cũng nên quan tâm một chút đến tình hình tiền căn hậu quả của tiểu đệ nhà ta đi! Đừng cứ ứng thanh như thế chứ.” Lãnh đạm như thế, quả thực là trăm năm không đổi mà.

Nghe hắn oán giận nói như thế, Niếp Tập Dịch cũng không làm ra động tác gì, chỉ trầm mặc trong chốc lát, nói: “Rất hợp với ngươi. Phải hảo hảo đối đãi hắn.”

Câu này làm cảm Bạch Tiêu nhanh chóng xiêu vẹo cả đi, “Ai! Quên đi!”

Người này chẳng tốt tí nào! Chính là tình cảm đối với người khác thật lãnh đạm, đối với chuyện tình cảm... chỉ có bá đạo, không bao giờ có thể nắm bắt mà chỉ có trả giá.

Nếu không phải tất cả những chuyện kia y đều coi thường mà để ý đến hắn, có lẽ bọn họ cả đời này, đều không thể có cái loại quan hệ gì đáng nói đâu!

Đúng rồi! Ngược lại điều này lại khiến y nghĩ đến một chuyện! “Sao không thấy tên Kỳ kia đâu? Không phải vẫn còn đang cuộn trong ổ chăn ban ngày rồi mà vẫn không chịu dậy đi?”

Hoàn toàn không biết được chuyện phát sinh mấy ngày nay, Bạch Tiêu một câu nói ra cái tên khiến Niếp Tập Dịch vĩnh viễn không thể quên mà cũng không thể chiếm được.

Hai chữ này, như mũi nhọn trực tiếp đâm xuyên vào trong lòng Niếp Tập Dịch, khiến hắn không khỏi nhũn mày, thân thể cao lớn không thể nhịn được mà run rẩy, đau lòng nắm chặt hai tay. Thấy vậy, Bạch Tiêu từ trước đến nay giỏi nhận biết sắc mặt người khác mà làm việc, không khỏi hô to không ổn.

Cái tên này... Nhất định là phát sinh chuyện xấu gì rồi.

“Tiểu nô, ra ngoài hóng gió một lát có được không!? Niếp phủ có rất nhiều thứ tân kỳ đó, đi xem đi!” Buông tình nhân đang ôm trong lòng ra, Bạch Tiêu lừa người đang mang một bụng hiếu kỳ mà nói.

Quả nhiên, Ngũ Nhận hết như hắn sở kiêu sảng khỏi đáp ứng. “Hảo! Như vậy... Đợi lát nữa tiểu nô trở về tìm Bạch Tiêu!”

“Hảo! Tiểu nô mau đi đi! Bằng không hết ngày, ta sẽ không cho phép người trốn “công khóa” mỗi đêm đâu!” Lôi kéo vạt áo của Ngũ Nhận, Bạch Tiêu dẫn hắn đến trước cửa, “Nhớ kỹ, không cần loạn kiểm tra xem trên mặt đất có gì, trừ phi người muốn tiêu chảy! Cũng không cần chạy đi nghịch ngược, lạnh chết người ta mặc kệ! Còn có cần thận đừng để bị lạnh.”

“Vâng! Lời Tiêu dặn tiểu nô sẽ nhớ rõ.” Ngũ Nhận cười khanh khách hôn lên hai mắt Bạch Tiêu rồi chạy vụt ra ngoài hoa viên cách một khoảng lớn.

“Thật là... Sao ta lại giống phụ nữ lắm nhải dặn dò chồng yêu thế chứ!?” Khép cửa lại, Bạch Tiêu bất đắc dĩ cười nói.

“Người có tin... bốn tháng trước, Ngũ Nhận hắn vẫn là một tiểu quan trong “Tiểu quan quán” nổi danh kinh thành hay không!?” Ngồi trở lại bên cạnh Niếp Tập Dịch, y nâng chén trà nóng lên, uống một ngụm, ẩn ý nói.

Mà ba chữ trong lời y nói, ngoài ý muốn gợi lên chú ý của Niếp Tập Dịch, nhìn y.

“Nếu không phải ngày đó ở “Tiểu quan quán” gặp gỡ hắn, có lẽ giờ ta vẫn giống như trước kia phóng đảng, không kiểm chế được bộ dáng chơi đùa nhân gian.” Đầu tiên chính là sẽ dễ dàng dự đoán được mà khi dễ Ngũ Nhận, lại không nghĩ rằng... từ nay về sau sẽ không thể đếm được trong mắt... yêu thương Ngũ Nhận nhiều như thế nào.

“Vô tình trả ra mấy vạn hai, lại chiếm được người cả cuộc đời này mình yêu nhất, người nói xem có đáng giá hay không!?” Bạch Tiêu biết hắn không phải là huynh đệ có những ý kiến nông cạn, cho nên... không hề giấu diếm những chuyện trước kia của y cũng Ngũ Nhận tất cả đều nói ra.

Mấy vạn hai... Hắn Niếp Tập Dịch nghe mấy tiếng kia, có chút quen thuộc cùng châm chọc, rồi cũng từ mấy từ đó mà bao nhiêu câu nói khác chồng chất lên nhau.

Trong nháy mắt... Hắn giật mình thất thần, lâm vào trầm mặc không có phản ứng.

Bạch Tiêu ở một bên nhìn thấy tất cả những biểu hiện kia, không hiểu nghĩa là thế nào, lại nghĩ lầm là những chuyện kia có quan hệ tới Kỳ.

“Tập Dịch, người với Kỳ đã phát sinh chuyện gì?” Khoái nhân khoái ngữ*, Bạch Tiêu trực tiếp hỏi. (*Người trung thực nói lời thẳng thắn)

Yêu thương một người nam nhân không phải là vấn đề, chính là... Yêu thương một người không phải là người thương của mình mới là vấn đề.

“..... Không có việc gì! Người suy nghĩ nhiều rồi.....”

“Người bắt quá đang lừa ta!”

Sau hai câu này... hai người lại lâm vào trầm mặc.

Niếp Tập Dịch cũng không nghĩ muốn nhiều lời, mà Bạch Tiêu lại đang chờ hắn nói ra, cứ như vậy... vẫn như trước chỉ có tiếng đàn man mác man mác vang lên.

“Ai... Người đúng là một kẻ quái gở.” Hiểu được tính tình của hắn, Bạch Tiêu đành phải buông tha không nhiều lời gì nữa.

Nhiều năm trôi qua như vậy, cũng khó trách Kỳ đối hắn không có ý tứ.

Hắn trời sinh tính tình quái gở lãnh đạm... Có khi ngay cả ta cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của hắn, huống gì là Kỳ?!

Trừ phi xuất hiện một người có thể hiểu hắn, hiểu rõ con người của hắn, nếu không... Đời này, hắn cô lẽ chỉ có thể có vợ mà không thể chiếm được tình yêu.

“Cứ tiếp tục như vậy... Người sao phải làm thế chứ?” Chuyện này, hiện tại hắn đại khái cũng chỉ là đoán được bảy tám phần, nếu Niếp Tập Dịch không muốn nói... vậy hỏi nha hoàn trong phủ cũng sẽ hiểu.

“Chờ hắn trở về... Ta sẽ không buông tha để hắn đi nữa.” Ánh mắt lưu chuyển nhìn những bông tuyết mịn nhẹ nhàng rơi ngoài cửa sổ, trong lời nói không thể giấu được cô đơn.

“Phải không.....”

Người chưa hề từ bỏ ý định này, dù thế nào cũng... sẽ không buông tha.

Nhưng nếu buông tha... cũng sẽ nhận về một thân đầy thương tích.

Bạch Tiêu đối với câu trả lời của hắn cũng đã có chuẩn bị, thế nhưng chỉ tiếp tục nhấp một ngụm trà, một ngụm trà có chút đắng.....

Có phải hay không... nghe tiếng đàn thê mỹ này... mà chén trà cũng trở nên chua xót.

“Từ khi nào... Niếp phủ lại có cảm thụ sâu bi như thế này?” Bạch Tiêu hỏi ra nghi vấn vẫn ngạnh miệng từ lâu của y.

Từ lúc bước vào phủ, tiếng đàn này vẫn không ngừng lại... một khúc lại một khúc ngân lên đầy đau thương.

Tay nghề như vậy... thật thích hợp dạy dỗ cho tiểu nô chỉ biết gảy gảy dây đàn của y a!

Mà Niếp Tập Dịch nói ra đáp án... vẫn chỉ là một đáp án từ nhiều ngày trước... đau thương nén lại thành thực nói ra hai chữ...

“..... Hắn là... bằng hữu..... một bằng hữu.”

Mà mấy ngày này... không hiểu sao vẫn luôn luẩn quẩn trong lòng hắn, quên không được thương nhớ người kia.

Không cần loạn kiểm xem trên mặt đất có gì.....

Cũng không muốn chạy đi nghịch nước.....

Ở trong hoa viên chơi một lát, chỉ thấy Ngũ Nhận than khóc khổ sở, cúi đầu phiền não.

Làm sao bây giờ..... Ta đều nhớ rõ lời Tiêu dặn, thế nhưng... Ta chỉ là nhặt lên cánh hoa rơi xinh đẹp trên mặt đất, rồi lại không cẩn thận... rơi vào trong ao.....

Ô..... Làm sao bây giờ?? Tiêu nếu biết... Nhất định... sẽ đối ta dùng “loại trừng phạt kia”, ô..... Ngũ Nhận phiền não, tựa hồ đã quên y cả người đang đứng giữa gió lạnh.....

Tùy rằng... Cảm giác “loại trừng phạt kia” cũng không tệ lắm, nhưng mà... ở nhà người khác sẽ không được tự nhiên...

Chính là hi vọng Tiêu sẽ không nghĩ đến cái gì kỳ quái mới tốt ô.....

“Cáp thu!” Đánh một cái hắt xì thật to, Ngũ Nhận lúc này mới phát giác... rất lạnh! Cũng đúng lúc này... y thấy từ mái đình phía trước, tản mát ra hương thơm đồ ăn.

“Thơm quá đi! Là canh hạt sen ta yêu nhất a!” Chịu không nổi sức hấp dẫn của đồ ăn, Ngũ Nhận cao hứng chạy nhanh đến mái đình kia.

Một bước tiến vào trong đình... Ngử Nhận thấy một vị công tử tuổi tóc thả xõa không búi lên đang say mê gảy đàn, lúc này y mới bừng tỉnh đại ngộ, từ nãy bên tai đều là tiếng đàn thê ai, nguyên lai là từ đôi tay khéo léo kia của hắn.

Mà bóng dáng vị công tử này... có chút nhìn quen mắt.....

“Thực ca ca!?”

Ngử Nhận không thể tin nhìn người trước mắt... đã từng nghĩ rằng mình sẽ vô pháp tái kiến hắn lần nữa.

Bóng dáng quen thuộc kia, vì y bỗng nhiên la lên, mà đôi tay đang vững vàng gảy đàn... cũng run rẩy rồi dừng lại.

Khuôn mặt tái nhợt không chút máu, chầm rãi quay ra hướng y, mang theo thanh âm thận trọng mà không xác định hỏi lại: “Ngử...Nhận??”

“Là ta! Chính là Ngử Nhận a! Thực ca ca Thực ca ca ” nghe thấy hắn nói lên tên mình, Ngử Nhận là kích động, là vui sướng chạy nhanh về hướng hắn, bổ nhào vào trong lồng ngực hắn.

Sao có thể như vậy!? Sao có thể như vậy!? Hắn thế nhưng lại ở nơi này... là người mà bản thân luôn tuyệt vọng nghĩ sẽ không bao giờ có thể gặp lại!!

“Ngử Nhận... Người sao lại ở chỗ này?? Người không phải là.....” Mấy tháng trước... người được một hành thương chuộc thân chẳng lẽ lại là người.....

Nhìn thấy thủ túc* ngày xưa, Đỗ Thực trong tâm tuy rằng kích động nhưng vẫn không mất bình tĩnh mà đưa ra nghi vấn. (*anh em:3 Thật ra thủ túc là chân tay, cơ mà để nguyên thể kia ý nghĩa hơn phải hơn:3)

“Là Tiêu mang ta tới!” Cả người dính lấy thân mình của Đỗ Thực, Ngử Nhận tươi cười hạnh phúc nói.

“Tiêu? Là người chuộc thân cho người... là người kia sao?”

“Đúng vậy! Vốn Tiêu muốn mang ta đến Giang Nam chơi đùa, bất quá... thật may là hắn lại thuận đường tới đây thăm hảo hữu*, nếu không thì... ngử Nhận sẽ không thể gặp lại Thực ca ca thế này!” nói xong, y lại nhẹ nhàng thở ra, cho rằng mọi chuyện thật phi thường nguy hiểm.

“Nguyên lai là như vậy, như thế..... hắn đối đãi với người có tốt hay không?” Tuy rằng biết y giờ có thể cười sáng lạn như vậy chắc chắn là được đối đãi không tồi, thế nhưng... Đỗ Thực vẫn không khỏi nghĩ muốn nghe được chính miệng hắn chứng thực.

Nghĩ nghĩ, rồi như nhớ đến cái gì cả mặt Ngử Nhận hồng lên, nói: “Àn... Lúc mới đầu cũng có điểm không tốt, bất quá... bất quá về sau Ngử Nhận thật rất khoái nhạc, bởi vì Tiêu ta yêu nhất vẫn luôn ở bên cạnh ta a! Đương nhiên... ta... ta cũng thật thương hắn hi!”

“Thật không... Người khoái nhạc như vậy thì tốt rồi!” Nhớ rõ trước kia... Ngử Nhận luôn miệng nói hắn chính là người y thích nhất a! Nghe được câu kia... thật đúng là có chút tịch tịch!

“Không phải chỉ có ta khoái hoạt, Thực ca ca cũng rất khoái nhạc nha! Thực ca ca được ở trong một căn phòng thật lớn thật lớn... sao lại không khoái nhạc chứ?” Ngử Nhận ngây thơ, cứ đơn thuần như vậy mà hỏi Đỗ Thực, người thoát nhìn... sẽ biết ngay rằng hắn đang không hề ổn chút nào.

Ta!? Nghe vậy, Đỗ Thực có chút kinh ngạc.

Ta... có khoái hoạt không?

Có khoái hoạt không? Ta lúc này... ta như vậy..... là khoái hoạt??

Thần nhiên xuất ra một nụ cười mỉa mai, Đỗ Thực không trả lời câu hỏi của y, chỉ là sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Ngử Nhận, chuyển đề tài: “Ngử Nhận sao lại toàn thân ướt đẫm thế này?? Người... lại đi nghịch nước!?”

A! Ngay cả Thực ca ca cũng nói như vậy. “Không phải như vậy! Là... là Ngử Nhận không cẩn thận bị rơi xuống ao thôi!” Hắn ngượng ngùng mở ra cái miệng nhỏ nhắn, ngốc nghếch nói rõ ra hành động vụng về của mình.

“Người a... Vẫn cứ hồ đồ như vậy.”

Cởi xuống áo bông khoác bên ngoài trên người mình, phủ thêm cho thân mình đang nằm trong lồng ngực, Đỗ Thực vẫn giống như trước kia không lấy chuyện gốc gác này của y ra đùa giỡn.

“Hi! Thực ca ca không giống trước kia, thân thể trở nên gầy như vậy, hơn nữa... còn trở nên rất thơm!” Ngử Nhận lại ở trong lòng ôm chặt lấy hân, cọ xát cọ xát vào trong lồng ngực hân, lại bắt đầu làm nũng.

“Người... lại béo lên không ít.” Nhìn bộ dáng gốc gác của y, Đỗ Thực không nhìn được mà khóe miệng khẽ cười.

Còn hơn chính mình.....

Y được bảo hộ thật tốt, bất luận là ở “Tiểu quan quán” hay là ở hiện tại sau khi được chuộc thân... y đều thực may mắn gặp được người đầu cho y, thương yêu y.

Này cũng là... hy vọng xa vời của những người bị bắt làm tiểu quan.

Nhưng... có thể có được người như vậy, lại thừa thớt không có mấy ai.....

Đỗ Thực sủng nịch đem Ngử Nhận ôm vào trong ngực, tâm lại trầm xuống, khổ sở bỗng chốc nổi lên, suy nghĩ lan đến phương xa, tâm đau đớn.

“Ta nói Ngử Nhận a... Bất quá chỉ không nhìn người có một lát thôi, người sao lại đòi hân bé người! Ô... Thật là đau lòng ta a!” Tiếng cười trên chọc mang theo nồng đậm ghen tị lại không nghe ra tức giận vang lên, lại là của Bạch Tiêu không biết tiến vào trong đình từ lúc nào.

Đi theo y vào trong đình ở phía sau là Niếp Tập Dịch khuôn mặt không chút thay đổi.

“Tiêu ” Thấy y đến, Ngử Nhận liền sôi nổi nhảy từ lồng ngực ấm áp này sang lồng ngực ấm áp khác.

“Tiêu sao lại biết tiểu nô ở đây?”

“A! Người là người của ta, ta đương nhiên biết,” Nắm lấy cánh tay Ngử Nhận đang chạy tới, Bạch Tiêu nói tiếp: “Tiểu nô vừa nói chuyện với ai vậy? Là người mới quen sao!?”

“Là Thực ca ca! Chính là người lúc trước ta có nói qua với Tiêu, là Thực ca ca nha!” Ngử Nhận quay đầu chuyển hướng qua Đỗ Thực, chỉ cho y nhìn xem người mình đã đề cập qua.

“Thực ca ca!?” Thuận theo hướng Ngử Nhận chỉ, Bạch Tiêu lúc này mới phát hiện nguyên lai có một vị nam tử tuấn tú tọa trong đình, “Người chính là Đỗ Thực!?”

Trong câu hỏi của y có chút nghi hoặc, bởi vì người kia thần sắc uể oải mệt mỏi, khuôn mặt không có chút huyết sắc, cực kỳ giống..... “hân”!! Tuy rằng thần sắc có bệnh rõ ràng, nhưng cùng với người Niếp Tập Dịch thương thấu, thật sự rất giống.

“Lần đầu gặp mặt... Nhĩ hảo, Bạch công tử.” Đỗ Thực lễ phép tính vãn an, lại bởi vì Niếp Tập Dịch kia vẫn đứng thẳng một bên không âm thanh không động đậy, mà trong lòng dâng lên một trận đau khổ... chua xót.

Tái kiến người..... Tâm vẫn là không thể phủ nhận nỗi đau này nha.....

“Hạnh ngộ, Đỗ Thực! Không nghĩ tới ta cùng Tập Dịch là bằng hữu mà ngày ấy phải đến Giang Nam... giờ lại có thể gặp được một “Cầm mỹ nhân” ở đây nha!” Mỹ nhân tuy đẹp lại cực kỳ giống “hân”, nhưng nhìn lại...

Lại không hề có sức sống, tựa như mất đi trái tim mà thay thế bằng một khối giả, không có sinh khí của người bình thường, này thật sự khiến kẻ khác tiếc hận. Đây chính là ấn tượng thứ hai sau khi Bạch Tiêu gặp Đỗ Thực.

Hai lần này... Xem ra, đều kém rất nhiều so với lời miêu tả lúc trước của Ngử Nhận! Ban đêm không người là lúc... thật sự nên hảo hảo đối Ngử Nhận “hỏi một câu”!!

“Bạch công tử người nói quá lời rồi, ở Giang Nam... một người có cầm nghệ hảo nơi nơi đều có, thêm mỹ mạo lại cũng thật nhiều, đều không phải chỉ có ta.” Bằng hữu... nghe thấy hai chữ này một lần nữa, hân vẫn là cảm thấy... đau.

“Này ta biết, chẳng qua... tuyệt nhất trong đó, không phải hôm nay ta mới gặp hay sao?!” Đỗ Thực nói theo khuôn phép sao y lại không nghe ra, chẳng qua... đối với người không rõ ràng này... y từ trước đến nay sẽ là ở miệng tiếp tục khuôn phép a!

“Không bằng cứ nhận định như vậy tốt lắm, hôm nay ta liền phản khách vi chủ* ở lại Cầm viên cùng ăn bữa cơm, thỉnh mỹ nhân người, cùng Tập Dịch lâu nay không gặp a.” Sóng mắt thoảng qua mỹ nhân, lại thoảng qua nam nhân vẫn không hề có chút động tĩnh phái sao, lưu chuyển qua lại, cũng chỉ có tia giảo hoạt. (*phản khách vi chủ: này như kiểu đảo khách thành chủ á:3)

A... Ta đoán, các người lúc trước..... chần chẫn có chuyện gì nha!?

“Tập Dịch, người nói xem chủ ý này của ta thế nào!?” Bạch Tiêu vẫn là lễ phép hỏi qua chủ nhân.

“Có thể! Ở nơi này... chúng ta từ trước đã là không phân chủ khách rồi.”

“Người quả nhiên dễ chịu!” Nhếch miệng cười, Bạch Tiêu vừa lòng với câu trả lời này của hắn, “Kia... ta liền chạy đi chuẩn bị vài món đồ ăn nổi tiếng học được khi hay đến vùng duyên hải đi!”

“Nhưng mà..... ta ” Đỗ Thực ở một bên thật ra vẫn có chút muốn nói.

“! Người nếu cự tuyệt, vậy thì chính là cự tuyệt Ngữ Nhận! Đúng không? Ngữ Nhận thân ái của ta.” Sớm biết hắn sẽ từ chối, Bạch Tiêu muốn hảo dụ hắn cần câu, cố ý hỏi thiên hạ trong lòng.

“Thực ca ca, người nhất định phải đi nha! Ngữ Nhận còn rất nhiều chuyện muốn nói với người đi!” Ló đầu ra, Ngữ Nhận hướng về Đỗ Thực vẫn luôn luôn đau hấn ngọt ngào cười, phảng phất có ý làm cho hắn không đành lòng cự tuyệt. (Tiểu Ngọc: Sắc Tiêu! Người đem tiểu nô nhà ta dạy dỗ thành cái gì = = bb)

“Ta... ta.....” Nhìn nụ cười thỏa mãn của y, Đỗ Thực muốn nói cái gì đều không thốt ra được nữa.

Thật sự... không muốn đi.... Nơi nào có hắn... thật sự... một khắc cũng không muốn đi đến.

“Tốt lắm! Nói như vậy là đã định rồi! Ta trước mang Ngữ Nhận đi thay quần áo, các người trước hết đến Cầm viên chờ chúng ta đi!” Ôm lấy Ngữ Nhận, Bạch Tiêu khiến bọn họ không có thời gian cự tuyệt, nhanh như chớp chạy đi.

A! Đi trước xử lý Ngữ Nhận nhà ta, trò hay vẫn còn ở phía sau đâu!!

8. Chương 8

Hai người rời đi... hai bóng dáng thân mật cùng chậm rãi biến mất trong làn tuyết trắng..... bên tai vang lại lời ngon tiếng ngọt của họ, mãi chưa tán đi.

Không – cần phải tiếp cận bọn họ... Có thể cảm thấy được bọn họ lúc nào cũng tản mát ra hương tình yêu nồng đậm, này một đôi yêu nhau cùng người mình yêu thương.

Thật khiến kẻ khác... tâm sinh hâm mộ không phải sao??

Hâm mộ... là bởi vì chưa từng có được.....

Đối với người... có thể làm gì ngoài hâm mộ đây?

Cái gì cũng không có được... Nản lòng thoái chí... có hay không có..... sớm không còn ôm hy vọng.

Tuyệt vọng..... Tuyệt vọng.....

Quay lại nhìn mặt người rời đi, cúi đầu... Đỗ Thực lạnh lùng bĩu môi cười nhạo chính mình, mà tựa hồ những buồn khổ trong lòng ảnh hưởng đến thân thể suy yếu.

Ngực cứng lại sau đó là một trận ho mạnh đến tâm phế nứt ra.

“Khụ khụ khụ khụ ”

Thu ngực lại là phổi cố gắng hít vào không khí cũng không đủ cho hắn sử dụng, bởi vậy hắn phải không ngừng khó khăn há miệng thở dốc, thư hoãn hít thở không thông, mà thiếu dưỡng khí lại càng khiến hắn thống khổ mà ho khan.

Hảo... Khó chịu.....

Vì cái gì ông trời không thành toàn cho ta... Chết rồi sẽ quên đi, chết rồi... sẽ xong hết mọi chuyện..... không cần lại vì tình mà gây thương tích, không cần lại phải chịu loại thống khổ thân thể này.....

Không cần..... bởi vì hoàn toàn tuyệt vọng mà bắt buộc chính mình... phải quên đi kẻ vô tình là hắn.....

Thế nhưng hiện tại đã ăn vào “Anh huyết” mà thân thể đã muốn... muốn chết nhưng khó cầu không phải sao??

Đỗ Thực trong lòng vì cười nhạo chính mình mà phân tâm, không có phát hiện... phía sau có Niếp Tập Dịch vẫn chưa rời đi.

Phút chốc một lực đạo không chút tính toán kéo Đỗ Thực đang ho khan, không ngừng khó khăn hấp lấy không khí mà mạnh mẽ nhét vào trong một lồng ngực ấm áp.

Tập Dịch!!? Đỗ Thực không thể tin tưởng lớn mắt, trước mặt là sắc vải dệt mang chất liệu thượng đẳng.

Hắn... Hắn sao vậy ??

“...Hiện tại trời vẫn rất lạnh, người... đừng lúc nào cũng ngồi bên ngoài.” Dem thân thể không ngừng vì ho khan mà chấn động của Đỗ Thực đặt trên ngực mình, một tay vỗ nhẹ lên lưng hắn đến khi những khổ sở kia dần lắng đi.

Niếp Tập Dịch chưa từng vì cái gì xuất ra đối đãi hiểm thấy, khiến Đỗ Thực khó có thể nhận, nghĩ muốn ngẩng đầu để hỏi lại vì cơn ho không ngừng lại được mà phải thôi, đành thuận theo Niếp Tập Dịch ở trong lòng hắn đợi cơn ho bình ổn trở lại.

“Không... Không có việc gì.....” Hành động như vậy tựa hồ hữu hiệu, Đỗ Thực dần dần ho khan không còn khó chịu quá như vậy nữa, chỉ còn thở dốc một chút.

Người... lo lắng... là cho ta sao?? Trong lòng là nghi hoặc thật lớn Đỗ Thực không dám hỏi ra miệng, bởi vì sợ rằng... giống như một đêm kia nhận được đáp án giống nhau làm hắn càng thêm đau lòng tuyệt vọng.....

Tâm tuyệt vọng... kỳ thật vẫn là bị thương, vẫn là một lần nữa tuyệt vọng.

Vì thế... chỉ có thể đem những điều đó trong lòng không ngừng tăng thêm, ý niệm trong đầu chưa từng hết hy vọng, đặt ở đáy lòng không dám nhìn thẳng vào nó, không nhìn tới nó.....

Thật sự... yêu thương vô vọng này..... đã muốn... tuyệt vọng.

“Nghỉ ngơi một chút, đợt lát nữa chúng ta lại đến “Cầm viên”.” Dem Đỗ Thực nguyên bản đang ngồi trên ghế đá chặn ngang ôm lấy, Niếp Tập Dịch chọn một góc trong đình gió không thổi tới mà ngồi xuống, đồng thời cũng cúi xuống đại bào trên người mình mà bao lấy người trong lòng.

Thật nhỏ..... hắn trước kia chính là khinh gậy như vậy sao?

“Rõ ràng thân thể đơn bạc như vậy, vì sao còn muốn lấy y bào của mình cho người khác mặc??” Niếp Tập Dịch cũng không có trách hắn, chỉ là đơn thuần nghi vấn.

“Ngũ Nhận... hắn vẫn là một đứa nhỏ cần chiếu cố.” Tuy rằng trong lòng vẫn kinh ngạc vì hành vi ôm mình vào trong ngực của hắn, thế nhưng vốn Đỗ Thực không thể kháng cự hắn mà vẫn là thuận theo dựa vào lồng ngực ấm áp kia, khoát lấy đại bào của hắn..... Đỗ Thực trong hơi thở vẫn ngửi thấy mùi hương của hắn, thân thể không khỏe khiến Đỗ Thực không tự giác đem khuôn mặt lạnh như băng vùi vào trong lồng ngực ấm áp.

Rất lạnh..... So với lúc trước kia ở Cầm Các chờ người... còn lạnh hơn.....

Ấm áp như vậy..... không dứt ra được.....

Phát giác thân thể Đỗ Thực trong lòng rụt lại, Niếp Tập Dịch vươn tay khẽ vuốt vuốt tóc dài đen mượt cơ hồ rũ xuống đất của Đỗ Thực, nói: “Lạnh không?? Muốn đem bữa cơm về đại phòng để không bị gió cùng tuyết lạnh thổi vào hay không??”

“Không... Kỳ thật “Cầm viên” khung cảnh tuyệt đẹp, tam phương đa thụ nhất phương đối hoa, đình lại trải qua nhóm thợ thủ công chuẩn thiết kế, cho dù có ở thời điểm phong hàn ngồi trong đình vẫn không thấy gió thổi, phi thường thích hợp tại đây trong đêm tuyết lạnh mở thiết yến khoản đãi, đêm ngắm hoa đẹp, Thực cho rằng ở đây rất tốt.” Có lẽ là vì có khoảng thời gian dài ngồi nơi Cầm viên này, Đỗ Thực thực hiểu biết hoàn cảnh nơi đây.

Thấy Đỗ Thực nói có đạo lý, Niếp Tập Dịch cũng không nói gì nữa, chỉ duy trì động tác vuốt ve mái tóc đen của Đỗ Thực.

“Ngài... xảy ra chuyện gì??” Trầm tĩnh mà hỏi ra miệng, chỉ là vì muốn biết vì sao hắn có hành vi thân nị này.

Hôm nay... Hắn tựa hồ..... thực... thực ôn nhu... Hội quan tâm, ôm lấy ta, khẽ vuốt tóc ta, còn..... hỏi ta có muốn hay không chuyển địa điểm thiết yến..... Vì sao... hiện tại khi ta đã tuyệt vọng... thì lại tiếp cận ta??

Là vì đã thay đổi?? Hay là... vẫn là tình cảm đã chết của hắn từ trước mà giờ đã dờn đi??

Đừng... lại một lần nữa..... thương ta được không? Tâm đã chết..... cũng vẫn là hội đau a!!

Đã muốn... quyết định không hề quyến luyến... không quyến luyến cái ôm ấp áp của hắn..... đã muốn mất đi tất cả những ưu luyến đối với hắn.....

Thật sự..... yêu thương vô vọng này..... đã trở nên tuyệt vọng.

“Thời gian không còn sớm, có lẽ Bạch Tiêu bọn họ đã ở Cầm viên chờ chúng ta, cần phải đi thôi.” Không trả lời câu hỏi của Đỗ Thực, Niếp Tập Dịch chỉ vừa cúi đầu nhìn người trong lòng ngực vừa nói, tay đưa lên vén đi sợi tóc dài không an phận bay loạn trên trán.

Động tác ấy... vẫn như cũ mềm nhẹ khiến Đỗ Thực dậy lên một lần chua xót, ánh mắt nhìn chăm chú kia càng làm mất hắn nóng lên, thế nên Đỗ Thực đành phải nhanh chóng cúi đầu tránh né ánh mắt lợi hại kia.

“Ta... Ta có thể chính mình đi đến ” Đột nhiên cảm giác được người đang ôm mình đứng dậy muốn đi, Đỗ Thực thật nhanh mở miệng cự tuyệt hắn.

“Không cần! Chỉ cần nắm chặt ta là được rồi.” Bá đạo cắt đứt cự tuyệt của Đỗ Thực, Niếp Tập Dịch cứ như vậy ngang nhiên không phí chút sức lực đem Đỗ Thực ôm vào trong lòng đi ra đình, hoàn toàn không để ý tới Đỗ Thực đang trong lòng ngực kia như con mèo nhỏ yếu ớt giãy dụa.

Không bao lâu sau... Đỗ Thực bắt đầu cảm giác thấy gió lạnh không ngừng tiến vào thân thể mình, liền ngừng lại hành động giãy dụa không có chút ảnh hưởng nào kia, than nhẹ một tiếng... đem cảm giác rét lạnh của thân thể hướng đến lồng ngực ấm áp mà lui vào.

“Sau này... đừng mấy ngày liền ngồi đây đánh đàn như thế này nữa, chú ý đến thân thể của người.” Bên tai truyền đến câu nói rõ ràng.

Lời nói ý nghĩa không rõ ràng làm Đỗ Thực càng cố gắng đem mặt chôn vào trong lòng người kia.

Con người ai cũng đều tham lam, chỉ cần... có cơ hội, sẽ càng muốn nhiều hơn.....

Ta không cần quan tâm... ta không cần ôn nhu..... chỉ cần đừng tiếp cận ta nữa ta đã quyết định thoát xa khỏi người để chính mình không thể yêu người nữa..... Thật sự.....

Thật sự.....

Tâm... đã muốn vì thương người mà..... tuyệt vọng.

Từng nói qua yêu người, chỉ có chết mới có thể làm cho ta đình chỉ, nhưng mà... tuyệt vọng so với chết đi..... còn khó khăn hơn nữa.....

Là người cấp cho ta..... tuyệt vọng như thế.

Đỗ Thực gắt gao cắn môi, cổ nén đi trong mắt...cảm giác nóng dần không ngừng gia tăng.

Bàn tay xương xương như trước nắm chặt lấy mảnh áo màu chàm trước mắt rồi mới chuyển qua nắm chặt trước ngực.....

Tâm... Đau quá!

Người biết không.....

Mùa đông giá rét thật sự đã đến, khí hậu phương bắc cũng rõ rệt càng lạnh hơn.

Đêm tuyết rơi... gió to bắt đầu quất khởi lạnh liệt, tuyết trắng liên tục hỗn loạn bay lên, sương trắng che phủ lên hết thảy màu sắc.

Trên ngôi, trên cây, trên cây cỏ..... nguyên bản chỉ có lớp tuyết y không ngừng dày rồi lại dày thêm..... tất cả hết thảy đều được khoác thêm một mặt sắc trắng tinh thuần.

Ngẫu nhiên... những đóa hoa càng thêm yêu kiều trong đêm tuyết rơi, lại bị gió lạnh vô tình thổi qua... Cánh hoa phiêu chuyển trong không trung, khiến cảnh sắc trên nền tuyết trắng lại càng thêm xinh đẹp.

“Đây là đặc sản của người dân nơi làng chài “Bạch ngọc ngư phiến”, bên trái là đầu cá hầm như “Thủ trung bảo thang”, bên cạnh là cá nướng trừ hỏa “Hoàng kim ngư”, rồi mới này là ” (edit được đoạn này cũng toát mồ hôi, chém gió thì nhiều mà đúng thì chẳng được bao nhiêu ==)

Món ăn phong phú mệnh mông, theo lời giới thiệu của Bạch Tiêu, một mâm đồ ăn cũng lục tục được bày lên trên bàn.

Giữa Cầm viên là mái đình với khuôn mẫu thanh lịch cùng những chi tiết điêu khắc thủ công tinh xảo chuyên dùng để chiêu đãi khách nhân, trong đình có một chiếc bàn tròn được làm từ hắc đàn thật khéo léo.

Bắt đầu từ Bạch Tiêu, từ phải qua trái lần lượt là Ngữ Nhận, Đỗ Thực, Niếp Tập Dịch, đứng một bên là Thư Nguyệt đi theo Đỗ Thực để chiếu cố hần.

“Trên bàn mỗi một món ăn đều có thể nói là ta đã cố hết sức suy nghĩ suy nghĩ đến xanh xao cả người, tuy rằng đều lấy cá là nguyên liệu chính, bất quá... ta cam đoan các người ăn tuyệt đối sẽ khen ngợi không dứt miệng nha.” Bạch Tiêu nhiệt liệt chiêu đãi Niếp Tập Dịch bọn họ, nói đến nước miếng tung bay, đích thực là vô cùng cố gắng.

Hô..... Hai người kia cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Mới vừa rồi mọi người ai nấy đều trợn mắt há mồm nhìn Niếp Tập Dịch biểu tình lạnh lùng ôm mỹ nhân trong lòng bước vào đình, rồi để cho tất cả những kẻ khác bất ngờ đem mỹ nhân khinh đặt trên ghế...

Bầu không khí quái dị này giữa hai người liền lạnh xuống, một tiếng cũng không hừ qua, lại càng không nói đến một câu.

Quả thực là..... Mộc Đầu Nhân* nha..... (*tên đầu gối:3)

Làm hại y phải liều mạng làm tăng nhiệt khí lên, “Đến đến đến! Nhân lúc đồ còn nóng mau ăn a!”

“Hảo ” Ngữ Nhận ngồi một bên trừng trừng nhìn mỹ vị trên bàn đến chảy nước miếng, cuối cùng nghe thấy câu nói mình tối chờ mong, hưng phấn mà giờ dũa lên chuẩn bị nhanh chóng cắn nuốt.

“~~ Khách nhân đều chưa động thủ, tiểu nô sao có thể ăn trước được!” Bạch Tiêu ấn đôi dũa đang gấp một khối thịt cá thấm nước dùng tươi ngon của Ngữ Nhận xuống.

Ô ô... Đồ ăn của ta..... “Tiêu.. ta bụng hảo đói ô.....” Ngữ Nhận mở miệng, đáng thương cầu xin Bạch Tiêu.

“Đói!? Người không phải vừa mới uống mấy bát canh hạt sen sao?” Bạch Tiêu nhướn mi nhìn thiên hạ mang bộ dáng đáng thương ngồi bên cạnh.

“Nhưng mà... Nhưng mà... Vì Tiêu vừa mới cưỡng lập tiểu nô..... vừa mới đòi... đòi hỏi người ta thôi.....” Ngữ Nhận đơn thuần lấy biểu tình vô tội, không hề cố kỵ nói ra. “Nhưng lại đòi hỏi quá nhiều, ta ngô!!”

Vừa nghe đến ngay lập tức đã thấy không ổn, Bạch Tiêu nhanh chóng lấy miếng cá thơm ngon nhét vào trong miệng Ngữ Nhận, ngăn không cho y tiết lộ sự tình không thể cho ai biết.

“Ấn à ạch iêu ốt át!*” (Vẫn là Bạch Tiêu tốt nhất!) Ngữ Nhận trong miệng đầy đồ ăn hạnh phúc cười ngọt ngào, mồm miệng không rõ tán dương y. (*Câu này Ngọc tỷ viết gì QT ca dịch thế nào mình hiểu được chết liền, thế nên dựa theo ngữ cảnh mạo muội chém bừa TT3TT Bạn nào đọc bản QT rồi góp ý cho mình vs TT3TT)

“Phải! Phải! Ta đương nhiên tốt!” Bạch Tiêu không còn cách nào khác ngoài đầu sủng gõ nhẹ lên đầu y. “Ăn như thế... cẩn thận biến mập mập!”

Sung sướng ăn đầy mỹ thực trong miệng, Ngữ Nhận quay qua cấp Bạch Tiêu bên cạnh một miếng “Béo nữa... Bạch Tiêu vẫn như cũ yêu ta!” Tươi cười ngọt ngào, khiến Bạch Tiêu chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

A! Xem ra... y đã muốn hoàn toàn bị tiểu nô hút mất hồn rồi đầu!

“! Đỗ Thực huynh đệ sao không động đũa như vậy?? Đến! Đây là “Ngọc duẩn tứ phương chưng ngư” ăn vào rất thanh sảng, ha ha xem!!” Nhìn thấy hai người đối diện chỉ có Niếp Tập Dịch một người động thủ dùng bữa, mà Đỗ Thực chỉ cúi đầu mờ mịt không biết suy nghĩ chuyện gì, hoàn toàn không hề động đến đồ ăn trên bàn. Đây càng khiến Bạch Tiêu không khỏi tự động bày trò “mẫu thân hầu hạ tiểu hài tử” đem thức ăn gấp đến bát cơm trước mặt người không hề động đũa là Đỗ Thực.

“Này..... Ta ” Đỗ Thực sắc mặt khó xử nghĩ muốn cự tuyệt, chính là lại bị Bạch Tiêu nhanh chóng nói trước.

“Đỗ Thực huynh đệ... Người nếu không ăn liền rất không nể mặt mũi chúng ta! Đúng không tiểu nô?” Y vẫn là đem bày ra con át chủ bài Đỗ Thực không thể cự tuyệt kia.

Chỉ thấy Ngữ Nhận tươi cười vừa mê người vừa đáng yêu, gật gật đầu nói: “Thực ca ca, thân thể người trừ trước đến giờ đều không tốt, phải ăn nhiều một chút a!”

“Đúng vậy! Đỗ Thực huynh đệ người cũng đừng khách khí! Đến người hảo hảo thưởng thức đồ ăn!!” Bạch Tiêu thừa thắng lại gấp thêm một đạo đồ ăn vào trong chén của hắn.

“Ta.....” Nhìn thức ăn tràn đầy trong chén, Đỗ Thực cũng là tràn đầy bất đắc dĩ.

Này... Hắn ăn không vô.

Ngay lúc Đỗ Thực chau mày nhăn mặt, không biết làm thế nào nhìn chăm chăm vào chén cơm, hắn bỗng nhiên nghe thấy bên tai vang lên thanh âm trầm thấp quen thuộc.

“Ăn nhiều một chút! Chiều cố hảo thân thể của người.”

Những lời này khiến Đỗ Thực không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Niếp Tập Dịch, nhưng không lâu sau lại cúi đầu hồi phục tư thế ban đầu.

Vẫn là mình tham lam đến kẻ khác..... quan tâm.....

Hà tất phải như vậy?

Ở góc độ người khác không thể nhìn thấy Đỗ Thực nan kham nhắc môi, nặng nề tự giấu, chậm rãi cầm lấy bát đũa một ngụm một ngụm bắt đầu ăn.

“Thực ca ca, người cần phải ăn nhiều một chút a! Xanh xao như vậy toàn là vì Ngữ Nhận ham ăn mà.” Tư thế Đỗ Thực chậm rãi ăn cơm trong mắt Ngữ Nhận chỉ đơn thuần là bộ dáng đưa thức ăn vào miệng mà thôi.

Bạch Tiêu bên cạnh y nhìn chăm chăm vào Đỗ Thực ngồi kế Niếp Tập Dịch, Niếp Tập Dịch cũng chuyên chú nhìn người đang ngồi cạnh.. Ánh mắt phức tạp kia rõ ràng khiến khiến ngoại nhân như Bạch Tiêu không khỏi nghi hoặc hàm nghĩa ẩn sâu trong đó.

Tập Dịch người này... sao lại phẳng phất dùng ánh mắt trước kia chỉ dành cho Kỳ mà hướng Đỗ Thực huynh đệ..... Mà Thực hắn... cũng không có biểu tình gì trên mặt nhưng nhìn kĩ lại liền thấy được những đau xót cố nén.

Bọn họ... Đến tột cùng....??

Khanh !!

Đột nhiên một loại âm thanh vỡ tan vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Một chiếc bát tinh xảo... bỗng chốc vỡ thành mảnh nhỏ rơi bốn phía trên mặt đất, mà bát kia ở trên tay Đỗ Thực đang cúi đầu bưng lên miệng không biết từ lúc nào rơi xuống, vỡ tan dưới chân hắn, thân thể hắn lại không hiểu vì sao mà run rẩy không ngừng.

Người phản ứng đầu tiên là Niếp Tập Dịch bên cạnh hắn, “Thực... Người xảy ra chuyện gì?”

Niếp Tập Dịch vươn tay nghĩ muốn chạm vào thân mình phát run của hắn, lại làm Đỗ Thực tránh đi.....

“Ta... Thực chính là có điểm không thoải mái, là do bệnh cũ..... Thứ ta không thể tiếp tục bởi các vị..... Đi trước... Cáo từ.” Đỗ Thực chậm chậm buông ra thanh âm mỏng manh vang khắp phòng, đứng lên đón nhận sự nâng đỡ của Thư Nguyệt.

“Thực ca ca!?” Ngữ Nhận biết hắn từ nhỏ thân thể không tốt, thấy hắn như vậy không khỏi lo lắng gọi Đỗ Thực đang muốn rời đi.

Thực ca ca... Hắn không sao phải không.....

“Ngữ Nhận, Thực ca ca không có việc gì..... Hảo hảo ăn đi! Đừng lo lắng ta.....” Nói chuyện bắt đầu khiến Đỗ Thực khó thở.

Thời điểm Đỗ Thực thân thể không ngừng phát run rời đi... Tuy đã có Thư Nguyệt nâng đỡ, chính là cũng chỉ có thể miễn miễn cưỡng cưỡng gắng gượng lão đảo bước đi.

Hắn không muốn khiến Ngữ Nhận vì mình mà lo lắng..... cũng không muốn tiếp nhận loại quan tâm không rõ ràng kia.....

Cho dù thân thể... rất đau... rất đau.....

Thân ảnh gầy yếu kia... rất nhanh... biến mất trong đêm tuyết trắng.....

Buông bát đĩa mới vừa rồi còn nắm chặt, Ngữ Nhận không biết từ khi nào mắt đã nhiễm sắc hồng nhuận, ngữ khí lo lắng nói: “Thực ca ca hắn... Thực ca ca từ trước tới nay đều như vậy... chính mình không chịu thẳng thắn..... Rõ ràng có chuyện lại cứ giấu trong lòng, làm người khác đoán không ra, mà điều hắn muốn... hắn hi vọng..... cũng chưa bao giờ đấu tranh vì nó..... Nhưng... ở cùng hắn chúng ta đều biết... nguyên do lớn nhất có lẽ chính là cái tiểu quan thấp kém..... thân phận kia.”

“Tiểu quan chẳng phải..... không có sở cầu, cũng không có sở nguyện sao.....” Mà có thể giống y may mắn như vậy..... lại có mấy người??

Ngữ Nhận bị thương thở dài... cuối cùng ngừng lại trong cái ôm ấm áp của Bạch Tiêu.

Thực ca ca..... Người... có khoái hoạt không???

Rất cuộc... người, có khoái hoạt không.....

9. Chương 9

Đêm tuyết trắng phương bắc, phong tuyết vẫn mạnh mẽ như trước.....

Những chiếc đèn lồng màu đỏ treo dọc hành lang gấp khúc lay động không ngừng, ánh nến chớp tắt bất định..... lúc sáng lúc tối khiến dãy hành lang bởi vậy mà phẳng phất như bao trùm một cỗ thê lương.

Cầm viên cách Cầm Các tuy rằng cách nhau không xa, nhưng đối với Đỗ Thực hiện tại đi lại khó khăn..... lại là một quãng rất xa rất xa.

Cảm giác buồn nôn dậy lên trong cổ họng khiến Đỗ Thực khó chịu, phải đưa hai tay lên che miệng mới có thể nhìn xuống cảm giác không khỏe đang dâng lên mãnh liệt kia, thân hình cô độc không ngừng phát run

đi được một quãng liền mềm nhũn vô lực, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào để Thư Nguyệt nâng đỡ mới có thể chậm rãi bước từng bước một.

“Công tử, người muốn nô tỳ đi gọi người ôm công tử về hay không ” Rốt cuộc thấy Đỗ Thực cố gắng không xong, Thư Nguyệt chỉ hy vọng hắn có thể đáp ứng đề nghị của nàng.

“Không... Dừng.....” A... Đây ông trời vô tâm, ai sẽ vì hắn..... làm loại chuyện lấy lòng này chứ. Hắn... nói hoa mỹ thì là khách nhân của thiếu gia Niếp gia..... Mà trên thực tế... chính là nam sủng ai ai cũng đều biết.....

Ha hả a... méo máo cười tự giễu, rồi... rốt cuộc nhìn không được uể vật dâng lên trong cổ họng... cứ như vậy trút hết ra.

“Ồ ắc ”

“Công tử!!” Vội vàng đỡ Đỗ Thực dựa vào bên tường để hắn cảm thấy thoải mái hơn..... Thư Nguyệt đôi mắt linh xảo đã dần dần phiếm hồng.

Nhìn Đỗ Thực không ngừng nôn ra cơm canh vừa nuốt xuống, không có ăn vào bao nhiêu nhưng lại nôn ra quá nhiều... trong đó lại lẫn với chất lỏng không biết tên cùng tơ máu khiến người ta kinh hãi.....

Dạ dày đã sớm bị nôn ra đến khô héo, nhưng lại không cách nào đình chỉ cảm giác nôn mửa mãnh liệt trong thân thể, Đỗ Thực nôn đến cuối cùng cũng chỉ còn lại..... huyết sắc đỏ tươi, thân thể như bị xuyên phá, không ngừng chảy máu.

Thấy thế, Thư Nguyệt linh hoạt lấy ra khăn mặt trong tay áo, đem hết toàn lực lau đi máu đỏ..... nhưng huyết sắc không chỉ thấm đẫm khăn trên tay nàng mà còn dính lên quần áo hai người, cảnh tượng như vậy càng giống như bị sắc máu đỏ tươi bao quanh.

“Công tử... công tử người tỉnh lại đi! Không có việc gì... Không có việc gì... Ta lập tức đưa người đến chỗ Thất Dĩnh công tử!” Nước mắt bắt đầu yếu ớt chảy xuống hai má, Thư Nguyệt nhìn nam tử bệnh nặng so với nàng càng thêm tiêm gầy mà đau lòng.

Từ đêm hôm đó... Nàng vĩnh viễn nhớ rõ đêm hôm đó... công tử sắc mặt trắng bệch, hoảng hoảng hốt hốt từ từ trong phòng của thiếu gia trở lại Cẩm Các, ánh mắt trống rỗng cùng tia đau khổ như muốn khóc lên, thê lương bị ai nói không nên lời.

Đến nay đã nửa tháng... công tử hắn cái gì cũng không nói.....

Nửa tháng này chỉ hướng ngoài cửa sổ xuất thần đến ngây ngốc, nếu không.... cũng là ngày ngày đánh đàn không để ý đến mọi việc xung quanh..... tựa như tình cảnh trước kia công tử đã từng buông tha chính bản thân mình.

Tự mình làm khổ mình như vậy... sức khỏe công tử ngày càng sa sút, trước kia đã ăn rất ít... hiện tại cơm hạt có hạt không, ăn vào liền lập tức nôn ra..... thường thường... nôn đến thổ huyết vẫn không chịu ngừng lại.

Dinh dưỡng rối loạn khiến tình trạng ngày càng đi xuống, thân thể công tử ngày càng kém..... Nhưng càng không xong chính là căn bệnh không rõ nguyên nhân của công tử..... mỗi lần phát tác..... liền thường thường khiến công tử đau đến... toàn thân nổi gân xanh, thống khổ thất thanh khóc lớn khiến người khác đều đến xem mà đau lòng, hơn nữa mỗi một lần... mỗi một lần phát bệnh... đều so với lần trước càng thêm thống khổ.....

Thân thể... bởi vì ốm đau như vậy, rất nhanh gầy đi đến ngay cả quần áo nguyên bản vừa người đều càng rộng ra, gầy đến... thân hình đã không giống như một nam tử bình thường nữa.....

Rốt cuộc..... công tử lúc ở trong phòng thiếu gia đã xảy ra chuyện gì?? Cho dù công tử không nói rõ..... nàng cũng có thể cảm giác được... thời điểm xuất thần đến ngây ngốc lắng... thời điểm cả ngày ngồi đánh đàn..... công tử hắn trong lòng chỉ có bi thống.

Nhìn bộ dáng thê lương như vậy... nàng không khỏi cũng hắn chia sẻ nỗi đau kia, nhưng mà... nhớ đến lúc trước càng cố gắng giúp đỡ công tử, thiếu gia hắn... lại càng thêm thương tổn công tử.

Liền ngay cả... nửa tháng nay lúc công tử thống khổ nhất..... thiếu gia một bước cũng không vào Cầm Các, công tử ốm đau đến chết đi sống lại, thiếu gia hẳn lại nhất định không biết.....

Thiếu gia..... vì sao luôn thương tổn công tử?? Nhìn Đỗ Thực ngã vào trong lòng nàng, bên khóe miệng không ngừng chảy ra máu tươi, thân thể vô lực không ngừng thở gấp, Thư Nguyệt chỉ có thể im lặng rơi nước mắt thương tâm mà thầm hỏi.

“Thư Nguyệt..... Ta... mệt mỏi..... có chút... buồn ngủ.....” Đỗ Thực khí nhược du ti* dựa vào trong lòng nàng yếu ớt nói, rồi mí mắt... liền mệt mỏi mà khép lại. (*hơi thở mong manh)

“Công tử! Công tử!?” Mặc Thư Nguyệt kêu to như thế nào, Đỗ Thực trong lòng ngực nàng... vẫn như trước đôi mắt vẫn không mở ra.

Phải làm sao bây giờ?? Công tử ngất đi..... một mình nàng sao có thể đưa công tử về phòng đây??

Ai tới giúp giúp nàng a?? Thân thể công tử... sao có thể chống đỡ phong tuyết lạnh lẽo chứ?

Ai làm ơn tới giúp hắn đi??

Ngay lúc Thư Nguyệt bối rối nhăn mày không thể nghĩ ra biện pháp, nàng chợt thấy... thân thể nguyên lai không quá nặng trong lòng mình chợt tiêu thất.

“Thiếu gia!?” Thư Nguyệt không dám tin nhìn người đang đem Đỗ Thực hôn mê ôm vào trong ngực.

Thiếu gia hẳn... hẳn tới lúc nào vậy??

“Thư Nguyệt! Ta đưa Thực về phòng chiếu cố, ngươi hiện tại lập tức về phòng hắn mang vài món quần áo giữ ấm đến phòng ta, rồi phân phó trù phòng chuẩn bị nước ấm.”

Dẫn dò Thư Nguyệt xong, Niếp Tập Dịch nhìn nhìn thiên hạ hô hấp gấp rút mà mỏng manh trong lòng, ánh mắt biểu lộ thần sắc phức tạp khiến kẻ khác không thể minh bạch, nhanh chóng kéo đại bào đắp lên trên người thiên hạ, thân ảnh vừa chuyển, hướng về phòng.

Không lâu sau, Niếp Tập Dịch về tới phòng ngủ của mình, trên đường đi dù không xa nhưng hắn vẫn thật cẩn thận không để gió lạnh thổi tới thiên hạ trong lòng.

Thẳng đến đem thiên hạ đặt lên giường của chính mình, lực đạo vẫn thật mềm nhẹ.

“Thực??” Lấy tay gạt ra những sợi tóc tán loạn trên trán đồng thời lau đi vết máu còn dính trên mặt người kia, Niếp Tập Dịch thử nhẹ nhàng gọi người trên giường, nhưng liền như hắn nghĩ người kia vẫn mê man mặc hắn kêu to thế nào cũng không có phản ứng.

Hắn không khỏi trầm mặt xuống, khom người đem thân thể khinh gầy trên giường tái ôm vào trong lòng để hắn dựa vào trong ngực mình, duy trì tư thế ôm lấy hắn mà ngồi bên mép giường.

Một tay đỡ lấy thân thể vô lực kia, Niếp Tập Dịch bắt đầu bỏ đi quần áo dính đầy vết máu trên người hắn, tránh cho máu còn sót lại, mà tùy ý cởi bỏ y phục hắn... Thân mình gầy yếu kia cũng bởi vì không còn quần áo che lấp, lộ ra bộ dáng nguyên bản gầy trơ xương như củi khô; bỏ đi quần áo, hương thơm của “Nhất khắc hoa” chỉ đặc biệt trên người Đỗ Thực mới có cũng càng thêm nồng hậu.

Sao lại như vậy..... Đôi lông mày càng nhăn lại thật sâu, Niếp Tập Dịch chỉ có thể kinh ngạc nhìn thân thể quang lỏa không có thịt cùng làn da tái nhợt.

Chỉ có nửa tháng... sao liền gầy yếu đi nhanh như vậy??

Hồi tưởng lại lúc quen biết Đỗ Thực... Hắn đang độ tiêm hợp, thân thể hấp dẫn diễm mị như ngọc, vậy mà lúc này nhìn lại thập phần gầy yếu khiến Niếp Tập Dịch trong lòng nổi lên bất an, theo bản năng siết chặt lấy thân thể trong lòng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân.

“Thiếu gia..... Thứ người nói đều đã chuẩn bị tốt.” Thư Nguyệt hai tay nâng mấy kiện quần áo giữ ấm đứng ngoài phòng ngủ, theo sau là người hầu mang theo nước ấm. “Người tới giúp Thực rửa mặt chải đầu, mặc

lại quần áo ấm áp cho hần.” Niếp Tập Dịch nhẹ nhàng đem người trong lòng ngực đặt về giường, rồi mới rời đi, tiện cho Thư Nguyệt tiếng lên vì Thực thu xếp lại.

Sau đó hần ra ngoài gọi người hầu, dặn dò y mấy câu rồi để y rời đi làm việc.

“Thư Nguyệt! Nói cho ta biết tình trạng thân thể của Thực mấy ngày này.” Tái trở lại bên giường, Niếp Tập Dịch nói với Thư Nguyệt đang chà lau thân mình cho Đỗ Thực.

“Này.....” Thư Nguyệt thoáng do dự, nhưng vẫn là thành thật đem tình hình mấy ngày nay mình thấy nói ra, “Công tử hần mấy ngày nay..... rất ít... Không! Là căn bản không thể ăn cơm.”

“Có lẽ không phải là vì công tử không muốn ăn, mà là vì chỉ cần công tử ăn đồ này nọ không bao lâu sẽ toàn bộ nôn ra, lâu dài... thân thể công tử ngày càng suy yếu, thường xuyên vô cớ té xỉu... Không ổn nhất..... chính là bệnh lỵ sẽ đột nhiên phát tác.

Thiếu gia hiện tại đã thấy công tử... đã muốn không thể nhìn ra bộ dáng phải chịu đựng bệnh tật như thế nào.” Gọn gàng đem y bào từng cái từng cái mặc lên người Đỗ Thực, rồi mới lại vì hần mà thỏa đáng hâm ấm giường.

Đề thiếu gia biết tình trạng của công tử có lẽ sẽ giúp được tình huống lúc này của họ.....

Chịu đủ tra tấn như vậy, trao đi tình sâu vô cùng mà không chiếm được thứ mình muốn, công tử hần... hần khiến người ta phải đau sưng.....

“Thiếu gia, ngài còn có gì cần phân phó.” Hoàn thành dặn dò của Niếp Tập Dịch, Thư Nguyệt chủ động thoái lui sang một bên.

“Đổi một chén trà nóng cho ta.” Ngồi bên mép giường, Niếp Tập Dịch nhìn kỹ người nằm trên giường, tay không tự giác đưa lên vuốt ve khuôn mặt tái nhợt kia, động tác lưỡng lự như đang tìm kiếm cái gì, lướt lên hàng mi, lên đôi mắt tinh tế mà hồi tưởng, rồi mới đến đôi môi nứt nẻ.

Hàng lông mi rậm trên gương mặt tái nhợt bỗng mở ra, đôi mắt mông lung hắc bạch phản minh đối diện với hai mắt lạnh ngạo kia, tầm mắt giao triền thành một khối.

Tỉnh?? Thấy hần thanh tỉnh, Niếp Tập Dịch ngừng tay, làm động tác bảo Thư Nguyệt đem trà nóng bưng lên, nhưng đúng lúc này đôi mắt mông lung tựa như vô ý thứ bỗng nhiên lại nhắm chặt, gương mặt tái nhợt bắt đầu hiện ra vẻ mặt thống khổ.

“Hần bắt đầu phát tác!!” Ngắn gọn nhắc nhở Thư Nguyệt, Niếp Tập Dịch không chút do dự đem cả thân hình đang co lại một chỗ của Đỗ Thực ôm vào trong lòng, để hần tựa đầu lên vai mình liên tiếp phát ra tiếng kêu khàn khàn, một tay ngăn chặn thắt lưng vì đau đớn mà ra sức gập lại một tay đặt lên lưng xoa nhẹ.

Từ sâu trong người không ngừng thoát ra đau đớn, khiến Đỗ Thực tuy hôn mê lại không ngừng thống khổ giãy dụa trong lòng ngực Niếp Tập Dịch, nhưng tất cả đều bị đôi tay to rộng của người kia ngăn chặn, chỉ còn lại tiếng kêu thê lương bi ai không ngừng..... hai tay nhanh chóng nắm chặt lấy y bào của Niếp Tập Dịch.

Lần này... tựa hồ so với lúc trước chứng kiến, càng thấy bệnh phát nghiêm trọng hơn..... Niếp Tập Dịch lo lắng chú ý đến thiên hạ đầy không ngừng giãy dụa trong lòng, phát hiện chính mình... tựa hồ vì hần thống khổ mà cũng khổ sở theo.

Chỉ lo trấn an Đỗ Thực trong lòng, Niếp Tập Dịch hoàn toàn không chú ý tới đau đớn ngày càng gia tăng trên vai mình, thẳng đến khi Thư Nguyệt thoát ra.

“Thiếu gia! Công tử hần... cần vai người nha.....” Thư Nguyệt không nghĩ tới lúc trước kia khi công tử một mình cần môi bản thân để không phát ra chút thanh âm nào, giờ thế nhưng lại cần bả vai người khác.

“Không sao, người đi lấy chút thuốc trị thương đến.” Có lẽ vì thân thể suy yếu, Đỗ Thực cần lực cũng không lớn, với Niếp Tập Dịch thường xuyên tập luyện thì không sao cả, chính là..... Đỗ Thực hần quần quai như thế, rốt cuộc lộ ra trên mắt cá chân giấu trong y bào là miệng vết thương toác máu.

Vết thương này... là do vừa rồi bát vỡ gây ra sao?? Hần phỏng đoán.

Thừa dịp căn bệnh phát tác chậm lại, Niếp Tập Dịch hơi lui ra một khoảng nhỏ đem môi Đỗ Thực đang cắn đầu vai hần nhẹ nhàng đỡ xuống, cũng làm hần hôn mê tựa vào trong ngực mình.

Tái cố định lại mắt cá chân mang thương tích của Đỗ Thực, tiếp nhận được bình Thư Nguyệt trình lên, Niếp Tập Dịch cẩn thận đem thuốc trị thương bôi lên huyết khẩu, không chút do dự bằng bó.

Hành động khác lạ như vậy khiến Thư Nguyệt nổi lên nghi hoặc. Kỳ quái..... Thiếu gia thực quan tâm... công tử.....

Vì sao lại như vậy!? Thời điểm công tử trước kia phát bệnh nặng... cũng không có gặp qua thiếu gia dù chỉ một lần tới Cầm Các xem qua hần.....

Vì sao..... lúc này lại biểu hiện quan tâm hần như thế??

Nghi hoặc... Thư nguyệt lại thấy rất nhiều người hầu đem đồ vật gì đó Đỗ Thực thường dùng, đều mang vào phòng của Niếp Tập Dịch.

Đó là đồ dùng thường nhật của công tử ở Cầm Các. “Thiếu gia... Đây là.....” Thư Nguyệt không khỏi mở miệng hỏi.

“Từ hôm nay trở đi... Thực sẽ ở cùng một phòng với ta, tùy ta chiếu cố.”

Gió xuyên thấu qua khung cửa sổ thổi vào trong căn phòng ẩm áp, khó có được loại thời tiết tốt như hôm nay khiến tuyết được bao phủ thêm một tầng tia nắng ban mai càng mang thêm vẻ trắng khiết hoa lệ, nhưng gió vẫn như trước lạnh lẽo, âm thanh quạt thổi vù vù rầm rĩ đánh thức người vốn là đang bất an ngủ trên giường.

Tựa hồ là vì lạnh mà tỉnh lại... cũng có thể là do đau đớn thân thể vẫn còn lưu lại kích thích..... Đỗ Thực trong lúc ngủ mơ lại tự mình thanh tỉnh.

Vén chăn ấm lên, đầu đau nhức khiến hần muốn nôn, trong lúc nhất thời không nhìn rõ sự vật trước mắt. Chỉ nhìn thấy... một mảnh trắng xóa, nhưng hần có thể rõ ràng biết bản thân tay còn đang nắm chặt lấy một vật gì đó không buông.... và chính mình cũng đang ở một nơi ẩm áp.

Chăn không tự giác lại được đắp lên, vén lên thì thấy rõ..... Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lại khiến hần trợn tròn mắt cùng cứng lưỡi, hai tay kinh hoàng buông ra.

Tập Dịch!!

Hai tay vội vàng buông ra thu về trong ngực không biết nên đặt ở chỗ nào, không hề để ý đến đau đớn của thân thể mà kích động lui về phía vách tường cạnh giường, liều mạng tách ra khỏi người đang ngủ say trước mặt, chỉ có cặp mắt kia trừng lớn nhìn chăm chăm vào hần.

Vì sao lại là hần..... Vì sao??

Ta không phải... đang đi trên hành lang gấp khúc rồi... hôn mê..... sao??

Sao lại đi đến nơi này!? Đôi mắt trừng lớn sợ hãi nhìn quanh bốn phía, ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi vào từng nơi bài trí quen thuộc, Đỗ Thực biết... hần lại về đến nơi từng khiến tâm can thương tổn, chính là lại không hề có chút ấn tượng nào.

Là người đi..... Ánh mắt trừng lớn nhưng không còn sợ hãi, chỉ có khó hiểu thăm dò hướng lại về phía khuôn mặt tuần tú đang ngủ say phía trước.

Người lại... vì cái gì đem ta đến đây??

Người một lần lại một lần, cứ như vậy ba lần tiếp cận quan tâm ta là vì cái gì?? Là vì thấy ta đáng thương... vẫn là như trước kia sai lầm xuất ra cảm tình thương hại ta sao.....

Là xuất ra tình cảm sai lầm đúng không?? Người nói có đúng hay không.....

Ngồi dậy, từng sợi tóc đen bóng cứ như vậy xỏa xuống trên người Đỗ Thực, đôi mắt lại lần nữa trừng lớn như trước nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú đến không biết chán, có chút giật mình.

Người sao có thể ngủ say như vậy? Ta luôn luôn..... ngủ không an giấc, chỉ vì người.....

Người hiện tại... nghĩ đến ai..... là nghĩ đến ai?

Ngẩn ngơ hồi lâu, lại miên man suy nghĩ, ánh mắt kia vẫn tha thiết chờ đợi kẻ kia, mà kẻ đó lại tựa hồ biết hẳn đang hỏi mình..... miệng mở ra nhẹ nhàng nỉ non.

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ... nhưng Đỗ Thực vẫn biết... hẳn nói gì.

Một cái tên tàn nhẫn.....

Là y... vẫn là y.....

Nội tâm tựa hồ như sụp đổ, tất cả những chờ đợi này... đều giống như trước kia... tan vỡ.

Hơi nước mờ mịt nơi khóe mắt của một Đỗ Thực đang ngơ ngẩn lại càng dày thêm... càng dày thêm..... rồi mới vô thanh vô tức rơi xuống, tựa như tầng mây tích tụ lâu ngày tự nhiên rất nhanh bùng tha cho mưa rơi xuống.

Một giọt lại một giọt.....

Là ai khóc?? Đưa tay chạm nhẹ lên mặt mình, Đỗ Thực thế mới biết... nguyên lai là chính mình.....

Nguyên lai là chính mình đang khóc.....

Ngay cả rơi lệ cũng chưa từng nghĩ tới, đều bởi vì người..... bắt đầu không thể kiềm nén được nữa mà rơi xuống.

Rốt cuộc..... người còn muốn thương tổn, khiến cho ta khổ sở đến nông nổi nào nữa.

Vì cái gì... người rõ ràng biết..... ta... yêu người, nhưng vì sao..... người lại... người chung quy vẫn luôn tổn thương ta.....

Nước mắt lại càng rơi nhanh xuống... Đỗ Thực cắn chặt mu bàn tay im lặng ô ô, khóc rống.

Ta sai... người cũng sai.....

Chính là ta đã sai quá nhiều... biết rõ người chưa bao giờ yêu ta... lại vẫn cứ lâm vào thứ tình cảm người nhầm lẫn mà xuất ra.

Rõ ràng nói, sẽ đối người tuyệt vọng... lại vẫn đối với nhu tình của người trong đình kia..... có cảm giác đau lòng, cùng yêu thương... thế nên tâm mới càng đau.

Sai lầm rồi..... ta đã quá sai lầm rồi!!

Ta sai vì..... không chịu buông tay... không chịu buông.....

Sai đến tâm hồi ý lãnh*, đến tuyệt vọng... lại vẫn muốn tìm một tia hy vọng..... (*nản lòng thoái chí)

Tìm một chút hy vọng đã sớm tuyệt vọng.

Khóc đến ruột gan như đứt ra từng khúc, cắn mạnh lên đôi môi dù là đã lần thứ hai lưu lại thương tích, Đỗ Thực vẫn là kiên quyết đè nén thanh âm trong cổ họng, sợ đánh thức Niếp Tập Dịch, vậy là càng thêm... thống khổ.

Yên lặng kiềm nén lại những giọt lệ chua xót..... rón ra rón rén bò xuống giường, nhưng... khi đập xuống mặt đất mắt cá chân lại lập tức xuất hiện một trận đau đốn, thân thể mất đi cân bằng lão đảo.

Đỗ Thực lập tức vươn cánh tay bủn rủn vịn lên một bên giường khắc hoa, ổn trụ thân thể nghiêng ngả, quay đầu lại âm thầm nhìn Niếp Tập Dịch vẫn như trước ngủ say... Đỗ Thực vẫn là không nói gì mà nén rơi nước mắt.

Bên cạnh người... không có chỗ cho ta tồn tại nha.....

Người kéo ta đến gần... ta cũng chỉ có cách là thoát đi, bởi vì ta không có dũng khí đối với người tuyệt vọng.

Người không thương ta... nhưng ta tuyệt vọng không được.....

Thương tổn ngày một sau, cuối cùng... ta chỉ còn lại một thân đau đớn... khổ sở..... so với ốm bệnh lại càng thêm... đau, nỗ lực cố gắng sẽ lại càng thêm... khổ sở.

Không hề lưu luyến, Đỗ Thực tựa như đêm đó chính mình thoát khỏi nơi này..... nhưng bây giờ... hắn thấy bên ngoài... có rất nhiều người.

Đây là ý gì..... ta khi nào có lúc ở cùng một địa vị mà chung phòng với người??

Chỉ là... một tiểu quan..... một tiểu quan bé nhỏ không đáng kể a.....

Đi tới trước cửa, lại bởi vì miệng vết thương nơi mắt cá chân đau nhức khiến hắn khó khăn ngã ngồi trên mặt đất, không còn chút khí lực đi lại nào.

Đau quá..... Lau đi nước mắt còn sót lại trên mặt, Đỗ Thực nhú mày không ngừng xoa lên mắt cá chân phát đau.

Bỗng nhiên... hắn nhận ra có bàn tay nào đó xoa lên mắt cá chân đang chịu khổ của mình, hơn nữa... lại dùng khí lực cực kỳ ôn nhu mà xoa..

“Miệng vết thương rất sau, đừng lộn xộn!” Không biết Niếp Tập Dịch tỉnh lại từ bao giờ, lại khiến Đỗ Thực hoàn toàn không phát hiện ra đến bên cạnh hắn, ngồi xuống đưa tay lên mắt cá chân hắn nói như thế.

Đôi mắt lạnh lùng kia, nhìn chăm chăm Đỗ Thực..... Tựa hồ như phát hiện ra nước mắt hắn vừa khóc, nâng tay lên nghĩ muốn lau đi những giọt lệ còn lưu lại.

Mà Đỗ Thực cũng đồng dạng nhìn hắn, cố sức nghiêng đầu tránh đi tiếp cận của hắn, thanh âm nghẹn ngào nói” “Không cần lo cho ta.....”

10. Chương 10

“Người nói cái gì??” Niếp Tập Dịch ngạc nhiên hỏi, nghe không rõ lời cự tuyệt bất ngờ của Đỗ Thực.

Đỗ Thực chỉ là đơn thuần không cố ý tránh né bàn tay nhẹ nhàng kia, mà đôi tay vẫn chưa từ bỏ ý định muốn lau đi dòng lệ lăn dài trên hai má, bá đạo mà áp lên.

Không hề trốn đi bàn tay to rộng mà tùy ý hắn lau đi dòng lệ, ánh mắt vô thần hướng về nơi xa, Đỗ Thực lẩm bẩm trong miệng nói: “Thiếu gia..... ta hôm nay thân đã thành tàn phế, từ nhỏ cha mẹ đã vứt bỏ, thuốc thang châm cứu đều vô dụng, huống chi còn có Anh huyết được tính khiến bệnh tình càng thêm trầm trọng, có hơn một miệng vết thương thể này cũng không là gì, đã từng... không được chữa trị, càng khiến nó thêm thối rữa, quên đi, thật sự người không cần lo lắng. Người.... đừng phí sức mà quan tâm.....”

Sống sót so với thống khổ, hắn đã sớm buông tha ý chí sinh tồn... Vì sao hắn vẫn như trước luôn là người buồn khổ trên thế gian??

Nhưng trong đôi mắt xa xăm ngơ ngẩn không có gì khác ngoài lạnh lùng như trước hiện giờ lại để lộ ra hoang mang nặng nề, chính trực đè nén chính mình.

“Người muốn ta đừng động vào người.....? Người muốn ta đừng động vào người ” Than nhẹ một tiếng, Niếp Tập Dịch mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, cánh tay dài thu lại đem Đỗ Thực kéo vào trong lòng, Đỗ Thực lại giống búp bê gỗ cố sức giãy dụa, ở trong ngực hắn đầu cúi càng ngày càng thấp.

Niếp Tập Dịch ánh mắt nhìn xuống thiên hạ trong lòng lại mang chút yêu thương, ngữ khí có chút trấn an: “Đừng nói nữa, nghe ta này.”

Đáp lại hắn chính là sự im lặng của Đỗ Thực, trầm mặc một hồi, Niếp Tập Dịch bắt đầu nói ra những điều bản thân đã nhiều ngày chôn ở trong lòng.

“Đêm đó sau khi người rời đi... ta đã nghĩ thật lâu, ta kinh ngạc khi biết người... yêu ta.

Thật ngạc nhiên, bởi vì ta đã cho rằng người chỉ là một bằng hữu cái gì cũng có thể nói ra, nhưng mà... người lại nói, rằng bằng hữu sao lại có hành động thân thiết như thế? Vì sao ta đối với người lại có dự vọng độc chiếm? Lại vì sao...

Gặp người bệnh nặng mấy ngày, vẫn không tha, đem người buộc chặt lại trong lòng?

Nghĩ muốn tới gần người... vì người làm chút việc gì đó, rồi lại nghĩ đến chính mình đã làm hại người thành ra như vậy... liền lùi bước không đến gần, chỉ có thể đứng một bên nhìn người chịu khổ..... Người hiểu không??

Ta... đến nay vẫn là không nghĩ ra..... Nhưng mà ta biết, hiện tại, người muốn ta đừng động vào người..... rất khó, rất khó.....”

Đem mặt vùi vào căn cổ trắng nõn tinh tế mà không biết làm sao, hương thơm nồng đậm lại càng khiến tâm tư Niếp Tập Dịch rối loạn không nắm bắt được đáp án.

Chưa bao giờ...

Chương quản Niếp gia mấy năm, trải qua vô số lựa chọn cùng quyết định, nhưng lại không có giống hiện tại..... lại hoang mang khó khăn cực tuyệt tình cảm như vậy.

Vì cái gì? Người cùng y..... sao có thể cùng khiến ta sinh ra tâm tình như vậy.

Người thay thế y..... Người đã thay thế được y..... Hay là y như trước vẫn là y mà người vẫn luôn là người.

“Cho ta thời gian.” Thân thể nhỏ bé yếu ớt lại càng bị ôm chặt lấy.

Đây là ý gì?? Đôi mắt vẫn như trước rơi lệ không hiểu rõ ràng mà trừng lớn, Đỗ Thực đem những lời ái muội vừa rồi khắc sâu đặt ở trong lòng, tâm đã dần bất an nhưng vô lực suy đoán.

Mà thanh âm trầm thấp kia, lại vang lên, “Có lẽ..... Chúng ta không nên là bằng hữu ”

“Đủ rồi!! Đủ rồi!!!” Tâm bắt đầu quặn đau.....

Đỗ Thực giống như mất đi không chế rống to, thân thể gầy yếu kích động run run, há mồm thở dốc.

Không muốn nghe, hấn cắn bản không có dũng khí để nghe mặc kệ Niếp Tập Dịch muốn nói cái gì, hấn vẫn rất sợ phải nghe thấy..... rất sợ phải thừa nhận.

Người tuy rằng sau khi ngã sẽ học được kinh nghiệm, nhưng mà... người không chỉ một... mà... một lần lại một lần, cứ như vậy đã té ngã ba lần..... Người sợ hãi, sợ hãi sẽ lại té ngã, không có dũng khí tiếp nhận thương tích khi té ngã thêm lần nữa.

Bởi vì..... té ngã sẽ rất đau, sẽ bị thương.

Đó là..... một câu trở chú.

Người nói... chúng ta không nên là bằng hữu, câu sau sẽ là kết quả khiến người khác khổ sở.

Giống như đêm hôm đó.....

Cúi đầu dùng lực che đi hai tai, nước mắt bị thống lại rơi xuống từng giọt từng giọt, thấm vào y bào của đối phương rồi rất nhanh biết mất giống như chủ nhân yếu ớt sinh ra nó.

Cái gì cũng không muốn nghe!! Không nghe sẽ không bị tổn thương..... không phải sao??

“Thực.....” Bàn tay to gắt gao bắt lấy thân thể kích động kia, khiến Đỗ Thực càng phản ứng điên cuồng đối mặt với hấn.

“Đừng gọi ta!!” Vì sao người hiện tại mới biết đây là ta?! Hai mắt ướt đầm nhìn lên người đang nhìn mình lo lắng, bị thương... lại không cam lòng mà tràn đầy.

“Người thật sự rất tàn nhẫn..... người biết không? Người luôn tự mình đối xử ôn nhu với ta rồi sau đó làm cho ta khổ sở, cho ta một tia hi vọng sau đó lại khiến ta tuyệt vọng, chúng ta vốn không thể là bằng hữu..... Ta là tiểu quan người ở “Tiểu quan quán” đem hai mươi vạn lượng mua về, là thứ gì đó để người phát tiết, ta vẫn luôn nhắc nhở người như vậy, nên nghĩ tới đi!!” Vẫn là nhện không được nói.....

Dù sao... tâm đã sớm muốn vỡ nát, cũng giống như đã chết đi..... Biếm nhục chính mình trong lời nói như vậy, đã muốn không tính toán cái gì nữa.....

“Người.....” Không lường trước được hần sẽ nói những lời tự nhục mạ bản thân như vậy, Niếp Tập Dịch không khỏi kinh ngạc không nói.

Hồi tưởng lại lời Ngừ Nhận đêm qua đột nhiên nói ra “Tiểu quan làm sao..... mãi mãi không có sở cầu, không có mong muốn.....”

Chính điều đó đã thức tỉnh hần.

Đích xác, trước kia Thực..... chưa bao giờ hướng hần yêu cầu qua cái gì, chỉ là yên lặng thừa nhận mọi thứ hần đưa cho.

Hần phải... cho Thực cái gì đó.

Thực yêu thương hần..... Lúc trước hần vẫn cam tâm giữ lấy tâm tình như thế sao??

Niếp Tập Dịch không thể tưởng tượng ra sự hiến dâng hy sinh như vậy, nhưng Đỗ Thực lại ngốc nghếch thật sự dâng lên..... không từ bỏ.

Nguyên lai... chúng ta đều là người giống nhau, vì yêu người không thương mình, tổn thương, đau lòng cũng không muốn buông tha.

Nguyên lai... chính mình cũng được người khác yêu thương như vậy.

Chính là ta hoang mang, bởi vì..... người đã bị ta thương tổn sâu như thế, người có phải hay không đã muốn không còn yêu ta nữa.

Người lại lần nữa dùng thân phận tiểu quan đến bắt ta phân định rõ ràng thân phận của ta và người, thà rằng thương tổn chính mình..... cũng không nguyện nhận lấy ôn nhu ta đã bắt đầu muốn trao cho người sao?

Người có còn yêu ta không? Người có còn giống như lúc ấy..... dứt khoát yêu ta hay không?

Cánh cửa trong lòng người gắt gao đóng chặt lại, nên như thế nào mới có thể khiến người cam nguyện mở ra.

“Đừng khóc, nhớ kỹ lời ta nói..... cho ta thời gian.” Đôi tay to lớn rời đi thân thể gầy yếu kia, xoa nhẹ lên đôi mắt oán giận hằm lẹ... nhẹ nhàng lau đi nước mắt rơi xuống ướt đầm.

“Chúng ta không phải bằng hữu, cũng không phải là quan hệ mua bán..... Kỳ hần đi rồi, trước khi hần trở về người sẽ vẫn là người, nghe rõ rồi chứ.”

Nghe câu nói của hần Đỗ Thực chậm rãi bình tĩnh trở lại, lệ vẫn đọng đầy trong đôi mắt có chút trách cứ mà nhìn người trước mắt, từ giữa đôi môi... thê lương thốt ra một đạo cười khổ, “Người nói thế nào liền cho là như vậy, ta còn có thể lựa chọn sao?”

Người không biết..... Khi Kỳ trở về..... cái gì rồi cũng sẽ thay đổi.....

Người không thương ta, vẫn là như thế..... ta vẫn không phải ta.....

Đối với lời đáp của hần, Niếp Tập Dịch chỉ im lặng, muốn nói cái gì đó lại không biết chính mình phải biểu đạt như thế nào, trong lòng không muốn hần nghĩ như thế.

Chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy thân thể không để hần bị nhiễm hơi lạnh từ mặt đất sáng sớm bốc lên, đơn giản quan tâm nói ra: “Hảo hảo tu dưỡng thân thể, từ nay... người cùng ta ở một phòng, ta sẽ nghĩ cách trị bệnh cho người.”

Đem Đỗ Thực tuy im lặng nhưng trên mặt đã có biểu tình muốn nói gì đó nhưng lại thôi đặt lên trên giường, nắm lấy mắt cá chân bị thương, Niếp Tập Dịch tháo ra bạch bố* đã bị nhiễm nhiều điểm đỏ tươi kia..... trên da thịt trắng nõn là sắc đỏ loáng thoáng thấy cơ thịt, còn chưa tự nhiên phục hồi đã bị nứt ra, chảy xuống dòng chất lỏng tanh tanh. (*Vải bố màu trắng)

Niếp Tập Dịch cau mày, từ trong lòng ngực lấy ra một lọ thuốc trị thương, kiên nhẫn tái vì hần mà xoa được và băng bó lại bằng bạch bố sạch sẽ.

“Đừng làm miệng vết thương vỡ ra nữa, ta sẽ mệnh Thư Nguyệt hầu hạ ngươi, có việc gì cũng đừng tự mình làm nữa.” Hắn một mặt nói một mặt ngẩng đầu lên nhìn về phía khuôn mặt gầy yếu, nhưng lại phát hiện người kia đã nhắm mắt đi ngủ.

“Thói quen của ngươi... là sau khi tỉnh ngủ sẽ liền phát giận hay sao??” Bên miệng... hình như có nụ cười nhàn nhạt.

Vì hắn mà điều chỉnh lại tư thế sao cho thoải mái rồi đắp chăn lên giữ ấm cho hắn, Niếp Tập Dịch không rời đi mà ngược lại ngồi bên mép giường nhìn khuôn mặt tái nhợt vẫn còn vết nước mắt, bệnh tật... đã làm khổ như gót vọt khuôn mặt này của hắn.

Nếu lúc trước yêu thương ngươi, có phải hay không... hôm nay chúng ta sẽ không rơi vào tình huống như thế này??

Yêu quá sâu đậm.....

Ta không biết ngươi có phải đã thực sự buông tha hay không? Mà ta..... đã yêu quá sâu, đã yêu từ lâu lắm, liệu thật sự có thể lại yêu người khác hay không??

Rất nhiều thứ không chắc chắn, ta nghĩ..... ngươi phải bồi ta cùng nhau rời đi, mới có thể có kết quả.

Nhưng ít ra..... ta biết hiện tại ta thương ngươi.

Thực..... Cố gắng chịu đựng một chút nữa, cho ta thời gian.

Cho dù không phải là người tự cho chính mình..... cũng làm ơn cho ta.

Cầm lấy bàn tay xương xương không thay đổi, lần lượt đan xen vào năm ngón tay mà nắm chặt lấy, Niếp Tập Dịch nhớ tới..... lúc trước chính mình đã từng buông tay người yếu ớt khiến kẻ khác đau lòng này.

Bính cánh cửa bị người không khách khí mở ra, Niếp Tập Dịch như trước ngồi trong phòng không có hứng thú đi gặp người tới, chờ cho người sớm nên xuất hiện kia tự vào bên trong.

“Tập Dịch, người này thật sự rất khó trị!! Xem ta lãng phí bao nhiêu thời gian ngủ cùng Tiểu nô nhà ta.” Giống như con chó nhỏ kéo Thắt Dĩnh thần tình không phục, Bạch Tiêu mệt mỏi đi vào phòng.

Phía sau là Ngữ Nhận bị đánh thức vẫn còn buồn ngủ theo vào.

“Thực ca ca..... hắn không có việc gì đúng không?” Đến gần giường, Ngữ Nhận mở to mắt lo lắng nhìn Đỗ Thực đang ngủ say.

“Sao lại không có chuyện gì! Hắn trong người có cái loại kịch động “Anh huyết”, cùng đồ bỏ đi là giống nhau, nói không có việc gì là gạt người.” Nói chuyện chính là Thắt Dĩnh đã được Bạch Tiêu buông ra, đang sửa sang lại y bào chính mình, thần tình tức giận.

“Ô..... Thực ca ca.....” Nghe thấy lời thầy thuốc vốn có hy vọng cứu lấy Đỗ Thực mở miệng phán tử hình, Ngữ Nhận không khỏi mũi cay xót, nước mắt càng nhiều mà rơi xuống.

“Tiểu nô... Đừng khóc, ngươi đã đáp ứng ta là đến đây sẽ không khóc mà.” Trùng trùng trách cứ liếc Thắt Dĩnh một cái, Bạch Tiêu chạy nhanh đến ôm lấy Ngữ Nhận đang thương tâm.

“Ta chính là nói thật, xem Thực gầy đến bộ dáng giống người tàn tật như vậy, các ngươi nói... có thể sống tiếp được hay không?” Hay tay nắm lấy ngực, Thắt Dĩnh âm ỉ không thèm nhìn đến ba người vây quanh giường.

“Không sống được cũng phải cứu, ngươi không phải là không muốn nhìn thấy Thực thống khổ hay sao.” Đánh vỡ trăm mặc, Niếp Tập Dịch đối Thắt Dĩnh lấy tình cảm mà uy hiếp.

“Hừ... ta cũng chẳng ngờ đến, chính là hết thảy những chuyện này đều là ngươi tạo thành hay sao!!” Cừu hận như có sức đâm xuyên tâm người tràn đầy trong hai mắt trắng tắp trùng Niếp Tập Dịch, Thắt Dĩnh vì người nằm trên giường mà oán giận, “Nếu ngươi không uy hiếp ăn “Anh huyết”

Đơn phương ích kỷ không muốn hắn chết đi, hiện tại Thực... cũng sẽ không... ăn không được, đêm cũng không thể ngủ..... cả người gầy yếu thành như vậy, so với chết còn thống khổ hơn!!”

Y sớm đã vì hấn chấn bệnh qua, hấn chịu khổ như vậy..... ai có thể so sánh với hấn đây??

Chung quy..... vẫn là vô lực giúp hấn.....

Câu nói kia, thật sự khiến Niếp Tập Dịch chấn động, hấn..... trầm mặc không nói.

“Ta nói Thất Dĩnh huynh đệ, ta hao hết tâm tư đem ngươi đến chính là mời ngươi xem tình hình của Thực, thỉnh không cần dài dòng nói việc gia đình được không? Nếu ngươi thật sự đau lòng hấn... liền cố gắng hết sức lực đi.” Nói tiếp chính là Bạch Tiêu, quả không hổ là một thương nhân biết nên ra tay lúc nào.

“Biết..... ngươi kêu hấn tránh ra!” Lui một bước, Thất Dĩnh thuận theo lời Bạch Tiêu nói, ngón tay chỉ vào người bên giường.

“Tập Dịch, ngươi để cho y nhìn qua chút đi.” Xem ra hai người này nhất định muốn đối đầu đến chết, vì đại cục mà nghĩ... Bạch Tiêu cũng liền giúp Thất Dĩnh.

Cúi đầu, thật sâu nhìn lên khuôn mặt tái nhợt đang ngủ say kia, Niếp Tập Dịch sau đó mới lui ta, “Cẩn thần hành động của ngươi.” Nhưng hấn vẫn như trước không quên cảnh cáo Thất Dĩnh từng một lần nghĩ muốn giúp Thật đi vào tử địa.

“Hừ! Nếu ta lúc ấy... thật có thể giết hấn thì tốt rồi, hiện tại... hấn cũng sẽ không thống khổ như thế.” Thất Dĩnh tức giận lại không có biện pháp thay đổi, bất đắc dĩ nói.

Đến gần giường, Thất Dĩnh ẩn hạ tâm tình tức giận, trầm ổn vì người trên giường mà bắt mạch.

Chốc lát sau, y mở miệng: “Ngươi có từng vì Thực xem mạch hay không?”

Những lời này, là hỏi Niếp Tập Dịch.

“Mạch lúc nhanh lúc chậm, nhanh thì thân thể nóng như lửa đốt, chậm thì thân thể lạnh như hàn băng, hai loại mạch tương hỗ mà ra.”

Nhắm mắt lại, Thất Dĩnh bình tĩnh nói ra quan sát của mình mấy ngày nay: “Ngươi kiểm tra ra chính là mạch lúc thường ngày, Thực phát bệnh khi... toàn thân nóng cháy như lửa, mạch cũng thông thả tĩnh như nước không hề dao động.”

“Kia không phải.....” Mặc dù không hiểu nhiều về y lý nhưng Bạch Tiêu biết... đó là mạch tương của người chết.

“Xảy ra chuyện gì? Thực ca ca hấn xảy ra chuyện gì??” Bất được áo của Bạch Tiêu đang nói dở, Ngữ Nhận không hiểu vì sao y lại không nói hết.

“Ta sẽ nói cho các ngươi đây nghĩa là gì.” Đem cánh tay hư nhược vô lực của Đỗ Thực đặt xuống, Thất Dĩnh ngữ trọng tâm trường* nói, “Bởi vì kinh mạch trong cơ thể không kiện toàn nên Thực vừa sinh ra đã mang bệnh trong người, ho ra máu, té xỉu, nhiễm phong hàn đối với Thực mà nói đã tập mãi thành chuyện quen thuộc, không đối đãi thân thể chính mình thật tốt lại có ý định dùng “Nhất khắc hoa” không còn có ý muốn sống tiếp, hấn kỳ thực nên sớm chết sớm siêu sinh.” (*Lời nói mang ý nghĩ sâu xa)

“Nhưng Thực ăn vào “Anh huyết” lại không có tác dụng gì.” Bạch Tiêu khó hiểu.

Liếc mắt nhìn Bạch Tiêu một cái, Thất Dĩnh châm chọc cười ra tiếng, “Cáp... vấn đề chính là ở “Anh huyết”, cổ linh chi ngàn năm cùng “Nhất khắc hoa” luyện thành độc dược.”

“Độc dược?? Kia không phải là dược tính làm chậm lại thương tổn cùng bại hoại của thân thể con người sao, tuy rằng chỉ dùng để khảo vấn trên người phạm nhân, nhưng nếu dùng cho người bình thường thân thể bị thương tổn lại có tác dụng, vì sao nói đó là độc dược??” Cái này càng khiến Bạch Tiêu khó hiểu hơn.

“Không! Nó là độc dược, bởi vì ngươi ăn vào là Thực.” Ánh mắt Thất Dĩnh chứa đầy vẻ châm chọc nhìn về phía Niếp Tập Dịch đang im lặng, “Ta lúc trước đã cảnh cáo ngươi, hiện tại ngươi có biết chuyện lúc trước ngươi cố ý ích kỷ làm ra không phải cứu hấn mà là hại hấn.”

“Quan sát Thực vài ngày, ta phát hiện..... “Anh huyết” đã chậm rãi thay đổi thể chất của Thực, nếu như ta đoán đúng... có lẽ là bởi vì độc tố “Nhất khắc hoa” trước còn lưu lại trong cơ thể cùng “Anh huyết” kết hợp ra một loại độc tính chúng ta cũng không rõ ràng lắm, độc này chính là nguyên nhân khiến Thực không thể

nuốt thức ăn xuống, hơn nữa thân mình lao tạt cùng “Anh huyết” khi phát bệnh... một thời gian dài, thân thể của Thực không thể chịu đựng được nữa, có lẽ..... cuối cùng sẽ.....”

Giống như quỷ chết đói, ăn liên tục ra, gầy như hài cốt, không chết được cũng chỉ có thể chịu đựng thống khổ bụng rỗng không, vĩnh viễn... vĩnh viễn.....

Thất Dĩnh giữ lại phần tàn nhẫn nhất không muốn nói ra.

“Không... không có khả năng.....” Ngũ Nhận mặt trắng bệch kinh ngạc lắc đầu, không thể tin nổi lời Thất Dĩnh nói.

Mà đối với Bạch Tiêu đang ôm lấy y lại là việc không đáng lo: “Này hết thấy chỉ là suy đoán của người, mà độc này cũng không phải là không có giải được, chỉ cần là độc... sẽ không thể không có giải được, thiên hạ nhiều cao nhân như vậy có lẽ... thực sự có cao thủ có thể giải được loại độc này, người nói như vậy còn quá sớm.”

“Vậy người nói xem “Anh huyết” có giải được hay không?” Một câu này, làm cho Bạch Tiêu ngay lập tức im lặng không nói gì.....

Đích xác, “Anh huyết” là độc môn bí phương của Niếp gia, không có giải được.

Đã sớm nghe đến sự thật kinh ngạc kia, Bạch Tiêu càng co lại song chưởng ôm chặt lấy Ngũ Nhận.

“Tóm lại... chúng ta chỉ có thể hết sức cố gắng, nghe theo thiên mệnh. Độc tính kia không chỉ có đặc tính của “Anh huyết”, tựa hồ nó cũng là nguyên nhân khiến trong người Thực như hỏa thiêu nóng cháy. Nếu không sai... chính là nó khiến máu toàn thân của Thực nóng lên, tuy rằng không biết kế tiếp sẽ có biến hóa như thế gì, vẫn phải chú ý tới Thực thật tốt. Mặt khác... chú ý đừng cho hắn ăn đồ gì này nọ, sẽ lại khiến hắn nôn ra máu, đối với thân thể hắn mà nói... rất dễ bị thương.”

“Không có khả năng... Thực ca ca cả đời này đều phải như thế..... thật sự làm khổ hắn..... thật đáng thương.....” Không dám tin một Đỗ Thực luôn luôn yêu thương đệ đệ của mình, lại phải ả đời chịu đựng thống khổ tra tấn như thế... Ngũ Nhận vô lực khóc.

Bạch Tiêu cũng có cảm giác vô lực nặng nề chỉ có thể đau lòng ôm chặt lấy vợ kéo vào trong lòng ngực mà an ủi. “Hiện tại chẳng lẽ không có biện pháp nào khác giảm bớt thống khổ của Thực sao?”

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Tiêu, Thất Dĩnh cúi đầu suy tư một lúc, nói: “Ta đã từng nghĩ tới... dùng giải được “Huyết lạc” thử xem có được hay không.”

“”Huyết lạc”? Chiêu thức độc môn của Niếp gia ”

“Không có khả năng!” Niếp Tập Dịch trầm mặc đã lâu đột nhiên ngắt lời Bạch Tiêu. “Giải được “Huyết lạc” không thể cho người.”

“Tập Dịch, người chẳng lẽ muốn nhìn Thực thống khổ như vậy hay sao, không muốn cứu hắn??” Chẳng lẽ y nhìn nhầm rồi. Chẳng lẽ Tập Dịch đối Đỗ Thực thật sự không có chút tình cảm nào? Vậy yêu thương vừa rồi của hắn đối với Thực lại tính là cái gì??

Hồ đồ, Bạch Tiêu bị thái độ không rõ ràng của Niếp Tập Dịch mà bị làm cho mơ hồ.

“Hừ! Bởi vì giải được giống như “Anh huyết” bình thường khó có thể tinh luyện, hơn nữa “Huyết lạc” trong người Kỳ vẫn chưa được giải. Thực trong lòng hắn hóa ra cũng chẳng nặng nề gì, mà Kỳ trong lòng hắn lại có nhiều phân lượng như vậy, hắn đương nhiên là không muốn cấp!” Xem thường cái loại thân tình kiên quyết kia của Niếp Tập Dịch, Thất Dĩnh đem nguyên nhân tàn khốc kia nói ra.

Cho dù là sống chết trước mắt... Thực vẫn không thể so sánh với hình ảnh của Kỳ đã buộc chặt vào lòng Niếp Tập Dịch kia...

“Tập Dịch người.....” Bạch Tiêu khó có thể tin được nguyên nhân đúng như Thất Dĩnh vừa nói ra.

“Phương pháp là do người nghĩ, còn ta sẽ không đưa giải được cho các người.” Vẫn là lạnh lùng kiên quyết đưa ra ý kiến.

“Dù sao người cũng rất vui khi nhìn thấy Thực vì người mà thống khổ, vì người mà thương tâm, này tất cả đều bởi vì người, người thật cao hứng không phải sao.” Thất Dĩnh chưa bao giờ ngừng lên án hấn đã khiến Thực bị thương tổn.

Mắt lạnh chợt tắt, Niếp Tập Dịch trầm mặt không nói hai lời quay đầu rời đi.

“Uy uy!” Thất Dĩnh muốn ngăn trở hấn, nhưng lại chậm một bước chỉ kịp thấy bóng dáng hấn rời đi. “Đồ nam nhân vô tình.”

“Hấn.. hấn đi rồi, vậy chuyện giải được phải làm sao?? Thực ca ca hấn.....”

Than nhẹ một tiếng, Thất Dĩnh trả lời câu hỏi của Ngữ Nhận: “Đó là ta lừa hấn, kỳ thực có giải được “Huyết lạc” hay không cũng vô pháp chữa khỏi bệnh của Đỗ Thực... Ta bất quá là muốn kích thích hấn thôi. Không nghĩ tới..... hấn đối với Kỳ vẫn.....”

Đi đến bên giường, Thất Dĩnh nhìn xuống khuôn mặt không có động tĩnh của Đỗ Thực: “Cho dù nhìn thấy người thống khổ cũng không nguyện giao ra giải được, chỉ vì muốn lưu lại cho Kỳ sẽ không trở về, Thực..... nam nhân kia căn bản không đáng để cho người yêu ”

“Ta biết..... Ta biết rõ ràng hơn bất kỳ ai khác.....”

11. Chương 11

Bên đường nhỏ... có một gốc cây nụ hoa đã muốn nở ra nhỏ xíu, lẳng lặng bị bỏ quên nằm dưới ánh mặt trời.

Sớm tinh mơ đóa hoa kia tươi mới ướt át vẫn được bao bọc bởi những giọt sương, ánh nắng lúc bình minh chiếu rọi xuống làm ánh lên một mặt lam quang, thân cây tiêm dài hiện ra sinh khí dạt dào.

Đóa hoa nhỏ màu lam, lẳng lặng chờ đợi..... chờ đợi một người có tình đi tới.

Φ Φ Tử tâm thế thân Φ Φ

Niếp Tập Dịch thần sắc ngưng tụ mỗi một, cứ vậy phi nước đại mà đi, giữa con đường nhỏ thân người di chuyển như ảo ảnh.

Trên đường.....

Thần thái chuyên chú bỗng nhiên bị sắc lam quang hấp dẫn... hấn tao nhã suy tư dừng lại cước bộ, nhìn chăm chú đóa hoa nhỏ kia.

Này.. là hoa cỏ ngoại quốc sao!? Hấn nghĩ thầm. Trong đầu đồng thời hé ra ý tò mò cùng biểu tình cười nhẹ.

Có lẽ... y sẽ thích nó!? Đoán đoán, khéo môi hấn vì trong đầu hiện ra khuôn mặt người kia mà ý cười hiện lên không ít.

Có ý niệm này trong đầu, hấn liền tiến lên ngắt xuống cành hoa màu lam kia, sau đó lập tức lấy khinh công nhanh chóng biến mất.

***** Cầm đóa hoa tặng cho ý trung nhân, đi tới ngoài phòng... đã thấy gió mát nhộn nhạo khắp người.

Trước mắt là người đi – nhà trống thật thê lương, làm lạnh lẽo tâm người mới đến.

Đau lòng... Buồn khổ... Khó hiểu..... Cứ như vậy tự tâm sinh ra.

Trong tay vẫn cầm đóa hoa nhỏ, nhưng giờ đã mất đi ý nghĩa nguyên bản của nó, buông lỏng tay..... lần thứ hai đóa hoa lại rơi xuống nằm trên mặt đất.

Đi rồi... Sớm biết y sẽ không có chút lưu luyến mà theo người nọ bỏn tẩu, nhưng sao lại không thể buông tha?

Vẫn là bởi vì đã yêu quá sâu đậm, đã yêu từ lâu lắm... đến không thể xa rời sao?

Ai biết... bởi vì ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết là vì cái gì.

Phải tìm hắn!! Ý niệm hiện lên trong đầu liền xoay người lại, Niếp Tập Dịch không cam lòng cứ như vậy buông tay mà vội vàng muốn đi tìm.

Nhưng mà... lại không nghĩ đến thiên hạ kia sẽ lại xuất hiện ở trước mắt hắn.

“Kỳ!?” Vui sướng tràn ngập trong tim, hắn ôm chặt lấy thiên hạ nhỏ xinh trước mặt, thâm tình gọi to.

“Người... Người trở về là vì... Người đã nghĩ thông suốt, người bằng lòng... chấp nhận ta đúng không?”

Hắn thốt lên lời bản thân đã từ lâu không dám nói ra, hỏi... Thế nhưng người trong lồng ngực không có đáp lại cái gì, chỉ là có chút khiếp đảm quay lại ôm chặt lấy hắn.

Song chường gầy yếu, khe khẽ run rẩy... tựa như ôm ấp người kia là chuyện không thể làm.

Niếp Tập Dịch mặc dù thấy kỳ quái... thế nhưng đại não tràn ngập thỏa mãn của hắn lại phân tâm không hề để ý, chỉ gắt gao ôm lấy người nọ không muốn buông ra, thẳng đến khi... người trong lồng ngực nói ra một câu.

“Thiếu gia.....” Thanh âm run rẩy phập phồng, khách khí một từ nói ra.

Là hắn! Là hắn.....

Một câu giới thiệu đi vui sướng của Niếp Tập Dịch, cũng khiến hắn thấy rõ người trước mắt không phải là người mình đang chờ đợi.

Này chính là một cái thể thân, chính là một cái thể thân hắn tìm đến để tự an ủi, không phải y... không phải Kỳ!!

“Vì sao lại là người!? Người tới làm cái gì? Ta không phải lệnh người không được tiếp cận nơi này sao?!” Suy sụp đẩy người kia ra, không còn chút nhiệt tình nào nữa... chỉ còn xấu hổ cùng lạnh lùng giận dữ.

Đáng chết! Vì cái gì lại đùa cợt ta, vì cái gì khiến ta nghĩ rằng mất đi đã tìm lại được... rồi lại mất đi!!

Không còn hăng hái như trước, chỉ có bộ dáng lãnh liệt tuyết ngạo, hắn giờ phút này... là suy sụp... là thất ý.

Để rồi... hắn oán hận...

Lại không phát hiện ra, trong mắt Thực đang giấu đi yêu thương... cùng đau lòng...

So với hắn còn yêu sâu hơn... So với hắn còn đau đớn hơn.

“Kỳ y... có vật này muốn ta thay y trả lại cho thiếu gia người.” Cố ý lơ đi nỗi đau vừa rồi nhói lên trong lồng ngực, trong tay đang nắm lấy cành hoa nhỏ Niếp Tập Dịch vừa buông xuống, Đỗ Thực thản nhiên nói.

Ta không phải y... Hắn biết không phải sao? Vừa rồi mới phát hiện ra sao? Ta... vĩnh viễn cũng không thể là y nha.....

Như vậy... Người vì sao không nhìn ta thật rõ ràng, mà là liên tiếp đem ta lầm lẫn là y, muốn hưởng chút hạnh phúc ngắn ngủi rồi sau đó... cũng không chịu đi đối mặt với sự thật... ta không phải y?

Nghe thấy vậy liền nâng mắt lên nhìn khuôn mặt tương tự người kia, lại càng thấy tâm đau khổ hơn: “Cho người! Ta không cần!”

Không cần xem... hắn cũng biết đó là cái gì.....

Một câu này... khiến cho tâm đau đến thu lại một khối, “Này..... là hoa ni?” Cố gắng đè nén đôi tay muốn run rẩy, Thực đem hoa cầm ở trước mặt.

Kia cũng là muốn tặng y! “Người nếu thích... cầm đi, nếu không liền vứt bỏ!” Dù sao..... Y cũng vĩnh viễn không tiếp nhận bất cứ thứ gì hắn cấp cho không phải sao?

Hắn nên sớm biết..... nhưng vẫn là chưa từng từ bỏ ý định muốn tặng y đồ vật này nọ.

Không hề cấp nhiều cảm tình cùng ngôn ngữ, ngay cả mắt cũng không có nâng lên xem qua một khắc, nói xong, Niếp Tập Dịch liền vận khởi khinh công, hự hự thực thực hướng về phía Kỳ bọn họ rời đi mà đuổi theo.

Thẳng đến lúc hần đi..... Đỗ Thực mới dám để lộ ra biểu tình thê thiết chưa bao giờ hé ra trước mặt hần.

Nhìn đóa hoa cùng miếng ngọc bội xanh biếc trên tay, nói thật..... Đỗ Thực thật sự không biết có nên cảm thấy cao hứng hay không.

Bởi vì không thể ngưỡng chế lòng ghen tị, đã bắt đầu ăn mòn khắp nơi ở tâm thịt, hần... đau quá a.....

Nếu...

Mấy thứ này đều là người nợ tự tay tặng cho hần..... hần có lẽ sẽ vui mừng không thôi.

Nhưng mà..... Đây cũng là đồ dư thừa hần tặng cho người kia mà người kia thì không cần nó.

Liền cùng hần... không phải là một.....

Cho nên..... Mới hợp thành một đôi không phải sao?

Đem ngọc bội thật cẩn thận thu hồi trong lồng ngực, Đỗ Thực là nhẹ nhàng mà thở dài.

Ngọc bội... có lẽ còn có chút tác dụng an ủi mình, nhưng... còn đóa hoa?

Đóa hoa bộ đáng quá sức xinh đẹp, hần không thích.....

Hướng chi... đóa hoa thoát nhìn sẽ càng nở rộ xinh đẹp hơn rất phù hợp với chủ nhân đáng lý của nó hơn là mình nha.....

Khí chất cao quý vô hạn..... không thích hợp với người xuất thân thấp hèn dơ bẩn như hần.

Bất đắc dĩ cười than..... Đỗ Thực đi tới con sông nhỏ trong viện, thân ngồi xổm xuống... đem đóa hoa đặt trong dòng nước trôi.

Có lẽ là hữu duyên mới có thể ngăn ngừa mà có được người, đem người trôi ra sông... mong rằng người có thể tìm thấy người chân chính thích hợp với người, tìm thấy nơi người thuộc về.

Đừng giống ta... bước vào vũng bùn mãi mãi không thể ly khai, trừ bỏ hết tất cả yêu thương ra... cái gì vô pháp tự thoát khỏi.

Không thể có được... cũng không có khả năng thực hiện.....

Bất luận... thương có bao nhiêu nặng, đau có bao nhiêu sâu, hết thấy đều là bởi vì... ta yêu hần!!

Thế thân cũng chỉ là một cái... thế thân bé nhỏ không đáng kể, nếu có cái gì vĩnh viễn.....

Thì ta cũng chỉ là như vậy.....

Vĩnh viễn..... cũng chỉ là như vậy.

Vĩnh viễn.....

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tam-the-than>